

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/31 (121) ● 9 Ağustos 2003 ● 500 000 TL

**Ne demokrasi
masalları...**

**Ne ekonominin
iyileşme yalanları...**

Sermaye düzenini kurtarabilir!

**Geleceğimizi devrimci sınıf
mücadelesiyle kazanacağız!**

İÇİNDEKİLER

Sahte iyimserlik bombardımanıyla sersemletilmeden kitleleri mücadele ateşiyle buluşturmalıyız!.....	3
İMF kredisi,	
Irak'ta jandarmalığın bedeli	4
Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu yasalastı.	5
Yeni niyet mektubu açıklandı.	6
Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek için tabanda örgütlenelim! . . .	7
Direnışteki Ağartıoğlu deri işçisi kardeşlerimiz.	8
Sınıfa öncü müdahalenin zorunluluğu ve artan olanakları.	9
Grevdeki Polkima işçileriyle konuştuk.	10
İMF'ye köle, ABD emperyalizmine jandarma olmayacağız.....	11
Amerikan askeri olmayacağız!	12
Ya da bir kutu kızıl boyayla dünyayı tüm renklere boyayın!	13
GATS: Emekçilerin kafasına dayalı namlu! (Orta sayfa)	14-16
Ey Türk basınının satılmış uşak kalemli!	17
Ankara'dan destek yerine Amerikancı telkin!	18
Amerikan barışına giden yol (haritası) tıkanmaya başladı bile	19
Liberya: Emperyalist yağma ve talanın sonuçları.	20
Kürt halkı çifte kısıkaç altında!	21
Pişmanlık Yasası'nda ısrar etmenin anlamı.	22
TC, ABD, İmralı Partisi KADEK ve devrimci yurtsever tutum.	23
Yazın kavurucu sıcaklığı kimini bronzlaştırıyor, kiminin yüreğini ateşliyor!	24
Zorunlu bir açıklama...	
Devrimcilik adına devrimcilere zorbalık	25
ABD asker istiyor.	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/31 (121) ● 9 Ağustos 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Geçtiğimiz hafta, içerden ve dışardan ortak yürütülen bir kampanya şeklinde, abartılı ve yanıltıcı rakamlar ve boş övgülerle bir iyimserlik havası yaratılmaya çalışıldığına tanık olduk.

Irak'a asker gönderme kararlılığının netleşmesiyle birlikte estirilen bu havanın, karara destek-uygulanmasına zemin düzleme çerçevesinde bir anlam bulduğu, ötesinde hiçbir maddi gerçekliğe denk düşmediği açıktı. Bu hem, İMF borcunun ertelenmesi-aylık enflasyonun düşük çıkması gibi veriler üzerinden ekonomik iyimserlik; hem de 7. paketin onaylanması üzerinden siyasal iyimserlik tablosu için geçerli. Sayfalarımızda konu çeşitli yönleriyle işlenmiş bulunuyor.

Kitleleri sersemletmeye ve Irak yolunu düzlemeye yönelik bu tür kampanyaların boşa çıkarılabilmesi, hiç kuşkusuz, bir karşı kampanya ile mümkün olacaktır. Sistemin sersemletmeye çalıştığı işçi ve emekçi kitlelerin uyarılması, saldırılara karşı örgütlenmesi ve mücadeleye sevk edilmesi, sınıf devrimcilerinin en temel ve acil görevlerinin başında gelmektedir.

Gazetemiz, işin bilinçlendirme-uyarma aşamasında etkin biçimde kullanılabilir. Bu kullanımı ise iki yönlü düşünmek gerekiyor. İlki, onun en geniş biçimde satışını sağlamak; ikincisi ise en güçlü biçimde beslemektir.

Eğer "Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!", diyor ve kitleleri bu gidişi durdurmak için mücadeleye çağırıyorsak, kitlelerin bu konuya ilişkin duygu ve düşüncelerini, tepki ve öfkelerini gazetemize ulaştırmak çok daha özel bir önem kazanıyor.

Burjuva basın organlarının bile savaşa ilişkin kamuoyu yoklamaları yaptığı, çoğunluğun savaşa karşı olduğunu tespit ve teslim ettiği koşullarda, anti-emperyalizmin en tutarlı temsilcisi ve savunucusu konumundaki sosyalist basının çok daha ileri ve etkili bir yayıncılığı yürütmek zorunda olduğu açıktır. Bu ise, gazetemizi ve fikirlerini sahiplenen herkesin, onun hazırlanmasına en aktif biçimde katılmasıyla mümkün olacaktır.

Büro ve temsilciliklerimizde görevli yoldaşlarımız

öncelikli olmak üzere, tüm yoldaşların düzenli olarak her sayıya materyal hazırlama yükümlülüğü taşıdıklarını unutmamaları gerekir. Bulduğunuz il ve bölgedeki gelişmelerin haber ve yorumları dışında, gündeme ilişkin röportajlar yapmak artık gündelik iş haline getirilmelidir. Bunun dışında genel siyasal gündeme ilişkin görüş ve değerlendirmelerinizi de yazmalı, kendinizi bu yönde de geliştirmelisiniz.

* Ek gündem: Kamu emekçileri yine (15 Ağustos ve devamında) ücret zamları için yürümeye hazırlanıyor. Onlara, Irak'a sevk edilecekler içinde kendi çocuklarının da bulunduğunu, bu vesileyle hatırlatmakta yarar var.

"... Karşı konulardan gelen bu değerlendirme ve tanımlamaların ortak anlamı, girmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunaltımlar, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacaktır."

"Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarsıntılara, büyük bunaltımlara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu."

"Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, zaşırtıcı olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözümek bir yana gitgide ağırlaşan ve genelleyen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişimin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir."

(Savaş ve Programımız, Ekim 2001)

Fiyat: 9.000.000 TL (KDV dahil)

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

K. FIRAT

Dünya Çıktı! Kitapçılarda...

Dünya Çıktı! Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Sahte iyimserlik bombardımanıyla sersemletilmeden kitleleri mücadele ateşiyle buluşturmalıyız!

En örgütlü ve ileri kesimlerinden başlamak üzere sınıf bölükleri derhal seferber edilmek zorundadır.

Bu seferberlik yerel-bölgesel parçalı eylemliliklerden emekçi kitlelerin uyarılması ve mücadeleye katılması faaliyetlerine kadar her türlü görev ve çalışmayı içermek zorundadır. Devrimci öncü işçiler sınıfın önünde tarihi bir görev durduğunu, bu görevin sınıfı iktidara dahi taşıyabilecek bir öneme ve uluslararası özelliğe sahip olduğunu görmeli ve bu bilinçle görevlerine sarılmalıdırlar.

Son günlerde düzen cephesinden adeta bir iyimserlik bombardımanına maruz bırakıldık. Kimi açık yalanlar, kimi çarpıtılmış rakamlar halinde yağdırılan bu “iyimserlik” bombalarıyla, işten-aştan-demokrasiden yoksunluk ve yoksulluğun pençesinde kıvranan kitleler sersemletilmeye, her türlü olumsuzluk, çirkinlik, pislik, bu bombardımanın tozudumanıyla gizlenmeye çalışıldı/çalışılıyor. Üstelik bu saldırı sadece içerdeki iktidar sahipleri tarafından değil, uluslararası bir koalisyon eliyle yürütülmekte. İçerde, o pek çatışmalı olduğu sanılan ordu-AKP hükümeti elele vermiş; dışarda ise aralarında kemik kavgası eksik olmayan ABD-AB ağız birliği etmiş. İMF başta olmak üzere uluslararası sermaye kuruluşlarını da eklediğimizde, dünya düzeni cephesinden olayın dışında kalan kimse görünmüyor.

Ellerinde iki ana malzeme var. Biri, uyum paketlerinin sorunsuz-vetosuz yasalaşmış olması ve bunun AB'deki etkileri; diğeri İMF'den yeni bir borç erteleme-kredi verme sözü almış olmaları.

İlki, AB'ye uyum paketlerinin (özelde de MGK'nin yetkilerini kısıtladığı iddia edilen 7. paketin) ardarda onaylanması, Türk ve dünya basını üzerinden “sessiz devrim” nidalarıyla alkışa boğuluyor. Konuyu, “Ankara’da sessiz devrim” başlığıyla öne çıkaran *Financial Times*, “*Evet, bu bir devrimdir*” başlığı kullanan *The Economist* vb.’den esinle, içerde *Radikal* “*Sessiz demokrasi devrimi*” başlığı altında, “*üç hükümet*”in, “*dört yılda Cumhuriyet’in en büyük atılımlarını yaptı*”ğini müjdeliyor. Yine aynı gazete, konuyla bağlantılı olarak, “*Verheugen’den hayranlık mesajı*”, “*Avrupa Türkiye’ye hayran*” gibi başlıklar altında balonunu şişirmeye devam ediyor.

Bu haberler, hemen tüm medya organlarında da benzer başlıklar altında ve aynı biçimde işleniyor. Aynı medya kuruluşları, şişirme haberlerine destek mahiyetinde hükümetin ilgili bakanlarını, “uzman” yaftası ilişitirdikleri ilgili-ilgisiz herkesi ekranlara taşıyıp, bu sahte iyimserlik salvosuna katkı yapıyorlar.

İkinci konunun (İMF'nin kredi ertelemesi) ise, enflasyonun düştüğü, piyasaların düzelmeye başladığı eklentileriyle birlikte propagandası yapılıyor. Bu bombardımanın mermileri de çarpıtılmış rakamlar, düpedüz yalan veya yanıltıcı haber başlıkları. Oysa, “düştü, düştü” diye yaygara kopardıkları enflasyon hesabında kullandıkları kalemler, kimi oda yöneticilerinin bile alay konusu yapabildiği tel, çivi, matkap türünden, halkın günlük-zorunlu tüketimi dışında kalan şeylerdir. Günlük, zorunlu tüketim

maddeleri üzerinden yapılacak kabaca bir hesaplama ile yüzde 50'leri aşacağı çok açık olan enflasyon, böyle hokkabazlıklarla, kaba kalem oyunları ile yüzde 5'lere düşürülebilir işte.

Sıfır seviyesindeki ücret zamları, yüzde yüzleri aşan fiyat zamları, yine yüzde yüzleri bulan yeni vergilerle inim inim inletilen işçi ve emekçileri, hiç kuşkusuz, bu iyimserlik bombardımanı ile etkilemek kolay olmayacak. Aynı şekilde, yeni iş yasası ile yüzyıllık ekonomik-demokratik-sosyal haklarının bir kalemde silindiği koşullarda, işçi sınıfı ve emekçileri, AB demokrasisi masalıyla uyutmak da pek kolay olmasa gerek. Kaldı ki, AB'ye uyum ve demokratikleşme adına çıkarılan yasaların, çoğunlukla daha geriye dönüşü içeren anti-demokratik maddelerle yüklü olduğu da biliniyor. Daha da önemlisi, bu yasaların böyle ardı ardına çıkarıldığı aynı süreçte artarak sürdürülen hak ihlalleri, sistemin hiç de kendini Avrupa'ya uydurma-yenileme-iyileştirme (azıcık da olsa) niyetinde olmadığını, yasaların alenen göstermelik olarak hazırlandığının kanıtları durumunda.

Zaten, saldırı için uluslararası koalisyon ihtiyacı da burdan doğuyor. Şıracının şahidi bozacı misali, ortak üretilmiş yalanlar, içeriye dışarıdan destek mahiyetinde ortalığa saçılıyor. Herşey ters-yüz ediliyor. Borçlandırarak batırmanın adı “yardım”, açlıkla terbiyenin adı “ekonomide olumluluk göstergesi”ne dönüştürülüyor. İşçi ve emekçi kitleleri, kendi günlük yaşamlarıyla taban tabana zıt bu söylemlerle kandırmak kolay olmasa da, en azından sersemletmek umudu taşıyor.

Ardardına çıkarılan hak gaspı yasaları ve uygulamalarıyla, zamlarla, işsizlik ve açlık belasıyla yorulmuş, sendikal ihanetle-eylemsizlikle adeta diskalifiye edilmiş durumdaki işçi ve emekçiler, bir de bu iyimserlik bombardımanı ile sersemletildikten sonra, artık Irak'ta Amerikan jandarmalığına soyunmanın önünde bir engel kalmayacağı hesaplanıyor.

Uluslararası koalisyonun ve yürüttüğü bu saldırının bir tek hedefi var; Irak yolunun dikenlerden, taşlardan temizlenmesi. Düzen cephesinden hiçbir pürüz görünmediğine göre, yolun dikenini-taşı Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler oluyor. Bu kanlı sermaye düzeninin, savaşa ilişkin doğru teşhis edebildiği tek konu da bu gibi görünüyor.

Gerçekten de, Türkiye eğer Amerika'nın bu kirli savaşının dışında kalabilirse, bu başarının tek sahibi/tek kahramanı Türkiye işçi sınıfı ve emekçi

kitleler olacaktır. Amerikancı düzenin jandarmalık hevesi gözönüne alındığında bu gidişi engellemenin çok kolay olamayacağı ortadadır. Ama zaten kolay bir başarı için “kahramanlığa” da ihtiyaç yoktur. Sermaye sınıfı, ordusu, hükümeti, medyasıyla düzen, “birlik ve beraberlik” içinde, büyük bir heves ve kararlılıkla çizme parlatmaya, tüfek yağlamaya başlamış durumda.

Düzen cephesindeki bu “topyekûn” seferberlik, sınıf ve halk cephesinde de birleşik bir mücadele hattı yaratılmadan durdurulamayacaktır. Ezici çoğunluğu emperyalizm ve Amerikan karşıtlığı etkisindeki emekçi halk kitlelerini “birleştirecek” ve mücadeleye sevkedecek “hat”ta ise sadece işçi sınıfı sahiptir. İşçi sınıfının, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarında özetlenebilecek konuya ilişkin bakışı, içerde tüm emekçileri, dışarıda ise halkları devrimci birliğe, kardeşliğe ve emperyalist saldırganlara karşı dayanışma ve mücadeleye çağırır.

Ancak bu şiarın, günün acil ihtiyaçları çerçevesinde somutlanarak hayat bulması, anti-emperyalist mücadele cephesinin bizzat sınıf tarafından açılmasıyla mümkün olacaktır. İşçi sınıfı tarafından açılan kanalın, emekçi kitleler tarafından ne kadar hızlı doldurulup taşırılacağına ancak bundan sonra tanık olunabilir.

Amerikan kuklası Türk devletinin Irak'ta jandarmalığa ne kadar hevesli sarıldığı açık olduğuna; Türkiye’de ve dünyada Amerika ve emperyalizm karşıtlığının ne kadar yaygın olduğu (bu zaman zaman düzen cephesinden yapılan anketler üzerinden bile teyit ediliyor) bilindiğine; toplumun en ileri-en devrimci-en örgütlü kesiminin ise herşeye rağmen işçi sınıfı olduğu da kabul edildiğine göre, yapılması gereken açık ve tartışmasızdır: En örgütlü ve ileri kesimlerinden başlamak üzere sınıf bölükleri derhal seferber edilmek zorundadır.

Bu seferberlik yerel-bölgesel parçalı eylemliliklerden emekçi kitlelerin uyarılması ve mücadeleye katılması faaliyetlerine kadar her türlü görev ve çalışmayı içermek zorundadır. Devrimci öncü işçiler sınıfın önünde tarihi bir görev durduğunu, bu görevin sınıfı iktidara dahi taşıyabilecek bir öneme ve uluslararası özelliğe sahip olduğunu görmeli ve bu bilinçle görevlerine sarılmalıdırlar. İşçi sınıfı eğer bu tarihi görevin altına girer ve başarıyla sonuçlandırabilirse, ülkeyi ve toplumu iktisadi-askeri-sosyal yıkıma doğru sürüklemekten başka bir işlevi olmayan kirli savaştan çekip çıkarabilirse; bileğinin hakkıyla toplumsal liderliği ele geçirecek, iktidarın tek ve haklı alternatifi olduğunu kanıtlayabilecektir.

Bugünkü iktidar sahipleri, toplumu kanlı ve kirli çıkarları uğruna felakete sürüklemekte bir an bile tereddüt göstermiyor. Sermayenin bu kirli savaşını engellemek üzere anti-emperyalist bir mücadelenin kanallarını açarak, işçi sınıfı da, hiçbir dar sınıfsal çıkar gütmeyen, sırf bileşeni olduğu toplumun kurtuluşu için kendini ortaya koyabileceğini göstermek zorundadır.

Gün, “kapitalist barbarlık içinde çöküş”ü engellemek için, sosyalizm mücadelesini yükseltme günüdür.

**Kahrolsun emperyalizm ve yerli uşakları!..
Yaşasın sosyalizm!..
Yaşasın işçi sınıfı enternasyonalizmi!..**

5. gözden geçirme görüşmeleri sonuçlandı...

İMF kredisi, Irak'ta jandarmalığın bedeli

İMF ile hükümet arasındaki 5. Gözden geçirme görüşmeleri nihayet tamamlandı. Bunun üzerine İMF İcra Direktörleri Kurulu Türkiye'nin sunduğu yeni niyet mektubunu kabul etti ve 500 milyon dolara yakın bir kredi diliminin daha serbest bırakılmasına karar verdi. Bununla yetinmeyip Türkiye'nin dış borç geri ödeme takvimini yeniden düzenledi, borçların bir kısmını da birkaç yıllığına erteledi.

Verilen niyet mektubundan anlaşıldığı kadarıyla hükümet, önceki gözden geçirme görüşmeleri sırasında verdiği sözlerin pek çoğunu yerine getirememiş. Özelleştirme hedefleri tutmamış, çıkartırdı dedikleri kanunların bir kısmını çıkartmamış, kamuda tasfiyede de beklenmedik sorunlar çıkmış vb. Yani ekonomi cephesinde işler pek de tıkrında gitmemiş ve hükümet İMF'ye verdiği sözler açısından sınıfta kalmış. Dolayısıyla İMF'nin bonkörlüğünün nedeni hükümetin şartları yerine getirmedeki başarısı değil.

Tahmin edilebileceği gibi Türkiye'yi içinde bulunduğu dış borç kısılcımının basıncından bir süreliğine kurtaracak olan bu kararın gerisinde Amerikan yönetimiyle Türk hükümeti arasında yürütülen kirlili pazarlıklar ve bunun neticesinde ABD yönetiminin İMF'ye yaptığı telkinler var.

ABD ordusu, işgal ettiği Irak'ta zor günler yaşıyor. Irak'ta halkın işgale karşı direnişi giderek güçleniyor ve yaygınlaşıyor. İşgal güçlerine dönük silahlı saldırılar yoğunlaşıyor. Direnişçiler her gün bir-iki ABD askeri öldürüyorlar. Bu tablo ABD yönetimini hem Irak'ta, hem de kendi ülkesinde oldukça güç durumda bırakıyor.

Bunun için düşünülen çözüm formülü ise, Irak'ta ABD askeri yerine başka ülkelerden askerler kullanılması. Bir süredir Amerika pek çok ülkeden Irak'a asker göndermesini talep etti. Fakat bu talep çoğunlukla reddedildi. Sadece bazı ülkeler sembolik rakamlarda asker göndermeyi kabul ettiler. Bu ise ABD'nin gereksinimlerini karşılamaya yetmedi.

İki Amerikalı general geçtiğimiz ay Ankara'yı ziyaret ederek yetkililerle görüştü. Türkiye'nin Irak'a asker göndermesini talep ettiler. Ekonomisi bir dış borç kısılcığı içinde olan Türkiye, ABD'nin bu teklifinin üzerine atladı. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, ABD'nin asker talebini övünerek açıkladı. Dışişleri Bakanı'nın Washington ziyareti sırasında gerekli kirlili pazarlıklar yürütüldü ve AKP hükümeti, İMF'den gelecek kan parası karşılığında Türkiye'nin Irak'a asker göndereceğini taahhüt etti.

ABD Irak'a saldırmadan önce de Türkiye ile ABD arasında bir kan parası pazarlığı yapılmıştı. Fakat o zaman pazarlık doğrudan doğruya ABD yönetimi ile yapılmıştı. Açıkta açığa tiksinti verici bir tarzda yürütülen pazarlıklar, neticede toplumda savaşa karşı duyarlılığı arttıran bir etkene dönüşmüştü. Tezkerenin meclisten dönmesini sağlayan nedenlerden birisi de buydu.

Bu durumdan her iki taraf da ders çıkarmış görünüyor. Ne ABD yönetimi cephesinden ne de Türk hükümetinden ve Genelkurmay'ından, asker göndermenin bedeline dair kamuoyuna tek kelime

açıklama yapılmıyor. Kan parasının İMF kredisi ya da birikmiş borçların ertelenmesi şeklinde ödenmesi tercih ediliyor.

Oysa işçi ve emekçiler açısından değişen fazla bir şey yoktur. Pazarlanan dün olduğu gibi bugün de işçi-

emekçi çocuklarının kanıdır. Sermaye gruplarının, tekellerin aldığı dış borçların ertelenmesi için onlar cepheye sürülecektir. Irak'a gönderilecek askerler, her gün birer ikişer kurşunlanan işgal ordularının bir parçası olacaktır. Irak halkının direnişi karşısında onlardan Amerika'nın çıkarları adına ölmeleri ve öldürmeleri istenecektir.

ABD'nin emperyalist saldırı ve işgal politikası, İMF yıkım politikalarıyla bütünleşmiştir. Emperyalizm şimdiye kadar daha fazla sömürmek için İMF politikalarını uyguluyordu. Şimdi çocuklarımızı cepheye sürmek için de aynı politikalardan faydalanıyor. Silahlı işgal politikalarına karşı mücadelenin görevleriyle ekonomik işgal ve yağma politikalarına karşı mücadelenin görevleri artık gözle görülür biçimde çakışmıştır. İMF'nin

sömürü ve yıkım politikalarına karşı çıkmadan emperyalist saldırganlığa karşı çıkmak, emperyalist saldırganlığa karşı çıkmadan da İMF politikalarını püskürtmek imkansızdır.

İMF kararına işbirlikçi burjuvaziden övgüler...

Ağızları kan kokuyor!

Sermayenin irili ufaklı temsilcileri, İMF'nin Türkiye'nin birikmiş dış borçlarını erteleme kararını sevinçle karşıladılar. Birbiri ardına açıklamalar yaptılar, televizyonlara çıkıp konuştular. Derin tahliller yaptılar. İMF'nin bu kararı sayesinde ekonominin nasıl bir felaketten kurtulduğunu, enflasyonun da düşmesiyle birlikte durumun giderek iyiye gittiğini ifade ettiler. Hepsi söz birliği etmişçesine hükümeti ve İMF'yi övdü.

Fakat hiçbiri de bu kararı sorgulamayı tercih etmedi. "İMF durup dururken neden Türkiye'nin borçlarını erteliyor" demedi. Çünkü hepsi de biliyordu, İMF'nin bu kararının gerçek nedenini. Hepsi de biliyordu İMF'nin kararının ABD'nin çıkarları uğruna Irak'a asker gönderilerek ödeneceğini. İşin o tarafı pek kendilerini ilgilendirmiyordu, nasılsa kendi çocukları değildi cepheye sürülecek olan. O yüzden olsa gerek, sözünü bile etmediler.

İTO Başkanı Mehmet Yıldırım:

Uluslararası piyasalara güven mesajı

Verilen kredi o kadar önemli değil. Önemli olan dünya kamuoyuna, 'Türkiye'deki ekonomi kontrolümde gidiyor, endişe edilecek bir şey yoktur' mesajının iletilmesi. Bu, oradaki finans çevrelerince Türkiye'ye tanınacak kredilerin, yatırımların olumlu gelişmesi demektir.

ASO Başkanı Zafer Çağlayan:

Hükümet doğru yolda ilerliyor

İMF'nin koymuş olduğu bu tavır hükümetin IMF programı çerçevesinde doğru yolda olduğunun bir göstergesidir. Bunu hükümetin bundan sonra yapacaklarına dair beklentilerin pozitif bir görünümü olarak düşünmek lazım. Türkiye'nin iç ve dış borçlanmalarında iyi bir referans olacak.

TOBB Başkanı Rifat Hisarcıkloğlu:

İMF'nin kararı olumlu gösterge

Rifat Hisarcıkloğlu, 5. Beşinci Gözden Geçirme'nin tamamlanmasını, yeni bir niyet mektubuna eşdeğer borç yapılandırılması olarak nitelendirdi. Hisarcıkloğlu, 11 milyar dolarlık rahatlamamanın Türkiye'nin borç çevirebilmesi açısından çok önemli bir gösterge olduğunu söyledi.

Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu yasalaştı...**Sosyal güvenlik kurumları tasfiye ediliyor!**

Geçtiğimiz haftalarda SSK, Bağ-Kur ve İş-Kur'u tek çatı altında toplayarak kurumlar arasında koordinasyonu sağlamayı hedefleyen Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu yasalaştı.

Yasa, İMF'nin 5. gözden geçirme görüşmeleri için ön koşul kriterleri arasında yer alıyordu. Yasa maddelerine bakıldığında, hükümetin halihazırda ön çalışmalarını yürüttüğü ve yine İMF'ye verilen sözler çerçevesinde yer alan bir dizi yasa tasarısına uyum sağlamak amacıyla düzenlenmiş olduğu görülmektedir.

Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesinin altından yine İMF çıktı!

İMF'ye sunulan 25 Temmuz tarihli mektupta "5. Gözden Geçirme'nin bir ön koşulu olarak, SSK, İş-Kur ve Bağ-Kur'un idari reformuna ilişkin kanuni düzenlemelerin Meclis'ten geçirilmesi beklenmektedir (Söz konusu mevzuatın yürürlüğe girmesi 2003 yılı Nisan ayı sonu için bir yapısal kriterdi)" şeklinde bir ifade bulunuyor. Nisan'da meclisten geçmesi planlanan yasa Temmuz ayında geçmiş oldu.

İMF, sosyal güvenlikle ilgili düzenlemelerin hızla yasalaşmasını neden istiyor? Sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilmeye çalışılıyor, çünkü uluslararası sermaye özel sağlık sigortası ve bireysel emeklilik vb. uygulamalarla kendine yeni pazarlar açmak istiyor. Bu hem doğrudan yabancı sigorta şirketlerinin ülkeye girişiyle, hem de yerli sigorta şirketleriyle yapılan ortaklıklar yoluyla gerçekleşecek.

Uluslararası sermaye bir yandan kendine yeni pazar alanları açmak için yaptırımlarda bulunurken, diğer yandan kamu çalışanlarının tasfiyesi ile de bütçeden faiz ve borç ödemesi dışında hiçbir kesime pay ayrılmasını istemiyor.

Özel sağlık sigortası ve bireysel emeklilik için ön hazırlıklar

Sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesi, çalışanlarının tasfiyesi için yapılan düzenlemeler Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu ile sınırlı değil.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Sağlık Bakanlığı tarafından yürütülen ve "tüm vatandaşları sağlık güvencesine almayı hedefleyen", "genel sağlık sigortası" çalışmaları da bu amaca hizmet ediyor. Basına yansıyan bilgilere göre mevcut sosyal güvenlik kuruluşlarındaki emeklilik sigortası ile sağlık sigortası birbirinden ayrılacak, sağlık sigortası işlemleri tek çatı altında toplanacak. "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adı altında sağlık kurumları yerel yönetimlere devredilecek.

Son çıkan Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu'nun maddelerine bakıldığında buna yönelik düzenlemelere rastlamak mümkün. Sağlıkta Dönüşüm Programı altında SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı üyeleri dışında herkesi kapsayan zorunlu bir Genel Sağlık Sigortası kurulacak. Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur'un sağlık primleri yeni kurulacak Sağlık Sigortası Kurumu'na aktarılacak. Sağlık Sigortası Kurumu kamu ve özel sağlık kuruluşlarından sözleşme yoluyla hizmet satın alacak.

Geçtiğimiz günlerde meclisten geçerek yasalaşan Sosyal Sigortalar Kurumu Kanunu da zincirin halkalarından birini oluşturuyor. Yasaya göre, SSK,

sigortalıların sosyal güvenliklerini sağlamak üzere kamu tüzel kişiliğine, idari ve mali özerkliğe sahip, özel hukuk hükümlerine tabi "Sosyal Sigortalar Kurumu Başkanlığı"na dönüştürülüyor. Sağlık işlemleri "Sağlık İşleri Genel Müdürlüğü", sigorta işlemleri ise "Sigorta İşleri Genel Müdürlüğü" tarafından yürütülmek üzere ikiye ayrılıyor. Yasa sözleşmeli personel ile performansla göre ücret vb. saldırıların da önünü düzlüyor.

Benzer bir durum özel emeklilik şirketleri için de geçerli. Eylül ayında faaliyete geçmeyi planlayan özel emeklilik şirketleri de boş durmuyor. Bunlardan 11 şirket Hazine'den özel emeklilik şirketine dönüşme yönünde izin alırken, bu şirketlerden beşi emeklilik fonlarını kurma izni almak için Sermaye Piyasası Kurulu'na başvurdu. Yine son dönemlerde basında bireysel emeklilikle ilgili "özendirici ve övücü" bir dizi haberin yer alması da, kamuoyu cephesini "ısındırma" çalışmalarının bir parçasıdır.

Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu ve kamu alanına yönelik diğer saldırılar

AKP'nin programında bulunan ve İMF'ye verilen niyet mektuplarında da taahhüt edilen saldırı zincirinin ana halkalarından birisini de Kamu Mali Yönetimi ve personel rejimi yasası oluşturuyor. 5. gözden geçirme görüşmeleri sonrası İMF'ye verilen son niyet mektubunda konuya ilişkin şu taahhüt yer alıyor:

"3. Gecikilen bazı yapısal reformların tamamlanması için de gerekli adımlar atılmaktadır. (iii) Kamu Mali Yönetim ve Kontrol Kanunu'nun TBMM'den geçirilmesi; (iv) Kamu İktisadi Teşebbüsleri yönetişiminin iyileştirilmesine ilişkin yasal düzenlemenin TBMM'den geçirilmesi; ve (v) memurlar ve kamu yöneticileri için ahlaki görev ve uygulama esaslarının oluşturulmasına ilişkin yasal düzenlemeyi içeren kamu sektörü personel sisteminin iyileştirilmesi dahil bazı yapısal kriterler yeni bir takvime bağlanmıştır".

Söz konusu yasalar ilk anda bakıldığında birbirinden bağımsız gibi görünüyor. Ancak dikkatli

bir gözle incelendiğinde meclisten geçen ve hazırlanmakta olan yasaların birbiriyle doğrudan bağlantılı olduğu ve uyumlu hale getirilmeye çalışıldığı anlaşılıyor.

Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu'nda neler var?

Yasaya göre, Bağ-Kur, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bağlı olmaktan çıkarılarak, Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanlığı'nın ilgili kuruluşu haline getiriliyor. Sosyal Güvenlik Kurumu çatısı altında Bağ-Kur, SSK ve İş-Kur birleştiriliyor. Yani Kamu Mali Yönetimi'nin de öngördüğü gibi "özerk"leştiriliyor. Daha sonra kurumlar arası koordineyi sağlayacak olan ana ve yardımcı hizmet birimleri oluşturulmuş. Yanı sıra yasada görevi ve amacı açıkça yazılmamış bir takım danışma kurullarından söz ediliyor. Bunlardan bir tanesi "Sosyal Güvenlik Yüksek Danışma Kurulu". Kurulun görevi ise şu şekilde tanımlanmış:

"Kurul, sosyal güvenlik politikalarını belirler ve bunların gerçekleştirilmesi için alınması gerekli tedbirleri kararlaştırır".

Kurulu kimler oluşturuyor diye bakıldığında kimler yok ki... Kurul; Bakanın veya Müsteşarın başkanlığında, İçişleri, Maliye, Sağlık bakanları ile Hazine ve Devlet Planlama Teşkilatı müsteşarlıklarının bağlı bulunduğu Devlet bakanları tarafından görevlendirilecek en az genel müdür seviyesinde birer temsilci, Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanı, Sosyal Sigortalar Kurumu Başkanı, Esnaf ve Sanatkarlar ve Diğer Bağımsız Çalışanlar Sosyal Sigortalar Kurumu Genel Müdürü, Türkiye İş Kurumu Genel Müdürü ve T.C. Emekli Sandığı Genel Müdürü ile Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu, Türkiye Ziraat Odaları Birliği, Diş Hekimleri Birliği, Türk Mühendis ve Mimarlar Odaları Birliği, en çok üyeye sahip olan iki işçi emeklileri derneğinden, işçi, işveren ve kamu görevlileri sendikaları konfederasyonlarından, Türk Tabipler Birliği, Türk Eczacılar Birliği ve Türkiye Odalar ve Borsalar Birliğinden seçilecek birer

temsilciden oluşuyor.

Adından da anlaşılacağı üzere kurul karar alma değil “danışma” organı. Peki bu kurula ne danışılacak? Söзде sosyal güvenlik politikaları... Yani sosyal saldırı planları. Benzer kurulların oluşturulmasını öngören düzenlemeler yerel yönetimler yasasında da söz konusu. “Sosyal mutabakatı sağlamak” amacıyla oluşturulduğu iddia edilen bu tarz kurullar yerel “ESK” işlevi görecekler. Ağırlığını işveren ve hükümet temsilcilerinin oluşturduğu bu tür kurulların içine işçi ve kamu emekçisi sendikalarını da serpiştirerek saldırırları meşrulaştırmaya çalışacaklar.

Yasa işçi sağlığını ve güvenliğini değil “iş sağlığı ve güvenliğini” koruyor!

Yasanın adındaki “sosyal güvenlik kurumu” ibaresine bakarak işçi sağlığı ve güvenliğini koruyan düzenlemeler yapıldığı sanılsın. Yasanın birkaç yerinde “iş sağlığı ve güvenliğini düzenlemek, denetlemek, verimliliğini artırmak” vb. ifadeler geçiyor. Hatta İkinci Bölüm 15. maddede yapılan bir değişiklik bile yasanın amacını açığa çıkarmaya yetiyor. “İşçi Sağlığı Daire Başkanlığı” ibaresi ‘İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğü’ olarak değiştirilmiş...” Bu müdürlük elbette ki iş sağlığı ve güvenliği konularında işvereni korumak amacıyla oluşturulmuş ve görevi de bu şekilde tanımlanmış. Yasanın İkinci Bölüm’ündeki 22. maddesinde “Çalışma Meclisi” diye bir organdan bahsediliyor. Yılda en az bir defa toplanması öngörülen meclis kimlerden oluşuyor diye bakıldığında, yine çeşitli bakanlık ve kurumların temsilcileri, işveren ile işçi ve emekçi sendika temsilcileri, meslek odaları temsilcileri var. Çalışma Meclisi’ne eklenen bir kurum var ki, işçi sınıfı ve emekçiler bu kurumu kölelik yasası hazırlanırken yaptığı “katkılarından” dolayı çok iyi tanıyorlar. Bunlar sermayenin üniversitedeki ajanları olan satılmış “bilim adamları”.

Mecliste “iş hukuku, sosyal ekonomi, çalışma ekonomisi, sosyal siyaset, iş fizyolojisi, iş sağlığı ve güvenliği ve gündemindeki konularla ilgili dallardan Yüksek Öğretim Kurulunca seçilecek beş öğretim üyesi” de var. Sermaye iktidarı “bilimsel” bir kölelik yasası hazırlamakta sergiledikleri performanstan olsa gerek Çalışma Meclisi’ne bu hainleri de katarak, “bilimsel” bir şekilde saldırılarına devam etmeyi planlıyor. Sosyal güvenceden yoksun, düşük ücrete çok iş yapan işçi sınıfı ve emekçilerin dayanma sınırı bundan sonra “bilimsel” temellere dayanarak tespit edilecek.

Kurum çalışanlarına esnek çalışma koşulları ve performansına göre ücret saldırısı

Yasanın İkinci Bölümü’nde “Personel ve atama” başlığı altında, kölelik yasasındaki “ödünç işçilik” maddesine benzer bir uygulama yeralıyor, “İş ve hizmetin gerektirdiği hallerde ilgili kuruluşların personeli Kurumda görevlendirilebilir”. Yasada “iş ve hizmetin gerektirdiği haller”in ne olduğu ise belirtilmemiş. Görevlendirilecek “kurum” ise “Sosyal Güvenlik Kurumu” gibi geniş bir alanı kapsıyor.

Yasanın yine İkinci Bölümü’nde yer alan 27. maddesi ise Bakanlığın “döner sermaye” işletmeleri kurabileceğini söylüyor. Halihazırda sağlık kurumlarına bütçeden ayrılan pay kısıldığı için, bu kurumlar “döner sermaye” yöntemiyle hizmetten faydalanmak isteyen halkın parasıyla ayakta kalmaya zorlanıyordu. Şimdi buna yasal bir kılıf giydirilerek, bundan sonra sağlık ve sosyal güvenlik kurumlarına bütçeden pay ayrılmayacağı ilan edilmiş oluyor.

“Döner sermaye işletmesi”nden kimler, nasıl faydalanacak diye bakıldığında yasa bunu da düzenliyor. Ama çalışanların aleyhine: “İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğü Döner Sermaye

İşletmesinin faaliyet alanına giren mal ve hizmetler ile ticarî malların satışından elde edilecek brüt kârın, kurumlar vergisi ayrıldıktan sonra kalan kısmının en çok %30’u fiilen çalışan ve işletme kârının artışına katkıda bulunan personele; hazırlanacak yönetmelikte belirlenen usul ve esaslar çerçevesinde dağıtılır”.

Yani kurum çalışanları, “işletme kârının artışı” sağlarsa, döner sermayeden pay alacaklar. Bu da demek oluyor ki, çalışanlar performansına, işverene yakınlık ve yalakaılığına göre ücretlerini arttırabilirler! Devlet memuru statüsünde kadrolu olarak çalışan bir emekçinin ücretinde “kıdem ve kademe” oranı haricinde oynama olamayacağına göre, bu aynı zamanda, işgüvencesinin ortadan kaldırılacağı anlamına geliyor. Zaten kamu çalışanlarının tasfiyesi hem İMF’ye verilen sözler arasında, hem de hazırlıkları tamamlanmak üzere saldırı yasalarında bulunuyor. Birkaç gün önce meclisten geçen ve Sosyal Sigortalar Kanunu’nda sözleşmeli personel çalıştırılmasına ilişkin düzenlemeler bulunuyor.

Saldırırlara karşı mücadeleye!

Meclisten geçen ve geçmesi planlanan yasalara bakıldığında zaman hepsinin tek ve aynı amaca hizmet ettiği anlaşılacaktır. Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi, çalışanların ise tasfiyesi... Sermaye iktidarı uluslararası düzeyde imzaladığı anlaşmalar ve verdiği sözlerle kamu hizmetlerini özelleştirmek, paralı hale getirmek istiyor. Sağlık, emeklilik, eğitim, ulaşım gibi temel kamu hizmetlerini sermayeye devrederek birer

ticarethaneye çevirmek istiyor. Halihazırdaki yasa ve düzenlemeler buna engel teşkil ettiği için parça parça çıkardığı yasalarla hepsini uyumlu hale getirmeye çalışıyor.

Örneğin Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu meclisten geçerken sözleşmeli personelin “kadro”ya alınmasını düzenleyen geçici bir madde eklendi. Sendikalar bunu bir kazanım olarak değerlendirdi. Elbette ki bu bir kazanımdır. Ancak kaybedilenlere bakıldığında küçük ve kısmi bir kazanımı öne çıkarmak yanıltıcıdır. Böylesi bir tarz işçi sınıfı ve emekçileri hareketsiz kılmakta, saldırırların toplamını püskürtecek bir mücadele azmi ve kararlılığı sergilemesini engellemektedir. Osmanlı’da oyun çok misali sermaye devleti oyunlarına devam edecektir. Sözleşmeli personel kadroya geçtiğinde ne olacaktır? Kadrolu personelin ücretleri düşük tutularak, sözleşmeli personelin ücreti bir süre yüksek tutulacak, geçici ve yanıltıcı bir takım düzenlemelerle emekçiler kendi iradesi ve isteği ile tekrar “sözleşmeli” olmaya özendirilecektir vb.

İş güvencesi gibi temel bir hak ve sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilirken saldırırların toplamına bakılması, mücadelenin tüm saldırırları püskürtecek bir hatta yürütülmesi gerekiyor.

Kıvrıntı değil dünyayı kazanmak için işçi ve emekçilerin ayağa kalkması, hakları için mücadele etmesi gerekiyor. Bunun için en başta sendika yönetimlerini harekete geçirecek tarzda sendikalar üzerinde bir denetim kurulması şarttır. Sendikalara sahip çıkmanın yolu ise bağımsız devrimci taban inisiyatiflerini oluşturmaktan geçiyor.

Yeni niyet mektubu açıklandı...

Sömürü ve yıkım saldırırları daha da hızlanacak!

Yeni niyet mektubu, İMF’nin borç erteleme kararının gölgesinde kaldı. Oysa işçi ve emekçiler açısından niyet mektubu da en az borç erteleme konusu kadar önem taşıyor. Çünkü tıpkı öncekiler gibi bu niyet mektubu da işçi ve emekçilere yönelik saldırı planlarından oluşuyor.

Niyet mektubunda önce, daha önce verilen bir takım sözlerin yerine getirildiğine ilişkin açıklamalar yer alıyor. Hemen ardından da, daha önce söz verildiği halde hayata geçirilemeyen saldırı planları sıralanıp, bunların yeni bir takvim doğrultusunda uygulamaya sokulacağı sözü veriliyor.

Buna göre hükümet niyet mektubunda şöyle bir takvim sundu.

* Özelleştirmede yıl sonuna kadar 2,1 milyar dolara ulaşılacak. Bakanlar Kurulu Telekom’la ilgili olarak yeni bir özelleştirme planını 2003 Ekim ayı sonuna kadar kabul etmiş olacak. Halk Bankası 2003 sonuna, Ziraat Bankası da 2004 içerisinde satışa çıkarılacak. Türkiye Şeker Fabrikaları’nın bazı işletmeleri 2004 yılının başlangıcında satışa çıkarılacak.

* Hükümet, KİT’lerdeki atıl istihdamın azaltılmasını hızlandırıcı adımlar atacaktır. Fazla personel gönüllü emeklilik yoluyla azaltılacak.

* 2004 bütçesinde acil olanlar dışında, yeni yatırımlar için ödenek ayrılmayacak.

* Faiz dışı fazlanın tutturulması için gerekirse ek önlem alınacak. Ücret ve yatırım harcamalarından yapılacak kesintilerle 1.2 katrilyon lira tasarruf elde edilecek. Tütün mamulleri ve alkollü içeceklerle yapılacak

zamlardan 250 trilyon lira ek gelir sağlanacak.

* Doğrudan vergi reformunun ikinci paketi Kasım sonuna kadar meclisten geçirilecek.

* Kamu Mali Yönetim ve Kontrol Kanunu’nu Ekim sonuna kadar mecliste kabul edilecek

* KİT yönetim yasası 2003 sonuna kadar çıkacak.

* ABD’den alınacak 8,5 milyar dolar ile borçlar ödenecek.

İMF’ye sunulan yeni takvimin de gösterdiği gibi, beklendiği şekilde gitmeyen özelleştirme saldırısı daha da hızlanacak. Bütçeye daha fazla gelir sağlamak için vergi üstüne vergi, zam üstüne zam konulacak. Toplanan paralar ise neredeyse tümüyle dış borç çarkının döndürülmesi için kullanılacak.

Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek için tabanda örgütlenelim!

15 Ağustos'ta hükümet yetkilileri ile kamu sendikaları arasında toplu görüşme süreci başlayacak. 4688 sayılı yasayla hakları için mücadele eden bir sınıf örgütünden çok derneğe dönüştürülen sendikalar görüşme sürecine "görüşleri" alınmak üzere katılacaklar.

Toplu görüşme süreciyle ilgili basına hükümet yetkililerinin "iyiniyetli" açıklamaları yansımaya başladı. Hükümet adına görüşmeleri yürütecek olan Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin, kişisel görüşünü dile getirerek "gönlünden geçenin" memurlara işçilerden daha yüksek zam verilmesi olduğunu belirtti. İşçi ücretlerine üç kuruş artış yaptıklarına göre kamu emekçileri için kastettikleri beş kuruş olmalı. Ancak kamu emekçilerinin yaşadığı sorunlar salt ücret artışları ile sınırlı değildir. Böyle olmakla birlikte ekonomik talepler sosyal ve demokratik taleplerle birleştirilemediği ve fiili-meşru mücadeleye konu edilemediği koşullarda, görüşmelerin seyri ücret artışları üzerinden belirlenecek ve hükümetin dayattığı şekilde sonuçlanacaktır.

Sahte yasa sonrası yapılan ilk görüşmelerde yaşanan süreç kamu emekçileri adına bir kazanımla sonuçlanmamıştır. Üstelik geçen bir yıllık sürede kamu emekçilerine yönelik saldırılar yoğunlaşmış, IMF'yle girilen kölece ilişkiler boyutlanmış, ekonomik yaptırımları siyasal yaptırımlar izlemiştir.

Saldırıların hedefi olan işçi sınıfı ve emekçiler sermaye iktidarının karşısına örgütlü bir güç olarak çıkamadıkları için kaybeden taraf oldular. Bu kadar ağır ve önemli bir süreçte kamuda "görüşme" süreci başlamış durumda. Bu çerçevede geçen seneki görüşme sürecinden öncü kamu emekçilerinin çıkarması gereken önemli dersler var. Sendika yönetimlerinden çözüm beklemenin bir çözüm üretmediği ortadadır. Açlık sınırı 400 milyona dayanmışken bugün halen en düşük memur ücretinin 398 milyon olması bunun en somut kanıtıdır.

İşyeri örgütlülüğünün önemi

Kamu emekçilerinin elini kolunu bağlayan tek başına sahte yasa değil. Buna ek olarak sendika yönetimlerinin izlediği uzlaşmacı-icazetçi mücadele yöntemi bugün hükümetin elini güçlendiren en önemli etkenlerden biri. Sendika yönetimleri emekçilerin sorunlarından uzaklaşıyor ve mücadele kaçkınlığı yapıyorsa bunun en temel nedeni işyeri örgütlülüğünün zayıflığı ve öncü kamu emekçilerinin sendikalarına sahip çıkmamasıdır.

Yasa gereği 15 Ağustos'ta başlayacak görüşme süreci, hem sendika yönetimlerini mücadeleye zorlamak hem de hükümete geri adım attırma için değerlendirilmesi gereken bir süreç olmalıdır. Görüşme sürecini fiilen toplu sözleşmeye çevirmek, sendika yönetimlerini mücadele alanlarına çekmek için öncü kamu emekçileri yüzlerini işyerlerine dönmek zorundadırlar.

Tabanda kendisini zorlayan bir dinamik bulamadığı durumda sendika yönetimleri umutlarını "hükümete" bağlayacak, görüşme masasında savurdıkları balonlar da hükümetin dayatmaları karşısında hemencecik sönmeyecektir. İşyeri

örgütlülüğünün önemi hem sendika yönetimlerini harekete geçmeye zorlaması, hem de kamu emekçilerinin saldırılar karşısında sessiz kalmayacağını hükümete göstermesi bakımından önemlidir. Masabaşında seslerini kestikleri yönetimlerin arkasında tabanda örgütlü ve harekete geçmeye hazır bir emekçi ordusunun varlığı sermaye iktidarının en büyük korkusudur. Sendikal anlamda hareketin başını satın alarak kamu emekçilerinin mücadelesini bitiremeyeceklerini onlara gösterebilecek güç tabanda örgütlü emekçilerin gücüdür.

Bir işyerinde sendika üyelerinin bulunması, işyeri temsilcisinin olması o işyerinin örgütlü olduğu anlamına gelmiyor. İşyeri örgütlülüğü sendikasına sahip çıkan, karar alma süreçlerine müdahale eden, saldırılar karşısında bilinçli olan çalışanların birliği demektir. Öncü kamu emekçileri saldırılar hakkında işyerlerini bilgilendirmek ve sendika yönetimlerinin izlediği uzlaşmacı tutumu teşhir etmek için toplantı yapmak, işyerlerini bilinçlendirmek durumundadırlar. Saldırıların püskürtülmesi, hakların kazanılması için kamu emekçilerinin devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesi gerektiğini anlatmak, işyerlerini buna ikna etmek zorundadırlar.

Ücret sendikacılığı değil devrimci sınıf mücadelesi

Kamu emekçilerinin yaşadığı sorunlar ekonomik hak kayıpları ile sınırlı değildir. Bugün emekçilere yönelik her saldırının altından IMF çıkmakta, ücret artışlarını dahi IMF belirlemektedir. Kamu emekçileri IMF'nin kölesi olmayı reddetmeli, emperyalistlerle girilen kölece ilişkilere son verilmesi talebini de yükseltmelidirler.

ABD emperyalizmi Irak işgalinde kendisine suç ortağı ve piyon aramakta, bunun için sermaye iktidarına dayatmalarda bulunmaktadır. ABD'nin jandarmalığını yapmak için kardeş bir halkın üzerine sürülecek olan yine işçi sınıfı ve emekçilerdir. Dışarda Irak batağına sürüklenmek istenirken içerde kölece çalışma koşullarına, işsizliğe ve sefaletle maruz kalacak olan yine işçi sınıfı ve emekçiler olacaktır. Komşu bir ülkenin işgaline ve kardeş bir halkın katliamına ortak olmamak için emekçilerin

yükseltmesi gereken taleplerden bir diğeri de Amerikan emperyalizminin jandarmalığını reddetmek olmalıdır.

Kardeş Kürt halkına uygulanan imha ve asimilasyon politikaları, devrimci tutsaklara yönelik tecrit saldırısı ülkede yaşanan ve emekçileri ilgilendiren demokratik sorunlar arasındadır. Kamu emekçileri bu sorunlar karşısında tavrını belirlemeli, Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve sınıfın öncüsü devrimci tutsakların sorunlarını sahiplenmelidir. Kamu emekçilerinin aynı işyerinde çalıştığı, aynı saldırılara maruz kaldığı kardeş Kürt halkı ile bir sorunu olmadığı gibi, hakkını aramak için eyleme geçtiğinde yine aynı devletin terörüne maruz kalmaktadır. Saldırıları aynı merkezden din, dil, ırk ayrımı gözetmeden tüm sınıfa yönelik uygulanyorsa emekçiler de taleplerde ve mücadelede ortaklaşmalıdır. Sermaye

iktidarının yapay olarak yarattığı ayrımlar dışında bunun önünde hiçbir engel yoktur.

Hali hazırda sendika yönetimleri ülkede yaşanan sosyal ve demokratik sorunlar için mücadele etmiyor, bu tür söylemleri şubelerde varolan öncü, devrimci kamu emekçilerinin gözünü boyamaya dönük söylemler şeklinde kullanıyorsa bunun sorumlusu yine öncü kamu emekçileridir. İşyerlerinde ülkeyi ve sınıfı ilgilendiren ekonomik, sosyal ve demokratik hak gaspları ve bu talepler için mücadelenin zorunluluğu anlatılmıyor, işyerleri buna ikna edilemiyorsa bunda öncü emekçilerin de payı vardır.

Sendika yönetimlerinin toplu görüşmeyi ücret artışlarına indirgememesi için öncü kamu emekçileri bir an önce harekete geçmelidirler. Ücret sendikacılığı anlayışının kamu emekçilerine kaybettirdiklerini ve kaybettireceklerini geniş emekçi kesimlere anlatabilmek için yaşanan son bir yıllık süreç dahi yeterince örnek sunmaktadır. Gerçek kazanımın ancak devrimci sınıf mücadelesi ile mümkün olabileceğini geniş kesimlere anlatmak kararlı ve ısrarlı bir çalışmanın sonucu olabilir ancak. Bu zor ancak imkansız değildir.

Direnışı örgütleyelim!

15 Ağustos'ta başlayacak ve iki hafta sürecek toplu görüşme sürecini kamu emekçilerinin gerçek ve acil talepleri ile toplu sözleşmeye çevirmek için henüz geç kalmış sayılmaz. Bunun için işyerlerinde toplantılar yapılmalı, saldırılar bütünlüklü bir şekilde ortaya konulmalı ve buna karşı izlenmesi gereken mücadele yöntemi belirlenmelidir. Bu yöntem işyerlerinde örülen ve sahte yasayı da fiilen boşa düşürecek olan genel grev, genel direniş sürecinin örgütlenmesidir.

KESK yönetiminin 23 Ağustos'ta Ankara'da merkezi olarak yapacağı ve beş kuruş artış sonrası emekçileri geri göndereceği mitingden eli boş dönülmek istenmiyorsa, öncü kamu emekçileri bir an önce kolları sıvamalı ve harekete geçmelidirler. 23 Ağustos'ta KESK yönetimini kazanıncaya kadar alanda kalmaya ve direnişi yükseltmeye zorlamak için bugünden işyeri ve bölge toplantıları örgütlenmeli, direniş komiteleri oluşturulmalı ve Ankara'ya tabanda örgütlü bir güç olarak çıkılmalıdır.

Direnışteki Ağartıoğlu deri işçisi kardeşlerimize...**Direnışin sesini her yere taşıyalım!**

İzmir Menemen Organize Sanayii'nde sendikaya üye oldukları için üç ay önce işten atılan Ağartıoğlu ve Dönmez deri işçilerine maddi ve manevi destek olmak için bir kampanya başlattık.

Sermayenin işçi ve emekçilere reva gördüğü açlık ve sefalet gün geçtikçe artıyor. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan sermaye devleti emekçilere azgınca saldırıyor. Bu saldırıyı siz direnişteki işçiler örgütsüzleştirme olarak yaşıyorsunuz. Tabii ki bu saldırılar sendikasılaştırma ile de sınırlı değil; sefalet ücretleri, taşeronlaştırma, ödünç işçilik, kıdem tazminatı, esnek üretim, çalışma saatleri vb. gibi kölelik yasasıyla daha da katmerleşerek devam ediyor.

Biz Kırşehirli işçi ve emekçiler olarak işçi sınıfının haklı mücadelesinin her zaman yanında olduğumuzu bildirmek istiyoruz. Siz direnişteki işçileri onurlu mücadelenizde desteklemek için ilk önce "İzmir İDESBAŞ'ta Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Ağartıoğlu ve Dönmez derideki direnişçi işçi kardeşlerimizle DAYANIŞMAYA!" başlığı ile temin ettiğimiz kartpostalları satışa çıkararak maddi destek olmak amacıyla bir faaliyet yürüttük.

Bu kampanyayı sadece maddi olarak düşünmedik. Kartpostalların satışı yapılırken işyerleri, sendika, kafeterya vb. yerlerde direnişçi işçilerin onurlu mücadelesini hem toplu hem de birebir yaptığımız sohbetlerde anlattık. Şu ana kadar 90 milyon tutarında kart satışı yaptık. Satışlarımız ve direniş hakkında

bilgilendirme çalışmalarımız devam ediyor. Ayrıca 16-18 Ağustos'ta yapılacak Hacıbektaş Veli'yi anma törenlerine de bu kampanyamızı taşımak istiyoruz. Siz direnişçi işçilerin de bu şenliklere katılarak direnişin bir kürsüsünü açmak ve onurlu direnişinizi anlatmak için Hacıbektaş şenliklerine gelmenizi bekliyoruz. Aymasın işçileri direnişlerinin sesini bu alana taşımışlardı. Aymasın direnişinin bizler ve siz direnişçi işçiler açısından örnek alınacak birçok yönü var. Onların direnişi, direniş sırasındaki yaptıkları, yapamadıkları, yaşadıkları süreçler biz işçi ve emekçilerin önünde bir bayrak gibi duruyor. Yaşanan direnişlerden dersler çıkararak önümüzdeki süreçleri örgütlemek işçi ve emekçileri en ileri düzeye taşıyacaktır. Her zaman işçi ve emekçilerin haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu bir kez daha söyleyerek topladığımız 90 milyonu size gönderiyoruz.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

SY Kızıl Bayrak okurları/Kırşehir

İzmir'de işçi kıyımı sürüyor!

Çiđli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan KİMMET (Maktek) işyerinde çalışan tüm işçiler bir süre önce Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. Toplusözleşme yetkisi için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na resmi başvuru yapılmıştı

Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin başlattığı grev ve son olarak Çiđli'de KİMMET işçilerinin yaşadığı kıyım göstermektedir ki, sendikalaşma hakkı işten çıkarmalarla ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır.

Yapılması gereken bu direnişleri sahiplenmektir. Fakat sahiplenme sadece maddi destek sunmak, ziyaretler örgütlemekten ibaret değildir. Ağartıoğlu, Polkimya ve KİMMET işçisinin yaktığı direniş ateşini başka fabrikalara, işletmelere taşıyabilmektir. Sınıf bilinçli işçiler sınıf dayanışmasını örmeyi fabrikalarında örgütlenerek başlatmalıdır. Maddi-manevi destek, ancak bu başarıldığında gerçek anlamını bulacaktır.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Makina Takım'da uzlaşma!

25 Temmuz günü, DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin örgütlü bulunduğu takım tezgahları üretimi yapan Makina Takım Endüstrisi AŞ'de, 180'i sendikalı olmak üzere toplam 230 işçi ve memurun süresiz olarak ücretsiz izne çıkartılması ve işyeri baştemsilcisinin işten atılması ile başlayan üretimi durdurma eylemi tarafların görüşmesiyle sonuca bağlandı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi. "... İşyeri yetkilileri farklı bir çalışma modeli önermiş, kabul etmeyen işyeri baştemsilcimizi işten çıkarmıştır. Üyelerimiz ise bu tavra karşılık olarak işyerine giderek beklemeye başlamıştır. Yapılan uzun görüşmeler sonucu taraflar, endüstriyel ilişkilerin devamı ve iş barışının sağlanması sorumluluğu içinde anlaşma sağlamıştır. Baştemsilcimizin işe iadesi sağlanmıştır. İşyerinde hammadde olmadığı süre içinde de mutabakat çerçevesinde yıllık izinler kullanılacak ve çalışması gerekenler bu izinlerini kullanmayacaklardır."

SY Kızıl Bayrak/Gebze

ve kısa bir süre içinde yetki tespiti bekleniyordu.

KİMMET işvereni işçileri sendikalaştıktan sonra baskı altında tutarak, onlara zorla eski sözleşmelerini feshedip işgüvencesinden mahrum bırakacak "belirli süreli hizmet akti" sözleşmeleri imzalatmak istemişti. Son olarak 31 Temmuz'da 9 işçi, 1 Ağustos'ta ise 4 işçi hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkartılmıştı. İşten çıkarılan işçilerin tümü Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi. Atılan işçiler atıldıkları tarihten bu yana fabrikanın önünde bekleyişlerini sürdürüyorlar. Patronun sendikaya karşı tahammülsüzlüğünü gösteren bu saldırı, Birleşik Metal Sendikası tarafından 4 Ağustos günü fabrika önünde bir basın açıklaması yapılarak protesto edildi.

Çiđli Organize'de sermayenin saldırısı gittikçe yaygınlaşıyor. İlk olarak Deri-İş'e üye oldukları için işten atılan Ağartıoğlu işçilerinin Menemen Serbest Bölge önünde başlattığı direniş, ardından Karabağlar Dönmez Deri işçilerinin aynı nedenle fabrika önünde eyleme geçmesi (geçtiğimiz hafta hiçbir kazanım olmadığı halde Deri-İş yönetimi tarafından Dönmez'deki eyleme son verilerek "hukuk" süreci tercih edildi), Polkima'da lokavt sonrası

Sınıfa öncü müdahalenin zorunluluğu ve artan olanakları

Sermaye iktidarı işçi ve emekçilerin sessizliğini fırsat bilerek her geçen gün saldırılarını tırmandırıyor. İşçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan saldırılara her gün bir yenisi ekleniyor.

Sermaye sınıf hareketinin '90'ların başında yaşadığı kırılmanın ardından saldırılarını yoğunlaştırdı. İşçi sınıfı ve emekçiler dört koldan bir saldırı ve ihanet zinciriyle kuşatıldı. Bir yandan düşük ücretlere mahkum edilen işçi sınıfı diğer yandan enflasyon ve vergilerle soyuldu. Tarihsel kazanımları ve örgütlülüğü tasfiye edilmeye başlandı. Bunların karşısında anlamlı bir karşı koyuş sergilenememesi, mevzi direnişlerin sendikal ihanet ve devlet terörüyle bastırılması, sınıf öncülerinin müdahaledeki yetersizlikleri süreci daha da ağırlaştırdı.

Sendikalı işçi sayısı bugün oldukça düşmüş durumda. Pek çok sendika yetki sorunuyla karşı karşıya. Patronlar pervasız bir şekilde talepleri yerine getirilmezse sendikaların yetkisini düşürme tehdidi savurabiliyorlar. Onlar bu cüreti işçi sınıfının dağınmışlığından ve örgütsüzlüğünden alıyorlar.

İşçi sınıfı kölelik yasasıyla büyük hak gasplarına maruz kaldı, yüzyıllık kazanımları tasfiye edildi. Fiilen uygulanan esnek çalışmanın yasal dayanakları oluşturuldu. Kölelik yasası sendika ağalarının ihaneti sayesinde uzun zaman sınıfın gündeminden uzak tutulabildi. Gündeme geldiğinde ise ancak sınıfın ileri unsurlarının sınırlı bir ilgisi ve tepkisiyle karşılaşılabildi. Bu tepki sınıfa maledilemediği oranda da saldırıyı durdurabilecek anlamlı bir tepki ortaya konulamadı. Bu fırsatı iyi kullanan sermaye iktidarı sendikal bürokrasiyi de yanına alarak göstermelik bir takım değişikliklerle yasayı meclisten geçirdi. Ancak yaşanan gelişmeler gösteriyor ki savaş asıl şimdi başlıyor.

Patronlar, yasanın tanıdığı hak ve olanakları da kullanarak, daha da pervasız bir şekilde saldırıya başladılar. İşe yeni giren işçilere yasada yer alan maddeleri zorla imzalatılıyor. Buna karşı çıkanlar daha baştan işe alınmıyor. Genç ve deneyimsiz işçiler yasa hakkında yeterli bilgiye sahip olmadıkları için genellikle önlerine konan belgeyi imzalıyorlar. Aynı yöntem çalışmakta olan işçilere de uygulanıyor. Kimi yerde işçiler tek tek idareye çağrılarak kimi yerde de topluca imzalatılmaya çalışılıyor. Kimi yerde ise buna

dahi gerek duymadan direk saldırılara girişiyorlar. Pek çok yerde ücretsiz izinler, fazla mesailer ve işten çıkarmalar artmış durumda. Yasayı kendilerine dayanak yapan patronlar tam bir pervasızlık içinde hareket ediyorlar.

Ancak yaşanan son gelişmeler ve sınıf hareketindeki ilk kıpırdanışlar gösteriyor ki, patronlar için köpeksiz köyde değneksiz gezme dönemi sona ermektedir. Yaşanan son süreç işçi sınıfı içinde varolan tepkinin açığa çıkmasına neden oldu. Saldırıları uzun zamandır bir oyunu izlermişcesine sessizce izleyen işçi sınıfının dipte yaşadığı mayalanmanın ilk sonuçları ortaya çıkmaya başladı.

Farklı kentlerde başlayan sendikal hareketlilik bunun en somut ifadesi. Son birkaç günün haberleri bile sınıf içerisinde sendikal arayışların başladığının işareti. İstanbul OSB'de Ünifil'e sendikamızın

girmesinin ardından birkaç fabrikada daha buna dönük adımlar atıldığı haberleri geldi. Yılların biriktirdiği öfkeye bir de yeni saldırılar eklenince işçiler artık harekete geçmeye başladılar.

Son günlerde Uşak'ta da tekstil işçilerinin yoğun bir sendikal faaliyet içine girdikleri, birkaç fabrikanın kısa sürede sendikalaştığı ve bunun güçlü bir eğilim olarak sürdüğü yansıdı basına. İşçiler zaten kölelik koşullarında yaşadıklarını ve kaybedecekleri bir şey olmadığını söyleyerek direniş bayrağını yükselttiler. İşçilerin saldırılar karşısında geri adım atmadıkları, aksine daha da kenetlendikleri görülüyor. Bu gelişmeler sınıfın birlikte hareket etme eğilimini gösteriyor. Yanı sıra işçi sınıfının iktisadi ve sosyal haklar bakımından artık geri adım atamayacak kadar kötü bir duruma geldiğini...

İzmir'de Polkima, Ağartıoğlu, Maktek işçilerinin örgütlenmek, haklarını korumak ve esnek çalışma koşullarına karşı durabilmek için direniş yolunu seçmeleri ise tüm işçi sınıfı için örnek oluşturmuş durumda. Buna Gebze'de Hızanlar fabrikası işçileri sendika hakkı, insanca yaşama ve çalışma koşulları için mücadele bayrağını yükselterek destek verdiler.

Bu ilk hareketlilik kendiliğinden bir şekilde yaşanmakta ve saldırılar karşısında ilk tepkilerin ifadesi olmaktadır. Sermayenin saldırıları karşısında bu eğilim giderek yaygınlaşacak ve güçlenecektir. İlk işaretler bunun göstergesidir. Ancak unutulmamalıdır ki, bu eğilim öncü bir müdahaleden yoksun kaldığı ölçüde işçi sınıfı için anlamlı sonuçlara ulaşmada sorunlar yaşanacaktır. İşçi sınıfının mücadele bayrağını daha ileriden yükseltmesi zor olacaktır. İşçi sınıfı kendiliğinden bilinci aşıp kendisi için bir sınıf olma yolunda ilerlemeyi başaramadıkça, sendikal örgütlenmeyi gerçekleştirme ya da mevzi direnişlere girişmesi kısa vadede anlamlı sonuçlar yaratsa da uzun vadede sonuçsuz kalacaktır. Dolayısıyla, gelişmekte olan hareketliliğin gerçekten anlamlı bir sonuç yaratabilmesi için komünistlerin müdahalesi zorunludur.

Bugün için sınıf müdahale olanaklarımızın sınırlı olduğu bir gerçek. Ancak bulunduğumuz alanlarda temas noktalarına ve bunu geliştirecek müdahale araçlarına sahip olduğumuz da bir diğer gerçek. Bu olanakları en iyi şekilde kullanarak sınıfın öncülerine ve hareketli bölüklerine ulaşmak ve onları etkileyerek ileri çekmek için azami çabayı göstermek zorundayız. Sınıfın hareketlilik içine girdiği dönemler müdahaleye en açık olduğu dönemlerdir. Bu süreçte yürüteceğimiz anlamlı bir müdahale ile öncülerini ileri çekme olanağı bulabiliriz. Yeni fabrikalar ve ileri işçilerle bağ kurma olanağı yakalayabiliriz. İşçilerle yapılacak eğitim toplantıları bir yandan onların bilinçlenmesini sağlarken, diğer yandan sınıfın taban örgütlülüklerini oluşturmamızda bize yeni olanaklar sağlayacaktır.

Öncü işçilere ulaşmak, onları harekete geçirmek ve ileri çekmek temel çabamız olmalıdır. Elimizdeki tüm temas noktalarını en iyi şekilde değerlendirmeli, gazete, bülten, broşür vb. materyalleri daha etkin bir şekilde kullanmalıyız. Onları işçiler arasında okunur ve tartışılır hale getirmeli, müdahalemizi güçlendirmek için kullanabilmeliyiz.

D. Fırtına

Ankara Numune Hastanesi'nde panel...

4 Ağustos günü, Ankara Numune Hastanesi'nde "Kamu Yönetimi Reformu" gündemli bir panel düzenlendi. Panele yaklaşık 60 emekçi katıldı. KESK Yapı-yol Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı ve SES Ankara Şube Başkanı Erkan Sümer'in panelist olarak katıldığı etkinlikte panel yöneticiliğini de işyeri temsilcisi Celal Emiroğlu yaptı. Panel SES Ankara Şubesi'nin desteğiyle işyeri temsilciliği tarafından örgütlendi.

Panelde ilk sözü alan Erkan Sümer kısaca saldırının kapsamına değindikten sonra mücadele görevlerine ve birlikte mücadelenin önemine vurgu yaptı. Ayrıca KESK'in yakın dönemdeki

eylem takvimini açıkladı. Sümer'in ardından sözü alan Cengiz Faydalı ise, "Kamu Yönetimi Reformu" saldırısının uluslararası dayanaklarını ve tarihsel süreç içerisinde nasıl şekillendiğini anlattıktan sonra, belli maddeler üzerinden saldırının hedeflerine ve yaratacağı sonuçlara değindi.

Konuşmalardan sonra panelde soru-yanıt bölümüne geçildi. Soru ve yanıt bölümünde emekçiler saldırı konusunda çeşitli sorular sordular. Panelde ayrıca sağlıkta özelleştirme politikaları tartışıldı ve bu politikalara karşı topyekûn mücadele etme gereğinin altı çizildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Haklarımız ve onurumuz için mücadele ediyoruz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Colins işçileri! Kardeşler!

Patron, penyede çalışan arkadaşlarımıza ne kadar zam aldıklarını 1 Ağustos Cuma günü açıklayacağını söylemişti. Tam da kendi sınıfına yakışan bir ikiyüzlülükle sözünün arkasında durmadı. Zamları açıklayacağı yerde, düşük ücret artışına tepkisini gösteren arkadaşlarımızı kandırmaya çalışıyor ya da tehdit ediyor. Bizleri bölmek için bazı arkadaşlarımıza daha fazla zam vereceğini söylüyor. Tabii bu arada bizim düşük zamma karşı nasıl bir tepki vereceğimizi de hesap etmeye çalışıyor.

(...)

Bildiğiniz gibi zamlar açıklanmadığı için birçok arkadaşımız fazla mesaiye kalmıyor. Patron, fazla mesaiye kalmayan arkadaşlarımızın yasayı çiğnediğini ve suç işlediğini söylüyor. Patronun bu söylediği kuyruklu yalan. Çünkü yeni iş yasası ona bir işçiyi yılda en fazla 270 saat fazla mesaiye bırakma hakkı tanıyor. Bu da haftada 5-6 saat ediyor. Ya biz yılda kaç saat fazla mesai yapıyoruz dersiniz? En az 500 saat. Dolayısıyla mesaiye kalmayı reddeden işçiler değil, onları fazla mesaiye kalmaları için zorlayan patron suç işliyor. Yani patron işine geldiği zaman bize yasa maddelerini gösteriyor, işine gelmediği zaman da yasayı kendi çiğniyor.

Zamların geç açıklanmasına ve düşük tutulmasına karşı tepkimizi akşamları mesaiye kalmayarak gösteriyoruz. Görüyoruz, işçilerin yarısı bile mesaiye kalmadığında nasıl tutuşuyorlar. Siparişler yetişmeyecek diye nasıl telaşlanıyorlar, kendi aralarında kavgaya tutuşuyorlar. Oysa biz gerçek gücümüzü henüz ortaya koymuş değiliz. Eğer buna rağmen tekerlerine çomak sokabiliyorsak, 2 bin Colins işçisi birlikte hareket ettiğinde neler olur acaba?

Kardeşler!

(...) Bu arada patron gözümüzü korkutmak için her an işten atmaları da gündeme getirebilir. O yüzden hem düşük ücret artışlarına karşı mücadeleyi güçlendirmeliyiz, hem de işten atmalara karşı hazırlıklı olmalıyız. Eğer biz birbirimize güvenirse, tüm fabrikada üretimi durdurabilecek şekilde örgütlenirsek, patron ne düşük zamda ısrar edebilir, ne de işçi atabilir.

Hiç zaman yitirmeden her bölümde, her bantta örgütlenelim. Fabrika içinde ya da dışında her fırsatı kullanarak arkadaşlarımızla biraraya gelelim. Bir tek arkadaşımızı bile bu mücadelenin dışında bırakmamaya çalışalım.

Bizim görüşümüz alınmadan açıklanacak düşük ücret zammını tüm fabrikada iş bırakma nedeni sayıyoruz. Aynı şekilde fazla mesaiye kalmadığı için bir tek arkadaşımız bile atılacak olursa bunu da iş bırakma nedeni sayıyoruz.

Kardeşler!

Biz haklıyız! Haklılığımıza ve gücümüze inanıyoruz! İşimiz için, ekmeğimiz için, haklarımız ve onurumuz için mücadele ediyoruz! Eğer sırt sırta, el ele verirse; eğer tüm Colins işçileri olarak birlikte davranabilirsek başaramayacağımız şey yoktur. O halde gelin Colins patronuna gücümüzü gösterelim!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan

Colins İşçileri

(Colins işçilerine dağıtılan bildiri...)

BDSP'den Polkima işçilerine ziyaret...

7 Ağustos günü BDSP çalışanları ve taraftarları olarak grevinin 20. gününde Polkima işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdik. 3 Ağustos günü sendika binasında toplanan işçilerle kısa bir sohbet yaptık. İşçiler daha sonra işyerine dayanışma ziyaretine geleceğimizi biliyorlardı. Sıcak bir karşılama sonra, ne gibi gelişmelerin yaşandığını öğrenmeye çalıştık.

Daha önce lokavt ilan eden patron, bunu 30 Temmuz günü kaldırdı. Değişik taktikler izleyen patron, işçilerin kafalarını bulandırmaya, ikircikli davranışları çeşitli vaatlerle kandırarak sınıf kardeşlerini terketmelerini sağlamaya çalışıyor. İşçiler bu durumu "çürük domateslerin" tarladan atılmasına benzetiyorlar. Günler geçtikçe her iki taraf da değişik taktikler geliştirip uygulamaya sokuyor.

8 Ağustos günü, Birleşik Metal-İş Sendikası öncülüğünde "Kölelik Yasası'na karşı haydi mücadeleye!" adıyla bir etkinlik düzenleniyor. Sınıf dayanışmasını daha diri tutmak için olumlu bir adım bu. Fakat duyurusunun ve çalışmasının yaygın bir biçimde yapıldığını söylemek zor. Son 1 hafta kala insanlar yeni yeni duymaya başladı etkinliğin yapılacağını. Sadece bu değil, diğer bazı konularda gerek sendika gerek direnişteki işçiler, sınıfın diğer bölüklerini harekete geçirebilmek için azami çaba içinde olmalı. Çünkü bu; "kölelik yasasına" karşı

yapılan ilk grev. Dolayısı ile tüm kesimleri ilgilendirmektedir. Ve çok büyük bir önem taşımaktadır. Hepsinden önemlisi de, bu direniş ülke çapında bir kıvılcımı ateşleyebilir. Polkima işçileri de bu kıvılcımı ateşlemenin onurunu taşıyabilirler.

Bu görev ve sorumluluk öncü işçilerin olduğu kadar, sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Sadece eleştirmek ne bizi ne başkalarını bir yere götürmez. Eleştirilerimizin yanı sıra somut önerilerimizi de ortaya koyabilmeli ve pratiğe geçmesini sağlamalıyız.

Devrimci bir bilinç açıklığı ile hareket edildiğinde ortak paydalarda buluşabilir, hareketi bir adım daha ileriye taşıyabiliriz. Sınıf hareketinin durağan döneminde önem taşıyan böylesi hareketlilikler, kendi sınırlarını aşmakta sınıf dayanışmasının önemi bir kat daha artmaktadır.

Bir Polkima işçisi şunu söylüyor: "Bu eylem kölelik yasasına karşı ilk grev, bizle başlayıp bizle bitmesin istiyoruz!" Bu söz, günümüzün acil ihtiyacının ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu bir kıvılcımdır; yöresel olmaktan çıkartılmalı, tüm işçi ve emekçilere mal edilebilmelidir. Her kesimin üzerine düşen güncel görevler vardır. Özellikle sınıf devrimcilerinin omuzlarında daha fazla sorumluluk bulunmakta.

BDSP çalışanları ve taraftarları/İzmir

Grevdeki Polkima işçileriyle konuştuk...

"Direne direne kazanacağız!"

- Bugün grevin kaçınıcı günü?

2. işçi: 20. günündeyiz.

- İçeride üretim var mı?

1. işçi: Sendika üyesi olmayan toplam 30 kişi çalışmaktadır. Bizleri görünce başlarını önlerine eğip görmemeye çalışıyorlar.

- Görüşmeler nasıl gidiyor?

2. işçi: Patron görüşmeye yanaşmıyor.

Sendika yöneticilerinin bildirdiğine göre bu böyle.

- Fabrikaya giriş ve çıkışlarda denetim yapılıyor mu?

2. işçi: 6 Ağustos'ta Bölge Çalışma'dan görevliler geldi. Stok malların tutanaklarını hazırladılar. Fabrikada çalışma (bakım dışında) var mı diye? Biz şikayette bulunduk. İşten çıkarmış oldukları bir kişiyi çağırdılar (4 sene önce çıkartılmıştı).

- Başka bir yerde üretim yapılıyor mu?

2. işçi: Greve girmeyen işçileri Köseoğlu firmasında çalıştırdıklarının duyumunu aldık. Sendikaya bildirdik. Sendika takip etmektedir.

- Yeni kölelik yasası hakkındaki düşünceleriniz!

3. işçi: Yasa henüz çıkmadan sendikamız öncülüğünde toplantılar yapıldı. Genel bilgi sahibi olmanın ötesinde belirgin bir bilince eriştik. Bunun dışında grevimiz kölelik yasasına karşı ülkede ilk olması dolayısı ile ayrı bir önem taşıyor. Bizle başlayıp bizle bitmesin istiyoruz.

- Sendikanın tutumunu nasıl buluyorsunuz?

3. işçi: Sendikamız gereken birçok işi yapmaktadır. Fakat bu demek değildir ki bizler herşeyi ondan bekleyeceğiz. Gerek bilgi alış-verişinde bulunmakta, gerekse toplantılarına

katılmaktayız. Görüş ve önerilerimiz alındıktan sonra harekete geçiliyor. Bazı durumlarda pasif kalınıyor. Örneğin içeride üretim yapılıyor. Parça mallar geliyor. Bizlere sadece dışarıya sevkiyat olmayacağını söylüyorlar. Sevkiyatın olmadığını nasıl bilelim! Adam bir yolunu bulup sevkiyat yaparsa!..

- Son sözlerinizi alalım...

2. işçi: Direne direne kazanacağız!..

3. işçi: Şu anda abim içeride çalışıyor, ben buradayım. Patrona diz çöktürünceye kadar devam edeceğiz.

1. işçi: Birlikten kuvvet doğar. Ya hep beraber olacağız, ya da hiç!

Ziyaret esnasında grevde olan bir işçinin kolu kesildi. İşyerine bildirildi. Vizite kağıdının çıkartılması için bir saati aşkın bekletildi. SSK ameliyat için özel bir hastaneye sevketti. Bu beklemenin ardından vizite kağıdını alan 2. işçi hemen oradan ayrıldı.

7 Ağustos günkü ziyaretimizde grev defterine yazdığımız not:

Polkima işçilerine,

Bu direnişinizle kölelik yasasına karşı bir duruş sergilediniz. Kutluyoruz.

Bu kavga güneşin türküsünü içenlerin türküsüdür. Zulme, baskıya karşı başkaldırıların; emeğin bir gün zafere adım yürüyeceği zaman o kadar da uzak değil!

Yeter ki zafere olan inancımızı kaybetmeden, bu uzun koşuda omuz omuza işçi sınıfımızın davasında sonuna dek yürüebilmek!..

Başka söze de gerek kalmadan.

BDSP çalışanları/İzmir

İMF'ye köle, ABD emperyalizmine jandarma olmayacağız...

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kardeşler!

İMF direktifleriyle hızlandırılan özelleştirmeler, işsizleştirmeler, sefalet ücretleri ve zamlarla yoksullaştırılmamız yetmedi, neredeyse bedavaya gelen alınterimiz patronların gözünü doyurmadı. Şimdi de çocuklarımızın kanını içmeye hazırlanıyorlar.

Irak'a asker gönderme konusunda düzen cephesi, hükümeti-ordusu-cumhurbaşkanıyla, dinci, "laik", "solcu" ve gerici düzen partileriyle fikirbirliğine ulaşmış bulunuyor. Ordunun Amerikancılığı zaten çok iyi bildiği için, Amerikalı generallerle görüşmede "söz kesimi"nin gerçekleştiğinden kimse kuşku duymamıştı. Washington ziyaretiyle de A. Gül'e Beyaz Saray direktiflerinin dikte ettirildiği açıktı. Zaten ABD'den aldığı icazetle ordu duvarını aşmış hükümet olabilen AKP'den, ABD'nin istek ve direktiflerine karşı bir "direnc" bekleyen de yoktu.

Türk askerine Irak'ta Amerikan jandarmalığı biçilmesine, çocuklarımızın, komşu ve kardeş bir halkın topraklarına işgalcilerin maşası olarak ölmeye/öldürmeye gönderilmesine, düzen cephesinden itiraz edebilecek tek politik kesim, sözde laikliğin, sözde kemalizmin, sözde "yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesinin temsilcisi sosyal demokratlardı. Peki ne oldu? Onlar da dünya jandarmasının karşısında hazırola geçtiler, katliam kararını katillerle birlikte imzaladılar.

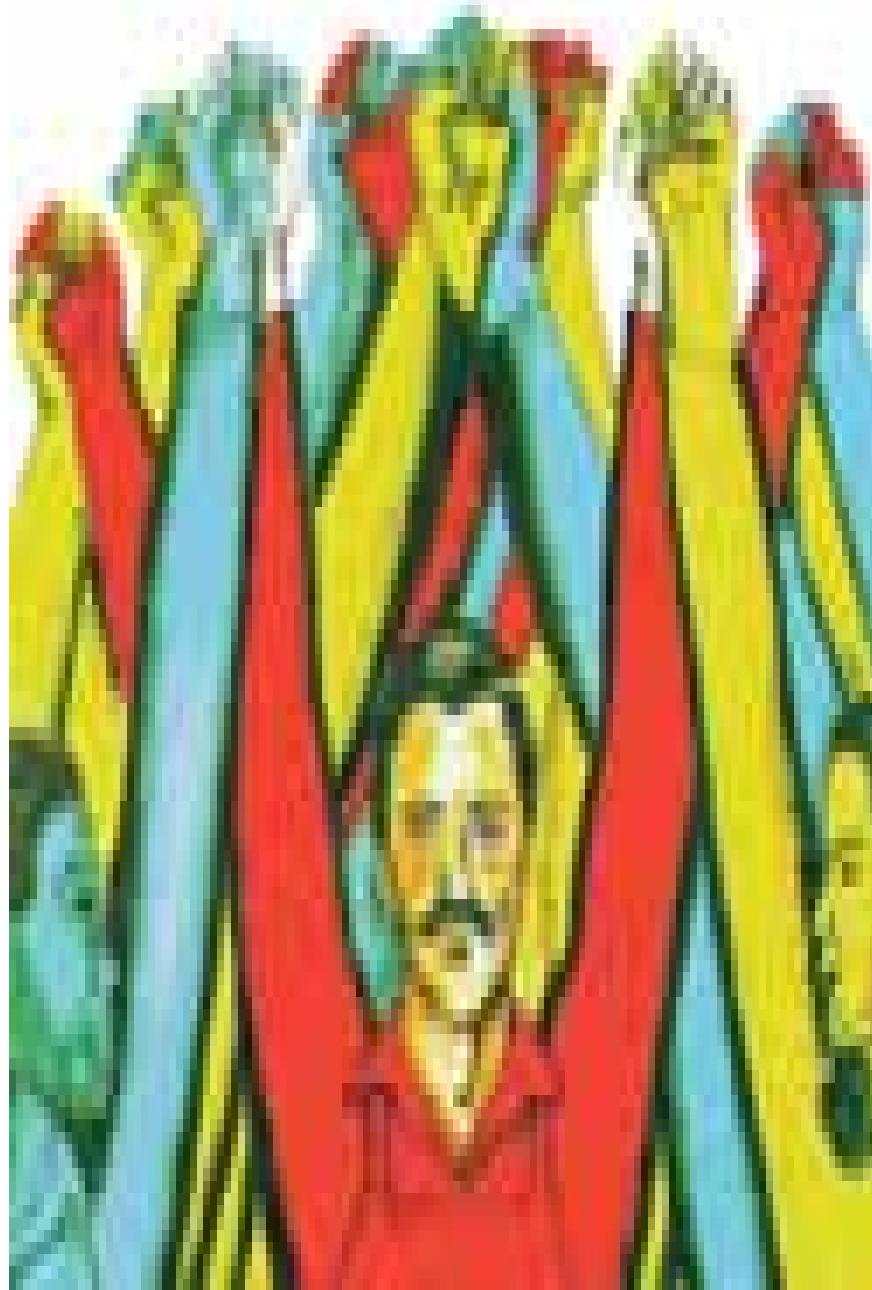
Ama zaten bu düzen solcularının eli ne zaman kanımızdan temizlendi ki?

Maraş katliamında Ecevit hükümetteydi. Laikliği, Alevi kardeşliğini kullanmakta hiçbir fırsatı kaçırmayan, üstelik o yıllarda "umudumuz Karaoğlan" sloganıyla ve

yoksul kesimlerin oylarıyla iktidara taşınmış olan bu şahıs, Maraş'ın Alevi semtlerinde yüzlerce yoksul, kadın-çocuk, yaşlı-genç demeden, en aşağılık, en vahşi biçimde katledilirken kılını bile kıpırdatmadı. Katliam sonrasında yöneltilen suçlamalara verdiği yanıtta, "ben orduya emir veremem" oldu sadece.

Sivas katliamında yine bir sosyal-demokrat parti, SHP hükümette, başkanı İnönü de başbakan yardımcılığı görevindeydi. İktidardaki sosyal-demokrat parti katliamı durdurmaya yönelik yine en küçük bir çaba göstermedi. Madımak'tan yükselen alevleri büyük bir soğukkanlılıkla izledi.

Maraş ve Sivas sadece iki örnek. Ama düzen solunun "solcu"luk, "Alevi dostluğu", laiklik konularındaki sahtekarlığını en çarpıcı biçimde gösterdikleri için de son derece önemli ve asla unutulmaması gereken örnekler. Bu örnekler, Aleviler üzerindeki ayrımcı-baskıcı politika ve uygulamaların bu düzen içinde çözülmemeyeceğinin de kanıtlarıdır. En kanlı uygulamalar, çözüm iddiasına sahip tek siyasal akımın iktidarı döneminde gerçekleştiğine göre, demek ki, iddialar sadece Alevi kesimi aldatma, kandırma ve sosyal-demokrasi üzerinden düzene bağlama amaçlıdır.

Alevi kökenli işçi ve emekçilerin sermaye düzeni ve onun sosyal-demokrat politikaları konusundaki bu gerçekleri çok iyi kavraması ve tüm Alevi yoksullara kavratmak için özel bir çaba içinde bulunması zorunludur. Çünkü düzenden gelen tek tehlike mezhep ayrımcılığı yapması, Sünni kimliğiyle diğer mezheplere yönelik yasaklar koyması, belirli aralıklarla toplu katliamlara yönelen bir baskı uygulaması değildir. Bunlarla birlikte, din ve mezhep ayrımlarını kışkırtarak yoksulları bölme, düşmanlaştırma ve mümkünse kırdırma hesap ve planlarıdır.

Sermaye düzeninin tüm bu kirli ve kanlı politikalarının tek bir amacı vardır: İşçi ve emekçiler üzerindeki sömürsünü en üst düzeyde ve hep artırarak sürdürmek...

Bu kirli hesapları boşa çıkarabilmek için, işçi ve emekçilerin de her türlü ayrımcılığa karşı "birlik", her türden "tevekkül"e karşı "mücadele" eksenli bir politika izlemesi gerekmektedir. İşçi ve emekçi kitleler içinde hiçbir ayrımcılığı ve rekabeti kabul etmeyen, ama sömürücü sınıf ve düzeniyle her türden uzlaşmayı da reddeden bir politika olmalıdır bu. Yani, sınıflı bir toplumun gerçekleri üzerine kurulu bir

politika. İşçi ve emekçileri bölme amaçlı sahte ayrımları yere çalan, tek bir yumruk halinde birleştirecek sınıfsal ayrımları öne çıkaran bir politika.

Bu, işçi sınıfının politikasıdır.

Sosyalizmdir.

İşçi sınıfı politikasında ne sahte Aleviciliğe yer vardır, ne de bir dinin veya mezhebin kayırılıp başkalarının baskı altına alınmasına. Dinci gericiliğe karşı tek tutarlı bakış ve uygulamaya sahip politika olan sosyalizm, bu özelliğiyle, gerçek laikliğin de en kararlı savunucusu durumundadır.

İşçi sınıfının devleti, hiçbir dine veya mezhebe sahip çıkmamakla kalmayacak, dinci gericiliğe karşı mücadelesini, bir dinin diğer dinlere, bir mezhebin diğer mezheplere karşı ayrımcı ve baskıcı müdahalelerine izin vermeme-engel olma çabasıyla bütünleştirecektir. Ülkemizdeki Alevi sorununa tek olanaklı ve kalıcı çözüm de ancak böyle bir politika ve uygulama sayesinde bulunabilecektir.

Fakat, Alevi kökenli işçi ve emekçilerin sınıf politikaları etrafında birleşmesi ihtiyacının tek gerekçesi, mezhep ayrımcılığını ortadan kaldırma güvencesi olamaz. Alevi işçi ve emekçileri Sünni, Şafi, Hambeli ve diğer mezheplerden ve dinlerden; Kürt emekçileri Türk, Arap, Gürcü, Laz ve diğer uluslardan işçi ve emekçilerle birleşmeye zorlayan çok daha temel konular, acil sorunlar var.

İMF-TÜSİAD yıkım programlarını bozmanın; Irak'ta Amerikan jandarmalığını engellemenin, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarı etrafında birleşip mücadele etmek dışında bir yolu bulunmuyor. Alevi-Sünni, Kürt-Türk ayrımı yapmadan tüm işçi ve emekçilere,

ilğine kadar sömürülüp yoksullaştırılmış halklarımıza dayatılan "İMF'ye kölelik-ABD'ye jandarmalık" misyonundan, ancak, düzen tarafından inşa edilmiş bu tür sahte ayrımları yıkıp, elele-omuzomuz bir mücadeleyi örgütlemekle kurtulabiliriz. Aksi; işçilerin patronlara köle, gençlerimizin ABD'ye jandarma olmasını kabul etmek demektir.

Mücadele etmek için birleşemeyenleri sermayenin prangaları kölelikte; yaşamak ve yaşatmak için birleşemeyenleri de emperyalizmin orduları ölümde birleştirecektir.

İşçiler, emekçiler, gençler!..

Emperyalizmin savaşlarında jandarmalık yapmamak, kardeş halkların kanına doğranmış ekmekten pay istemek onursuzluğuyla kirlenmemek için, emperyalist haydutlar adına ölmek-öldürmek ikileminden kurtulmak için birleşelim, mücadele edelim!

Kahrolsun emperyalizm ve yerli uşakları!

Kahrolsun sermaye düzeni ve kirli oyunları!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

**Kardeş bir halka sıkılacak ne tek bir kurşunumuz,
ne de emperyalizm için dökülecek bir damla kanımız var!..**

Amerikan jandarması olmayacağız!

ABD'nin kuyruğunu kapırdığı Ortadoğu kapını

Geçtiğimiz dönemde ABD'nin tüm dünya ezilenlerine karşı yürüttüğü bir savaşın tanığı olduk. ABD emperyalizmi, içine düştüğü ekonomik ve siyasal bunalımı aşmak için Ortadoğu'dan başlayarak dünya halklarına savaş açmıştı. Artık namlular tersine çevrilmiş durumda. Zafer kazandıklarını kolayından ifade ettikleri Irak'ta, her gün konvoylar pusuya düşürülüyor, üsler bombalanıyor ve her gün birkaç Amerikan askeri ölüyor. Anlaşılan o ki, Irak sanıldığı gibi kolayca teslim olmamış, Irak halkı İntifada'dan öğrenerek direnmeyi seçmiştir.

Bu durum, ABD'yi başlangıçta üzerine hassas bir biçimde titrediği, başkalarıyla paylaşmayı kesinkes reddettiği Irak topraklarını uşak ülkelere açmaya itti. ABD, içine düştüğü duruma rağmen, yanına çektiği ülkelere yağmadan büyük paylar vermek yerine küçük kemiklerle gözlerini boyamakta ısrarlı görünüyor. Fakat Irak'ta öylesine batağa saplanmış durumda ki, önümüzdeki günlerde elde ettiğinden fazlasını da gözden çıkarabilir. Şimdilik 30 ülke, ABD'nin asker isteğine olumlu yanıt verdi. Bunların bir çoğu, sadece sembolik düzeyde asker gönderecek. Bu da demek oluyor ki, ABD'li yankilerin yerine işgalin en pis işlerini yapmaya ve elbette ölmeye gitmesi gereken birileri bulunmalı. Bu birileri de insan hayatının petrolden çok daha ucuz olduğu Hindistan, Pakistan ve Türkiye'den gönderilecek olan gencecik askerlerdir.

Önce çuval geçirildi, sıra kefende

Anlaşılan uşaklıkta sınır tanımayan Türk burjuvazisi ve onun Amerikancı hükümeti, Süleymaniye'de yaşanan olayın faturasını biz gençliğe ödetmek istiyor. Hatırlanacağı gibi, Türk devletinin başına çuval geçirilmesinin ardından bir özür dileme tartışması yapılmış ve gelinen yerde ABD'nin özür dilememesi doğal ve meşru ilan edilmişti. Meşru olmayan, bir uşağın efendisinden gizlice girdiği odalarda dolapları karıştırmasıydı ve bunun da bir bedeli vardı. İşte Türk devleti de, Güney Kürdistan'da karıştırdığı dolapların bedeli olarak bu ülkenin gençlerinin kanını masaya yatırmaya çalışıyor.

Nitekim ilk günlerin bulanık havası ortadan kalktıkça her şey daha net görünüyor. Irak'a asker göndermeyi teklif eden bizzat Türkiye'dir, konuyu ilk açan Büyükelçi Uğur Ziyal'dır. Elbette ABD, içine düştüğü zor durumda böylesi bir teklifi reddetmemiş ve teklif edilenden fazlasını istemiştir. Türk askeri, istikrarsız bölgede konuşlandırılacak ve en tehlikeli görevleri üstlenecektir. Bu konudaki "ayrıntılar" da efendi ve uşak arasında bir gerilim yaşanmadan çözülmüştür.

Tezkere krizini bir kez daha yaşamak istemeyen emperyalist efendi, pazarlıkları beceriksizliğinden şikayet ettiği hükümet ile değil, doğrudan ordu ile yürütmektedir. Asker cenazelerinin dönmeye başlayacağı günlerde sorumluluğu sırtından atmaya çalışacak olan ordunun bugünlerde arka arkaya yaptığı

açıklamalar, onun bu suç ortaklığındaki konumunu gözler önüne seriyor. Elbette hükümetin en yetkili iki ağzından müjde vermiş gibi açıklanan haberler, vebali önemli ölçüde bunların üzerine yıkıyor. Ama asıl suçlu apoletlerini insan kanıyla temizletmekten hiçbir dönem çekinmeyen orduve savaştan bir yıl önce ellerini ovuşturarak atılacak kemikleri beklemeye başlayan Türkiye burjuvazisidir.

Düzen cephesinden alınan tutum, atılan sevinç çığlıkları ve savaş naraları ile ortaya konulmuştur. Yıllarca Kürt halkının ve devrimcilerin kanıyla silahlarını yağlayan ordu, kirli savaş yöntemlerini bizzat ABD'nin açtığı kamplarda, ABD'li komutanlardan öğrenmiştir. Şimdi öğrendiklerini gösterme zamanıdır. Bu sınava yıllardan beri hazırlanan sermaye devleti, borcunu ödeyecek olmanın getirdiği rahatlıkla biz gençleri cepheye sürme heves ve gayretindedir.

Bu kanlı ortaklıkta biz yokuz!

Onlar bu kirli ve kanlı haramilikten kazanacaklarını hesaplarlarken biz kaybedeceklerimizi düşünelim. Gençlik bir yıldır ABD'nin emperyalist savaşına ve Ortadoğu'daki varlığına karşı ayakta. Biz, emperyalistlerin bölgemizde yürüttükleri kanlı savaşın ortağı olmayı daha baştan reddettik. Onların bölgedeki egemenliklerini korumaları, petrol ve silah tekellerinin karlarını yükseltmeleri için ölmeyi ve öldürmeyi kabul etmedik. Bu haksız savaşın karşısında yer aldık. Şimdi

bizleri kardeş Irak halkının haklı savaşını terörle boğmamız için Ortadoğu'ya sürmek istiyorlar. Ancak bizim tutumumuz açıktır: Tarafımız, direnen Irak halkının tarafıdır; tarafımız, direnerek kendi onurlu geleceğini yaratan halkların tarafıdır. Bu onursuzluğun bir parçası olmayacağız! Bugün Irak bataklığına bizleri sürmek isteyenler, yarın da İran'da, Suriye'de savaşmamızı isteyeceklerdir. Bizim kanlarımızla, Arap, Fars, Türk, Kürt gençlerinin kanlarıyla koruyacakları lanetli saltanatlarını sona erdirmek için Irak'ta, İran'da, Suriye'de, Türkiye'de ve tüm dünyada gençliğin tek bir seçeneği var: Düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm! İşte biz cephede kardeşlerimize karşı değil bu bayrak altında yan yana emperyalist haydutlara karşı savaşacağız!

Genç komünistler görev başına!

Biliyoruz ki, böylesi bir savaşta yer almak demek, iki halk arasında uzun yıllar kaybolmayacak bir düşmanlık tohumunu kanlarımızla sulamak demektir. Dışarıda yürütülen savaşlar, eğer aksi bir bilinç ve önderlik yoksa ülkenin içinde milliyetçilik rüzgarlarının esmesine, şoven bir hava yaratılmasına olanak sağlar. Yani oğulları Irak'ta ölecek olan anaların, orada en berbat işkenceci yöntemleri uygulamaları emredilecek olan gençlerin önüne düşman olarak Irak halkı konulacaktır. Oysa bu ülkede yaşayan insanların, oraya gönderilecek olan gençlerin tıpkı kendileri gibi sömürülen, aç kalan, geleceği çalınan, dahası vatani işgal edilen Irak halkıyla bir sorunu yoktur, olamaz. Bu durumda bu hava daha yaratılmadan kırılmalı, halkların kardeş olduğu ve gerçek düşmanın emperyalist-kapitalist barbarlık olduğu bıkmadan usanmadan anlatılmalı ve düzenin oyunları boşa çıkarılmalıdır.

Başbakan birkaç gün önce asker gönderme kararının meclisin tatile girdiği bu dönemde de alınabileceğini söyledi. Öyleyse beklemeden, hızla çalışmaya başlamalıyız. Öyle ki, okullarda, fabrikalarda, sanayi sitelerinde, mahallelerde konuşulmadık bir tek insan, Irak halkına kurşun sıkmama sözü alınmadık bir tek genç kalmamalı. Analara çocuklarını ölüme göndermemeleri, gençlere kardeşlerine kurşun sıkmamaları için söz verdirelim.

Ve elbette bu süreci eylemlerle örmeliyiz. Partili düzeyin göstergesi eylemler olacaktır. Geçen sayımızda ortaya koyduğumuz Parti'nin düzeyine ulaşma iddiasını hayata geçirmek için bu süreçte genç komünistleri zorlu görevler bekliyor. Irak halkının haklı davasına verilecek destek ve emperyalistlerle işbirlikçilerinin suratına tokat gibi incek olan yanıtımız açıktır:

Amerikan askeri olmayacağız!

Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!

(Ekim Gençliği'nin Ağustos 2003 tarihli 63. sayısından alınmıştır..)

Sınavsız üniversite hakkı, parasız ve nitelikli eğitim istiyoruz!**ÖSS sendromu bitmiyor!**

Uykusuz geceler ve stresli günlerin, dersanelere ve özel öğretmenlere akıtılan milyarlarca liranın ardından geleceğimizin endekslendiği 3 saatin -ÖSS'nin- sonuçları açıklandı. Ortaya çıkan tablo ise bir kez daha eğitimdeki fırsat eşitsizliğini gözler önüne seriyor. Burjuva basında günlerce haber olan ve önemli(!) bir başarıya imza atarak her 3 puan türünde de tam puan alan ÖSS birincisi, tahmin edilebileceği üzere bir Fen Lisesi öğrencisi. 14 yıllık öğrenim hayatının 8 yılında dersane eğitimi almış. Tablonun diğer yüzünde ise, burjuva basına pek yansımada da sınav sonuçlarının açıklanmasından bir gün önce, Muş'ta sınavı kazanamama telaşına kapılarak intihar eden Özlem Doğan ve sınavda başarısızlık ile karşılaşan yüzbinlerce işçi-emekçi çocuğu var.

Sınavda, Fen Liseleri'nin %98.2, Anadolu Liseleri'nin %95.6, yabancı dil ağırlıklı liselerin %88.1 başarı oranı elde ettiği açıklanırken, meslek liselerinde bu oranın çok düşük olduğu açıklaması ile yetiniliyor. Antalya, Kırşehir ve Aydın'ın en başarılı iller olduğu döne döne vurgulanırken; Şırnak, Hakkari ve Ardahan'ın başarısızlığı küçük bir ayrıntı olarak geçiliyor. Sınavla ilgili istatistiklerde bir diğer çarpıcı nokta ise 26 bin öğrencinin sıfır puan almış olması.

Sınıfsal farklılıkların iyice gün yüzüne çıktığı günümüzde, bu sınıflara mensup olan gençlerin eğitim olanakları da doğal olarak farklılıklar gösteriyor. 1.5 milyon öğrencinin katıldığı sınavda dört yıllık fakültelere girme 'şansı' kazanan azınlık, büyük oranda Anadolu ve Fen liselerinde eğitim gören, sınava

dersaneler ve özel öğretmenler denetiminde hazırlanan burjuva çocuklarından oluşuyor. İşçi-emekçi çocuklarının üniversiteyi kazanma olasılığı ise büyük oranda şansa bırakılıyor. AOBP ile özellikle meslek liselerinde okuyan işçi-emekçi çocuklarının önüne set çekiliyor.

Tercih bunalmı

Tüm olanaksızlıklara rağmen iyi sayılabilecek puanlar alarak üniversiteye giriş şansı yakalayanlar ise, bu kez de tercih sendromu ile karşı karşıya kalıyorlar. İstenilen fakülteye girmenin neredeyse imkansız olduğu sistemde, puanlama sisteminde yapılan değişiklik ile tercihlerin tek başına yüzdelik dilimler üzerinden yapılacak olması üniversite tercihi yapmaktan çok sayısal loto oynamayı andırıyor. Bunun üzerine bir de, bölümlerin ve kontenjanlarının sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekilleniyor olması olgusu ve şehir dışında okumanın getireceği ekstra sorun ve masraflar eklenince ilgi duyulan alanda eğitim alabilmek yalnızca bir hayale dönüşüyor.

O'nu alma! Beni al!

Yüksek puanlar alan ve dereceye giren adaylar ise tercihlerini yaparken daha farklı sorunlar ile karşılaşılıyorlar. Türkiye'nin önde gelen üniversiteleri, bu öğrencileri kapabilmek için büyük bir yarış içine giriyor. Dereceye girenlere ev, araba, oldukça yüksek

miktarlarda burs vaatleri birbirini izliyor. Dereceye girenler kadar olmasa da, yüksek puanlar alan öğrenciler Boğaziçi, ODTÜ, İTÜ, YTÜ gibi üniversiteler, ama daha da çok özel üniversiteler tarafından kısıpaca alınıyorlar. Bu öğrencilerin tamamının evlerine mektuplar gönderiliyor, kampüslerde tanıtım etkinlikleri düzenleniyor. Aday öğrencilere ajanda, cd vb. hediyeler dağıtılıyor. Tanıtım amacıyla bastırılan broşürlerde oldukça gelişmiş olan bilgisayar ve kütüphane olanaklarından bahsedilirken, kampüsün her tarafını kaplayan, kantinlerde çekilen fotoğraflar üniversitedeki sosyal yaşamın zenginliği olarak sunuluyor. Üniversitedeki demokratik ortam anlatıla anlatıla bitirilemiyor. Anlatılanlara inanan öğrenciler, daha üniversiteye başladıkları gün anlatılanların boş birer yalan olduğunu görüyorlar.

Sınavsız üniversite hakkı, parasız ve nitelikli eğitim istiyoruz!

Üniversiteye girilirken harcanan onca emek ve para, üniversite yıllarında katlanarak harcanmaya devam ediyor. Karşılığında ise, bilimsel olmayan ve nitelsiz eğitimden, soruşturmalardan başka birşey verilmiyor. Ancak buna mahkum değiliz. Herkesin sınavsız okuyabildiği; eğitimin parasız, bilimsel ve anadilde olduğu, özerk ve demokratik üniversiteleri yaratmak bizlerin ellerindedir.

(Ekim Gençliği'nin Ağustos 2003 tarihli 63. sayısından alınmıştır...)

Daha çekici görünmek için bu yaz kumsalları alev alev yakın! Bu sezonun en moda rengi olan kırmızıya dolabınızda bir yer açın...**Ya da bir kutu kızıl boyayla dünyayı tüm renklere boyayın!**

Medya tekellerinin dezenformasyon ve kültürel-ahlaki yozlaştırmaya yönelik yayınlarının önemli bir bölümünü de gençlik dergileri oluşturuyor. "Hey Girl", "He+she" gibi dergiler bu yozlaştırma çabasının en bayağı ve adice yöntemlerini kullanıyorlar. Bu dergilerde gençlerin önüne burjuva kültürü ve ideolojisi ile hazırlanmış modeller konuluyor ve gençlere nasıl yaşamaları, ne giymeleri ve nerelerde gezmeleri gerektiği konusunda kalıplar sunuluyor. Böylece lüks yaşama özendirilen gençler, bu hayat standardını yakalamak için her isteneni yapar duruma getiriliyorlar. İyi maaşlı bir iş bulabilmek için daha lisedeyken çalışmaya başlayıp, iyi para getirecek bir üniversite için didinip maratona son sürat katılıyorlar. Bu maratona lise sondan veda eden on binleri de unutmamak gerek tabi. Ülkedeki üniversiteli sayısını ve sermayenin lüks bir yaşamla ödüllendireceği azınlığa oranlarsak bu maratonun kaç kişinin hayal kırıklıkları ve boşa geçmiş bir eğitim hayatıyla bitireceğini rahatlıkla anlayabiliyoruz.

Düzen, gençliği bu şekilde çalışır-didindir duruma getirirken bu yoz kültürü kullanıyor. Gençliği düşünmeyen-sorgulamayan, hep daha "yeni"nin peşinden koşan tüketicilere dönüştürüyor, kendisi için "uslu çocuklar" yaratıyor. Sermaye çevrelerinin reklam panosu olan bu tip dergiler, özellikle orta sınıf gençlere yönelerek onları sürekli bir tüketim deliliğinin içine itiyorlar. İşte birkaç örnek:

"Trende uygun bir gözlük edin. Geri Howell'in mini jean şortu ve kowboy çizmeleriyle tamamladığı bu gözlükleri Gözlük Evi'nde bulabilirsiniz."

"Daha çekici görünmek için bu yaz kumsalları alev alev yakın! Bu sezonun en moda rengi olan kırmızıya dolabınızda bir yer açın."

"Alış-veriş yapmanın tam zamanı! Fiyatlar yüzde

50'ye varan indirimdeyken bu fırsat kaçmaz!"

"Bu sezon simli jeanlerle her yer ışıl ışıl. Hemen bir tane edin ve çevrende bu trendin öncüsü sen ol!"

Bütün bunları bir arada sağlayamayan gençlerse aileleriyle çatışıyorlar ve Nike markalı bir çift ayakkabı için ailelerini inanılmaz bir zorluğun içine itiyorlar. Aynı pantolonun ya da tişörtün 3-4 farklı rengi ya da 4-5 çift ayakkabıyla yetinemez olunca aileleriyle araları açılmaya başlıyor. İşte bu noktada çözüme uzman psikologlar ya da tanınmış yakışıklı delikanlılar koşuyor ve dert köşelerinde bu sorunlara çözümler öneriyorlar - sanki özenti bir kültür yaratarak bu sorunlara neden olmuyorlarmış gibi.

Bunun yanında platonik aşk yaşayıp söyleyemeyenlere oldukça pahalı mağazalardan hediyeler öneriliyor, sevgilisiyle sorun yaşayanlara aşkı kalıcılaştırmanın ip uçları veriliyor ve eski sevgilisini unutamayanlara daha sosyal olmaları ve yeni çevrelere girmeleri öneriliyor. Tabii bu sosyal çevreleri de unutmuyorlar ve birkaç sayfada da İstanbul'daki en "cool" kafeleri, en çılgın eğlencelerin yaşandığı mekanları anlatıyorlar. Nelerin "in", nelerin "out" olduğunu da mutlaka belirtiyorlar. Bir de ilk kez girilen bir ortamda nasıl ilginin odak noktası olunacağı anlatılıyor:

"Kendini rahat hissedeceğin ama aynı zamanda seni çekici gösterecek bir elbise seçmelisin. Ayakkabılarını, çantan ve takılarını uyumlu olmalı. Saçını trende uygun toplayıp simli tokalarla tutturabilirsin. Nasıl davranman gerektiğine gelince asla "ulaşılmaz"ı oynama! Erkekler bu tiplerden hoşlanmazlar. Sıcak kanlı ol ve gülümsemeyi ihmal etme. Kendine yakın bulduğun birini gözüne kestir ve onunla sıcak bir sohbet kur. Bir süre sonra bu sohbetin ve görünüşünün nasıl bir çekim yarattığına sen bile şaşacaksın!"

Bir de ekonomik güzellik ürünleri hazırlama yöntemleri: "bir yumurta akı ve biraz zeytinyağı..." Ama nedense neden ille de güzel olmak zorunluluğu ya da senin kafana sürdüğün o zeytinyağını dünyada kaç milyon insanın hiç tadamadığı veya senin aileni zorlayıp aldrttığın o tekstil ürünlerini senin yaşındaki kişilerin ne koşullarda ürettiği anlatılmıyor. Asıl amaçlanan tek derdi iyi giyinip güzel yemekler yemek olan, gezen, tozan ve bol eğlenen bir tip yaratmak olunca bahsetmiyorlar tabii...

Bu dergilerden bazıları unisex olsa da çoğunluğu genç kızlara yönelik hazırlanıyor ve kozmetik firmalarına müthiş karlar sağlıyorlar. Gençlere yönelik güzellik malzemeleri ve parfümeri gibi ürünlerin çokluğu şaşılacak boyutlara ulaşıyor. Mesela ruj yerine simli jeller ya da şeffaf rimeller sadece genç kızlara pazarlanıyor.

Düzenin gençliğe yönelik hazırladığı bu rezilliği onun isteğinin aksine bilinçli bir şekilde karşılamalız. Zira bu dergiler bize bilincimiz, zekamız ve kültürümüzle var olmak yerine biçimsel, şekilsel ve paraya dayalı bir tüketimin getirdiği bir kişilikle varolmamızı dayatıyor. "Politika mı? Hadi canım sende!" diyenler, tüketime gelince profesyonel kesilip "yeni ternd"lere dalıyorlar. Bizler lüks yaşama özendirilen ve bunun için sürekli boş hayaller peşinden koşan "örnek tip"e karşı çıkmalı, bu düzenin bizlere geleceğimiz dahil hiçbir şey veremeyeceğinin bilincinde olmalıyız. Ve kendi kurtuluşumuz için çalışmalıyız.

Onların kırmızı rujları, bizimse yüreklerimizi tutuşturan kızıl bayraklarımız var!

J. Bafra

(Ekim Gençliği'nin Ağustos 2003 tarihli 63. sayısından alınmıştır...)

İnsan yaşamının ve tüm ihtiyaçlarının alanları serm

GATS: Emekçilerin ka

Yıllardır sistemli ve adım adım sürdürülen kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesi-piyasalaştırılması saldırısı, AKP hükümeti tarafından büyük ölçüde tamamlanmak isteniyor. Devletin sosyal görevleri arasında sayılan ve parasız vermekle yükümlü olduğu temel hizmetler, çıkarılacak yasalarla birlikte alınır-satılır birer piyasa konusu haline getirilecek. Böylelikle söz konusu hizmetler (eğitim, sağlık, sosyal güvenlik vb.) tümüyle ticarileştirilirken, emekçi halkın bu hizmetlerden yararlanma imkanı da ortadan kaldırılacak.

Bununla birlikte hizmet sektörlerinde çalışan kamu emekçileri de mevcut tüm iktisadi ve sosyal kazanımlarla birlikte iş güvencelerini kaybedecek. Yani kamu emekçilerini de, işçi sınıfının geniş kesimlerinin maruz kaldığı ve yeni iş kanunu ile resmileştirilip kural haline getirilen esnek çalışma uygulamaları ve azgın sömürü yöntemleri bekliyor.

Söz konusu olan, kapitalizmin '70'li yıllardan itibaren içerisine girdiği kârlılık krizini aşmaya dönük uluslararası planda tasarlanan ve DTÖ-İMF-DB gibi emperyalist kuruluşlar aracılığıyla dünya çapında uygulanan bir saldırıdır. Sermaye aşırı üretime dayalı krizini aşmak için yeni pazarlar ve kâr alanlarına ihtiyaç duymaktadır. Bundan dolayı daha önce gerek işçi sınıfının uluslararası mücadelesinin kazanımları, gerekse kapitalizmin '29 dünya bunalımından çıkış yolu olarak görülmesi nedeniyle kamusal hizmet olarak tanımlanan hizmetler birer piyasa konusu haline getirilmektedir. Bunun içerisinde temel insan hakkı olarak sayılanlar da bulunmaktadır.

Yaşamsal ve vazgeçilemez olmaları, bu hizmetleri devasa bir kâr alanı haline getirmektedir. DTÖ'nün kurulduğu '95 yılında uluslararası hizmet ticareti 1.230 trilyon dolara ulaşmıştır. Bu bir önceki yıla göre yüzde 14'lük bir büyümedir. Bu rakam, aynı yıl 4.875 trilyon dolar olarak gerçekleşen uluslararası mal ticareti dikkate alındığında, toplam dünya ticaretinin yüzde 20'sine tekabül etmektedir. Yine yapılan hesaplamalara göre sağlığın 3,5 trilyon dolar, eğitimin 2 trilyon dolar, su hizmetlerinin ise 1 trilyon dolar hacminde piyasa büyüklükleri bulunmaktadır.

Emperyalistler bunun için '80'li yıllardan başlamak üzere hizmet ticaretinin önündeki tüm engelleri kaldırarak tüm dünyayı serbest bir piyasa haline getiriyorlar, sömürünün önündeki tüm sınır ve sınırlamaları kaldırarak emekçileri vahşi bir sömürü çarkı altında inletiyorlar. Dünyanın emperyalistler tarafından yakılıp yıkılması, yağmalanması da

bu nedendendir. Özelleştirme ve yaşamsal kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması da yine bu nedene dayanmaktadır.

GATS'm kapsamı

Kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesi programı, GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) anlaşmasına bağlı olarak DTÖ (Dünya Ticaret Örgütü) bünyesinde yürütülmektedir. 1994 yılında imzalanan GATS anlaşmasıyla, içerisinde Türkiye'nin de bulunduğu taraf ülkeler bir dizi kamusal hizmet alanını piyasaya açmak, bu hizmet alanlarında faaliyet gösteren kamu kurumlarını piyasa koşullarına uygun olarak yeniden yapılandırmak ve uluslararası tekellerin faaliyetlerinin önündeki engelleri kaldırmak yükümlülüğü altına girmiştir. GATS anlaşmasıyla özelleştirme-piyasalaştırma kapsamına sokulan 11 temel hizmet kategorisi şöyledir:

- Telekom, Posta Hizmetleri, Görsel ve İşitsel İletişim Hizmetleri
- İnşaat ve Bağlantılı Mühendislik Hizmetleri
- Eğitim

- Enerji, su iletim sistemleri ve atık su işleme
- Tüm çevresel hizmetleri
- Finansal, mali ve bankacılık hizmetleri
- Sosyal hizmetleri de kapsayacak şekilde sağlık ve bağlantılı hizmetler
- Turizm, seyahat ve bu iki sektörle bağlantılı tüm hizmet ve ürünlerin üretimi
- Kültürel ve sportif hizmetler
- Kara, hava, deniz ve tüm diğer ulaşım hizmetleri
- Ve diğer hizmet alanları

Ancak GATS, sadece bu listedeki hizmetlerin ticaretine ilişkin yükümlülükleri değil, bu hizmetlerle bağlantılı aklı gelecek tüm sektörleri (üretim sanayi de içerisinde olmak üzere) kapsamaktadır. Dünya Ticaret Örgütü eski Başkanı Renato Roggerio'nun anlaşma ile ilgili söyledikleri bu açıdan oldukça çarpıcı. Şöyle söylüyor eski DTÖ Başkanı:

"GATS ile, daha önce ticaret politikası içinde tanımlamadığımız alanları bile piyasa ekonomisine açabiliyorsunuz ve yabancı hizmet tacirlerine yerlere tanıdığımız hakların aynısını tanyıp; objektif kriterler uygulanacağını garanti ediyorsunuz. Korkarım şu anda ne hükümetler neyin altına imza attıklarının, ne de şirketler neler kazandığının farkında değiller."

GATS anlaşmasında kapsam içerisine alınmış hizmetler, "resmi otoritenin uygulanmasında sunulan hizmetler dışında kalan her sektördeki hizmetler" olarak tanımlanmıştır. Anlaşma ayrıca "resmi otoritenin uygulanmasında sunulan hizmet"leri de şöyle tanımlamıştır: "Resmi otoritenin uygulanmasında sunulan hizmet, ticari amaç dışında ve bir ya da daha fazla hizmet sunucusuyla rekabet etmeksizin sunulan hizmet anlamındadır".

Böylelikle bir kamu hizmeti, onu piyasa konusu haline getirmiş bir tüccarın varlığı halinde kamu hizmeti olmaktan çıkarılmaktadır. Bu durumda sözkonusu kamu hizmeti ya toptan tasfiye edilecek, ya özelleştirilecek, ya da piyasa kurallarına göre oluşturulacak, yani ticarileştirilecektir. Sonuncu durumda söz konusu hizmet alanında faaliyet gösteren devlet kuruluşuna sağlanan maddi destek ve ayrıcalıklar ya piyasadaki özel sermayeye devredilecek, ya da bu destek ve ayrıcalıklar tümüyle kaldırılacaktır.

GATS kapsamına alınan hizmetler böylesine geniş ve esnek tutulurken, piyasalaştırma derecesi için de aynı şey geçerlidir. Her ne kadar belli bir müzakere sürecine bağlanmışsa da GATS, "Piyasa işleyişi önündeki gereksiz engellerin kaldırılması" hükmüyle müzakere konusu olacak tüm hizmet alanlarında tam bir liberalizasyonu hedeflemektedir.

"Çok taraflı müzakereler yoluyla daha yüksek bir liberalizasyon düzeyine en kısa zamanda ulaşılması" amacını taşıyan GATS anlaşması, bu genel amaca uygun olmak şartıyla dinamik bir yapıya sahiptir. Yani hizmetlerin liberalizasyonunda geriye dönüş olmazken, ileriye dönük her türlü müzakere yapılmaktadır. Bu demektir ki verilen taahhütlerde geriye dönüş imkanı bulunmayacak,

ayenin kâr hırsına açılıyor...

afasına dayalı namlu!

hizmetlerin ticarileştirilmesi süreci kapsam ve derinlik bakımından son kerteye ulaşıncaya kadar devam edecektir. Eğitimde yüksek öğretim kurumlarından sonra, ilk ve orta öğretim kurumlarının da GATS kapsamına alınması buna bir örnektir.

GATS ve ülke yükümlülükleri

GATS anlaşmasını imzalayan bir devlet, anlaşmanın kapsadığı hizmet dallarına bağlı olarak yerine getirmek üzere bir taahhüt listesi hazırlayarak DTÖ'ye bildirmektedir. Böylelikle söz konusu devlet "giderek artan bir liberalizasyon amacıyla birbirini izleyen müzakere turlarına girecektir". Bu haliyle "Taahhüt listeleri" bir başlangıç noktası olmaktadır. Müzakereler süreciyle tam liberalizasyona hedefine bağlı olarak bu listenin hem kapsamı hem de içeriği sürekli değişecektir.

Taahhüt listeleri GATS'ın "Pazara giriş" ve "Milli muamele" başlıkları altında yapılan düzenlemeleri esas alınarak oluşturulmaktadır.

"Pazara giriş" başlığı altında yabancı bir şirket veya kişinin listeyi düzenleyen ülkenin iç pazarına girip giremeyeceğine, girecekse hangi koşullarda girebileceğine ilişkin düzenlemeleri kapsamaktadır. Bununla birlikte Taahhüt listelerinde aksi belirtilmedikçe bir üye ülke pazara girişlerde aşağıdaki tedbirlere başvuramayacak, böylelikle "tam bir pazara giriş" hakkı vermiş olacaktır. Bu tedbirler şunlardır:

- Hizmetle ilgili işlemlerin toplam sayısı,
- Hizmetle ilgili işlemlerin veya varlıkların toplam değeri,
- Hizmet sunan kişilerin sayısı,
- Yabancı sermayenin payı,
- Tüzel kişiliklerin varlığının bir şube veya ortaklıkla sınırlanması.

"Milli muamele" başlığı altında ise, yabancı sermayeye yerli sermaye ile aynı, eşit hakların tanınacağı biçiminde bir düzenleme bulunmaktadır. Böylelikle yabancı sermayenin ülke içerisinde hareket etmesi önündeki tüm engeller kaldırılacağı gibi, yerli sermayeye tanınan bir dizi ayrıcalıktan da otomatikman yararlanacaklardır. Bu uygulamanın pratikte uluslararası sermayeye her türlü hak ve imtiyazın tanınması biçiminde gerçekleştiğini, bununsa bir ayrıcalığa dönüştüğü bilinmektedir.

Üye ülkelerin taahhüt listelerinde değişiklik ya da geri çekme hakkı ise ancak taahhütlerin yürürlüğe girdiği tarih üzerinden 3 yıl geçtikten sonra mümkün olmaktadır. Ancak böyle bir durumda değişiklik yapan üye ülke taraflarca zarar beyanı yapıldığı takdirde bu zararı tazmin etmekle yükümlü tutulmaktadır. Tazmine ilişkin karar kesinleşmeden üye ülkenin taahhütlerinde değişiklikleri uygulama imkanı da bulunmamaktadır. Demek ki GATS, aynı zamanda Türkiye'de yürürlüğe konulmuş bulunan "uluslararası tahkim"i de içermektedir.

GATS'ın en önemli hükümlerinden biri olan "En çok kayırlan ülke" hükmü ile de, bir üye ülke, çeşitli

nedenlerle farklı bir ülkeye tanıdığı yatırım ve ticaret ayrıcalıklarını GATS üyesi bütün ülkelere de tanımak zorundadır. Bu hüküm, taahhüt listelerinin kapsamadığı bütün hizmet alanlarını kapsayıcı niteliktedir. Bu biçimiyle de Osmanlı kapitülasyonlarına benzetilebilir. Bilindiği gibi Kanuni zamanında Fransa'ya tanınan çeşitli ayrıcalıklar daha sonra bir dizi anlaşmayla birlikte diğer devletlere de tanınmak zorunda kalmış, böylelikle zamanla emperyalist boyunduruğun en önemli araçlarından biri haline gelmişti.

GATS'a bağlı uygulamalara örnekler

GATS hükümlerine uygun biçimde taraf ülkelerde gerçekleştirilen bazı uygulamalara yakından bakarak bu anlaşmanın niteliğini daha somut biçimde görmek mümkün.

GATS kapsamında sayılan eğitimin piyasaya açılması süreci iki biçimde gerçekleştirilmektedir. Ya ilk biçimiyle, kamu eğitim kurumları piyasa mekanizmalarına uygun bir işleyiş ve yapılanma sürecine sokulacaktır, ya da ikinci biçimiyle devlet eğitim hizmeti vermektен çekilerek bu alanı piyasada bu işi yapan özel sermayeye bırakacaktır. Eğer ilkinde uygun bir piyasalaştırma süreci öngörülyorsa, eğitim piyasa ölçülerine göre fiyatlandırılarak parası olanın yararlanacağı bir ticaret konusu haline getirilecek, çalışanların her türlü ekonomik ve sosyal kazanımı ortadan kaldırılacaktır. Bu durumda eğitim kurumları kâr esasına göre çalışan "özerk" kuruluşlar haline getirilecektir. Devlet ya kamu eğitim kurumlarına sağladığı destek ve ayrıcalıkları ortadan kaldıracak, ya da özel okullara teşvik ve ayrıcalıklar sağlayarak,

böylece devlet okulları karşısındaki mevcut zayıflıklarını giderecektir. Bununla birlikte eğer devlet okulları kaliteli eğitim veriyorsa, fiyatlandırmada da buna uygun bir artış sağlayacaklardır. Böylelikle amaçlanan özel okulların devlet okullarıyla rekabet etme imkanlarının yaratılmasıdır. Merill Lynch ve benzeri mali tekeller kamu eğitimi sisteminin önümüzdeki 10 yıl içerisinde tüm dünyada özelleştirileceğini ve bu süreçte akıl almaz kârların elde edileceğini dillendirmektedirler.

Aynı süreç sağlık alanında da benzer biçimde işletiliyor. Üye devletler sağlık hizmetlerini de piyasa mekanizmalarına uygun biçimde çalışır hale getirmek zorundalar. Sağlık alanında faaliyet gösteren ticari işletmelerin önünün açılmasıyla birlikte, sağlığa bütçeden ayrılan pay sürekli kısılmakta, devlet hastaneleri piyasa mekanizmalarına uygun biçimde çalışacak biçimde yeniden yapılandırılmaktadır. Bu süreç yine, sağlık hizmetlerinin piyasa ölçütlerine uygun biçimde fiyatlandırılması ve çalışanların ücret ve sosyal haklarının tırpanlanarak rekabete uygun bir maliyet hesaplamasına konu edilmesiyle birlikte yürümektedir. Döner sermaye ve sözleşmeli personel uygulamaları buna sadece birer örnektir. Böylelikle devlet hastaneleriyle özel hastaneler arasında fiyat ve çalışma koşulları açısından "haksız rekabet şartları" ortadan kaldırılmaktadır. Bunun anlamı, emekçi halkın sağlık hizmetlerinden yoksun kalması ve salgın hastalıkların önünün açılmasıdır.

Su dağıtım hizmetleri de yine GATS kapsamında bulunuyor. Ama salt dağıtım değil, su kaynaklarının mülkiyeti de özel sermayenin eline geçecektir. Suyun yaşamsal niteliği devasa kârların konusu olmaktadır. Böylelikle suyun fahiş fiyatlarla satılmasının önu

açılarak, işçi ve emekçiler için ciddi bir yaşamsal tehdit yaratılmış olacaktır. Böyle bir gelişme ile toplum sağlığı da ciddi bir tehdit altına girecektir.

Bu gelişme, su ticaretini elinde bulunduran sermayeye, tarım üzerinde de ciddi bir kontrol imkanı ve tarım tekelleri yararına tarımın çökertilmesi gibi bir takım politikalara uygun bir araç sağlayacaktır. Şimdiden, Vivendi ve Suez Lyonnaise des Eaux of France benzeri tekeller Dünya Bankası'nı kullanarak bağımlı kapitalist ülkeleri su hizmetlerini özelleştirmeleri için zorlamaktadır.

Hapishaneler de GATS kapsamına alınmış bulunuyor. Bu bile GATS'ın içeriği ve hedeflerini özlü biçimde göstermeye yetiyor aslında. Bu alanda örnek olarak gösterilen ülke ABD'dir. ABD'de geçen yılın rakamlarına göre kâr amacıyla faaliyet gösteren 193 hapishane işletmesi bulunuyor. Bu hapishanelerde bulunanlar toplam tutuklu sayısının yüzde 7'sini buluyor. Bu şirketlerin '98 yılında elde ettikleri kâr ise 1 milyar dolar kadardır. Bu şirketlerden bazıları ise halihazırda uluslararası faaliyet göstermektedir. Porto Rico, İngiltere, G. Afrika, Avustralya ve Kanada bu hapishane şirketlerinin faaliyet alanı haline gelmiş durumda. Bunun yanında yine ABD'de hapishaneler bünyesinde özel şirketler için üretim birimleri oluşturulmuştur. Buralarda acımasız bir sömürü hüküm sürmektedir. Türkiye'de de düzen cephesinden yapılan tartışma ve öne sürülen planlarda buna benzer tasarıların olduğu bilinmektedir.

GATS ve Türkiye

Türkiye GATS anlaşmasına '94'te DTÖ kurucu üyesi olarak imza attı ve anlaşma 25 Şubat '95 tarihinde meclis tarafından onaylanarak yürürlüğe girdi. Bu tarihten sonra verilen ve Hazine Müsteşarlığı'nca "bazı gelişmiş ülke teklifleriyle boy ölçüşecek nitelikte" olmasıyla övünülen "Taahhüt listesi" oldukça geniş tutulmuştur. Bu haliyle de GATS kapsamında belirlenen "sektörel sınıflandırma listesi"nde yer alan 155 hizmet faaliyetinden 72'sini içerisine almaktadır. Bu toplam hizmet sınıfı sayısının yüzde 46.6 gibi bir orana tekabül etmektedir. Bu oran OECD ortalaması olan yüzde 18'in hayli üzerindedir.

Türkiye'nin taahhütte bulunduğu hizmet kategorileri şunlardır:

1- Mesleki Hizmetler

- a- Uzmanlık gerektiren hizmetler
- b- Bilgisayar ve ilgili hizmetler
- c- Diğer mesleki hizmetler

2- Haberleşme Hizmetleri

- a- Posta hizmetleri
- b- Kurye hizmetleri
- c- Telekomünikasyon hizmetleri

3- Müteahhitlik ve İlgili Mühendislik-Mimarlık Hizmetleri

4- Eğitim Hizmetleri

- a- İlk, orta ve diğer öğretim hizmetleri
- b- Yüksek öğretim hizmetleri

5- Çevre Hizmetleri

- a- Kanalizasyon hizmetleri
- b- Çöplerin kaldırılması hizmetleri
- c- Sağlık-Çevre ve benzeri hizmetler

6- Mali Hizmetler

- a- Sigortacılık ve sigortacılık ile ilgili hizmetler
- b- Bankacılık ve diğer mali hizmetler

7- Sağlık ile İlgili ve Sosyal Hizmetler

- a- Hastahane hizmetleri

8- Turizm ve Seyahat İle İlgili Hizmetler

- a- Oteller ve lokantalar
- b- Seyahat acentaları ve tur operatörü hizmetleri

9- Ulaştırma Hizmetleri

- a- Deniz taşımacılığı hizmetleri
- b- Hava taşımacılığı hizmetleri
- c- Demiryolu taşımacılığı hizmetleri
- d- Kara taşımacılığı hizmetleri

Hazine Müsteşarlığı konuya ilişkin hazırladığı metinde; "ilgi alanlarına hizmet ticaretinin de girmekte olduğu tüm Bakanlık ve kamu kuruluşlarının gerek kendilerinin çıkaracakları tebliğ ve yönetmelikler, gerekse Bakanlar Kurulu veya TBMM'ne sunulmak üzere hazırlayacakları kararname ve kanun taslaklarının hazırlanması aşamasında, GATS ekinde yer alan listelerimizdeki taahhütlerimizi dikkate almaları büyük önem taşımaktadır" denilmektedir.

Türk sermaye devletinin, uygulama planında da "Taahhüt Listesi"nin hazırlığında gösterdiği

GATS, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizine çözüm bulmak için gündemleştirdiği kapsamlı bir "çözüm" programıdır. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçiler bu saldırıyı şurasından burasından kabul edemeyecekleri gibi, bu çerçevede tartışamazlar da.

girişkenliğe uygun bir el çabukluğuyla hareket ettiği biliniyor.

Bugüne kadar söz konusu hizmet alanlarının piyasalaştırılmasında ya önemli ilk adımlar atılmış, ya da piyasalaştırma süreci tamamlanmak üzere. Bu yönde bir dizi yasa çıkarılmış, halen de bu kapsamda sırada bekleyen çok sayıda yasa tasarısı bulunmaktadır. Sermaye devletinin bu el çabukluğu çeşitli emperyalist kurumlarca da övgülere konu olmaktadır. Sosyal güvenlikle ilgili yasal düzenlemeler (Mezarda emeklilik yasası, özel emeklilik yasası, işsizlik sigortası vb.), eğitimde katkı payı uygulaması ve özel üniversitelerin açılmasının önündeki engellerin kaldırılması, uluslararası tahkim, sözleşmeli personel çalıştırılmasına ilişkin yasal değişiklikler yanında; yabancı sermayenin önündeki engel ve kısıtlamaları kaldıran yasal düzenlemelerle birlikte sayısız yasa çıkarılmış bulunmaktadır. Bununla birlikte kamu hizmet kurumlarının faaliyet konularının parçalanarak özelleştirilmesi ve taşeronlaştırılması da genelleşmiş bir uygulama durumundadır.

Halihazırda AKP hükümetince hazırlanan ve "Kamu Yönetimi Reformu" başlığı altında toplanan bir dizi yasal düzenlemeyle birlikte, bugüne kadar yapılan uygulamalarla elde edilen aşamaya da dayanılarak kamu hizmet alanlarının tam liberalizasyonu-piyasalaştırılması büyük ölçüde tamamlanmış olacaktır.

"Kamu Yönetimi Reformu" ile dış ilişkiler, savunma, içişleri, adalet, istihbarat ve din gibi güvenlikle ilgili bakanlıklar dışındaki kalan tüm bakanlıkların taşra teşkilatları kapatılarak, bu bakanlıklar bünyesindeki hizmet kurumları tüm varlıkları ve çalışanıyla birlikte yerel idarelere devredilmektedir. Yerel idarelere devir, piyasalaştırmaya uygun bir zemin yaratmaktadır. Piyasalaştırmanın ise uluslararası tekellere devir için bir ana halka olduğu bellidir.

Bu kapsamda çıkarılacak yasalardan biri olan Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'nda yer alan şu ifade, bu yasal düzenlemelerin GATS'a uyumlu özünü yeterli açıklıkta anlatmaktadır: "Kamu kurum ve kuruluşları piyasada rekabet şartları içinde üretilen mal ve hizmetleri haksız rekabet oluşturacak şekilde üretilmez. Bu ilkelere aykırılık teşkil eden bütün birimler tasfiye edilir ve yenileri kurulamaz"!

Aynı çerçevede hazırlanan yasa taslaklarından bir diğeri de yüksek öğretim alanında hazırlanan Yeni YÖK Yasa Tasarısı'dır. Bu yasa tasarısı da öz itibarıyla Kamu Yönetim Reformu kapsamında hazırlanan yasa taslaklarından farklı değildir. Bu yasa taslağının içeriği ve GATS'la ilişkisi gençlik basınımda yeterince işlendiği için burada sadece değinmekle yetinelim. Ayrıca buna, son dönemde özel okullara yapılmak istenen kıyağı da ekleyebiliriz.

GATS'a karşı mücadele!

GATS ile birlikte dünya ve Türkiye'de eşzamanlı olarak gündeme getirilen söz konusu uygulamalar aklın alamayacağı bir kapsama sahiptir. Uluslararası sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda, bugüne kadar en temel insan hakkı olarak sayılan hizmet konuları metalaştırılmakta, alınır-satılır bir hale getirilmektedir. Uluslararası tekeller, girilmedik, satılmadık, soyulmadık ne bir coğrafya, ne de insan yaşamına ait bir alan bırakılmadıkları. Sosyal güvenlikten eğitime, sağlıktan suya, çöp toplama hizmetlerinden hapishanelere kadar ne varsa uluslararası tekellerin ellerinde toplanacaktır. İşçi sınıfı ve toplumun ezilen yığınları ise tüm bu yaşamsal

hizmetlerden yoksun kalacak, parası ne kadarına yetiyorsa o kadarına ulaşabilecektir. Yine kitlesel işsizlik, yaşam standartlarında aşırı kötüleşme, toplumsal dışlanma korkunç boyutlara ulaşacaktır.

Bu sürecin karşılanması doğrudan işçi ve emekçilerin göstereceği direnişe bağlıdır. Bugün dünyanın birçok ülkesinde GATS ve uygulamalarına karşı kitle mücadelesi giderek büyümektedir. Son dönemde gerçekleşen, hedef ve ölçek bakımından hızla gelişen küreselleşme karşıtı hareket, bu bakımdan ciddi bir düzeyi ifade etmektedir. Ancak saldırının kapsamı ve hedefleri düşünüldüğünde yine de bu hareket, gerek siyasal ufku gerekse örgütlülük düzeyi bakımından ciddi zayıflıklar barındırmaktadır. Bununla birlikte bu hareketle karşılaştırıldığında ulusal düzeyde yürütülen mücadeleler oldukça çapsız ve henüz derinlikten yoksundur.

Ülkemizde de bu açıdan durum iç açıcı değildir. Sendika bürokrasisinin malum pratiği ve sınıf hareketinin aşılama bir takım zayıflıkları bunun en önemli nedenidir. Saldırının doğrudan muhataplarından olan gençlik hareketi, bu tablodan farklı olarak ciddi bir bilinç ve örgütlülük düzeyine sahipse de, kendine özgü zayıflıkları nedeniyle toplumsal planda saldırıya karşı ciddi bir odaklaşmayı yaratabilmesi oldukça zor görünmektedir.

Ancak tüm bu tablo ne karamsarlığa ne de saldırı karşısında bir boyun eğişe yol açmalıdır. Sınıf ve kitle hareketindeki zayıflıklar sadece komünistlerin saldırıya karşı işçilerin, emekçilerin ve gençliğin mücadelesini örgütleme görev ve sorumluluklarının ağırlığına yapılmış bir vurgu sayılmalıdır. Saldırının içeriği ve sonuçlarının ciddi bir aydınlatma faaliyetleriyle işçi sınıfı ve emekçi yığınlarına anlatılması ve mevcut her türlü duyarlılığın mücadele yönünde seferber edilmesi bu açıdan büyük önem taşımaktadır.

Son olarak belirtmek gerekirse; GATS, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizine çözüm bulmak için gündemleştirdiği kapsamlı bir "çözüm" programıdır. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçiler bu saldırıyı şurasından burasından kabul edemeyecekleri gibi, bu çerçevede tartışamazlar da. Bu nedenle saldırıya karşı örgütlenecek mücadele, emperyalist-kapitalist sisteme karşı tüm toplumsal üretimin özel mülkiyet prangasından kopartılarak toplumun ihtiyaçları için düzenleneceği sosyalist bir dünya hedefine bağlanmalıdır.

Ey Türk basınının satılmış uşak kalemleri!..**İlk vazifeniz Conileri Irak batağından kurtarmaktır!****A. Aydın**

Amerika emretti uşakları da hazırola geçti ya, medyadaki uşak kalemlerin ve “derin” hizmetlilerin de derhal vaziyetten görev çıkarmaları ve işe koşulmaları gerekiyordu. Ayrıca, anti-emperyalist gelenekle yüklü bir ülkede emperyalizme jandarmalık kararını vermek ve hele uygulayabilmek pek öyle kolayından mümkün görünmediği için, önce ve uzun uzadıya zemin düzleme ihtiyacı vardı. Bu konuda da ağırlıklı hizmet, haliyle, medyaya düşüyordu.

Irak’a emperyalist saldırının hazırlık ve başlangıç sürecinden, “tezkere krizi” meselelerinden, medyanın konuyla ilgili görevlerini ne kadar can-ı gönülden yürüttüğü hatırlanacaktır. Sonrasında parça parça teşhir edilen Amerikan-İngiliz yalanlarının nasıl propaganda edildiği; Irak halklarına (Araplar’a, Kürtler’e, Şiiler’e, Sünniler’e) nasıl ağır hakaretlerle yüklü aşığılık bir ırkçılıkla saldırıldığı; Amerikan uşaklığı/maşalığını pekiştirmek dışında hiç bir getirisi olmadığı gibi, bölge halklarının nefret ve düşmanlığını kazanmak götürüsünün çok açık olduğu “Irak’a asker gönderme”yi ülke çıkarıyla bağdaştırabilmek için nasıl binbir yalana başvurulduğu vb...

Şimdi, hemen hemen aynı içerikte yalandolanlarla bezenmiş “gönderelim, gidelim” yaygarası yeniden başlatılmış durumda. Şu farkla ki; yeni gelişmelere denk düşecek yeni argümanlar, yeni ihtiyaçları karşılayacak yeni gerekçeler eklenmiştir malzeme yığınına. Artık, üstleneceği göreve denk düşmesi için “asker” yerine “jandarma” sözü kullanılmaya başlandı. Üstleneceği görevle ilgisi olmamakla birlikte, “Irak’ın yeniden yapılandırılması” gerekçesi öne geçirildi.

Bugün Irak’ta emperyalist işgalcilere verilecek her askeri desteğin, Irak halkı tarafından aynen işgalciler gibi karşılanacağı gerçeği inkar edilmiyor genelde. Hatta, bu çıplak gerçek Ankara’dan bile görüldüğü için yol, su ekipleri gibi jandarmayı kamuflaj malzemeleri düşünülüp konuşuluyor. Ankara tamam da, bunun medyadaki savunucuları kıvırmaktan dansözden beter hale düşüyor. Özellikle de hükümet sözcülüğüne soyunmuş *Yeni Şafak* türünden “müslüman” medyanın kalemlerini görev ifasında oldukça zorlanıyor.

Çarpıcı bir örnek, 3 Ağustos tarihli *Yeni Şafak*’ta, Resul Tosun’un “Bu işe ABD ne der?” başlıklı yazısından.

“Bugünkü haliyle Irak’ta güvenlik görevi alan asker hangi asker olursa olsun ABD askeri muamelesi görecektir.”, “İşgale destek veren askere işgalci muamelesi yapacaktır. Yani ABD’nin yanında görünen askerler, bugün ABD askerinin maruz kaldığı saldırıların muhatabı olacaktır.”

Son derece gerçekçi, mantıklı, hatta asker gönderilmesini onaylamaz görünüyor değil mi? Bir de devamını okuyalım:

“Bu bağlamda başbakanın önce, sağlık, bayındırlık, DSİ ve benzeri sivil ekipleri gönderip acil ihtiyaçlara cevap vererek Irak halkı üzerinde Türkiye’nin dost ülke olduğu imajını oluşturma projesi son derece yerinde ve bütün takdirlerin üzerindedir.”

“Bu şekilde yaklaşırsa asker gönderme sorunu olmaz. Ama bu işe ABD ne der orası net değil!”

Nasıl yani? İşgale karşı direnişi büyüten Irak halkı böyle aptalca taktiklerle uyutulacak kadar saf mı? Diyelim ki onlar saf çıktı ve uyutuldu. Peki, aynı taktiğin Irak’ta Amerikan jandarmalığı misyonuna nasıl bir etkisi olacak? Sorun bu jandarmalık rezaletini üstlenmekte mi, yoksa Iraklıların anlamasında mı? Tabii bir de, “ABD’nin ne diyeceği” meselesi var ki, kalemin sahibini iyice çukura çekiyor.

Medyanın meşruiyet kılıfı olarak propaganda ettiği bir başka komedi, asker göndermeye Irak’tan davet formülü. ABD’deki görüşmelerde Gül tarafından dile getirildiği öne sürülen formülü, yine bir başka *Yeni Şafak* yazarı, İbrahim Karagül, yerinde bir benzetmeyle yere çalıyor. (Bu kalemin de din kardeşlerine karşı savaşla hükümetle ideolojik bağ arasında benamaz olduğunu hatırlatalım)

“Irak’ta, direnişle kendi askerleri arasında kalkan yapmak için asker arayan ABD, BM ve NATO dışında yeni bir formül üzerinde çalışıyormuş. Türkiye, Hindistan ve Pakistan’ın asker göndermesi için Dışişleri Bakanı Abdullah Gül’ün önerdiği iddia edilen formüle göre, Amerika ve İngiltere’nin Bağdat’ta atama yoluyla oluşturduğu ve hiçbir şekilde temsil yetkisi bulunmayan ‘kuklalar Konseyi’ doğrudan ülkeye yabancı asker davet edecek, böylece Türkiye’nin asker göndermesinin kılıfı bulunmuş olacak. Hiç bir hukuki ve ahlaki temeli olmayan bu saçma düşünce ‘formül’ olarak ortaya atılabiliyor.”

Medyada Amerikan uşaklığının, çizme yalayıcılığının ve “derin” hizmetlerin en “usta” kalemleri ise, *Milliyet* ve grubunda toplanmış durumda. 2 Ağustos tarihli *Milliyet*’te Taha Akyol, “Erdoğan ve Gül’ün eğilimi” başlığı altında ve onların söylemlerine sahip çıkarak savunuyor Amerikan jandarmalığını:

“Zamanı geldiğinde Irak’a Osmanlı imajını çağrıştıracak havalarla gitmek de, bugün bakımından model ihracı tafrasıyla gitmek de çok yanlış olur. Düşünülen ‘sivil ve askeri hizmet birimlerini ön plana çıkararak Irak’a asker gönderme’ formülünü ben de doğru buluyorum.”

“..... Meselenin millî güvenliğimizle, Ortadoğu dengeleriyle, ekonomik çıkarlarımızla, ‘stratejik ortaklık’ kavramından beklediklerimizle ilgili karmaşık yönleri vardır.”

“Kore savaşına niye asker göndermiştik? Yurt savunması için mi? Stratejik çıkarlarımız için mi?”

Sahi, Kore savaşından hangi “stratejik çıkarlar”la dönmüştük? Amerika’ya stratejik köleliğin pekiştirilmesi dışında, yüzlerce ölü-yaralı-sakat asker ne işe yaramıştı?

Ya, Irak’ta Amerikan jandarmalığının sağlayacağı “ekonomik çıkar” nedir? Asker gönderilmediği halde ilk Körfez savaşından kalma zarar dökümünü ve Amerika’nın söz verip de tazmin etmediğini hatırlayacak olursak, T. Akyol’un “ekonomik çıkarımız” ifadesindeki “mız”la, kendini Türkiye’yle değil, olsa olsa Amerika’yla özdeşleştirdiğini, yerine getirdiği görevin de aslen ABD’ye

karşı bir görev olduğunu görürüz.

Yoksa, ülkesine, halkına karşı en küçük (pamuk ipliğiyle de olsa) sevgi bağı kalan biri, nasıl olur da, o halkın çocuklarını kaçınılmaz bir ölüme, o halkı komşularına düşman-emperyalizme köle kılacak bir batağa sürüklemekte böylesine hevesli davranabilir?

Bu ülkede iktidar sahiplerinin Amerikan uşaklığı zaten tescillidir. Medyadaki pek çok kalem için de aynı şey geçerlidir. Bugünse, Irak’ta Amerikan jandarmalığı konusu tescil kurumu işlevi üstlenmiş durumdadır.

Tek kelimeyle vatana ihanet olarak damgalanması gereken bu tutumu savunmaya kalkanlar, hainliğin yanısıra Amerikan ajanlığı damgasını ve bu damgaya layık muameleyi peşinen göze almak zorundadır.

Türkiye'yi ziyaret eden Suriye Başbakanı Muhammed Mustafa Miro,
ABD saldırganlığına karşı yanlış yerde müttefik arıyor...

Ankara'dan destek yerine Amerikancı telkin!..

E. Bahri

17 yıl aradan sonra Suriye Başbakanı Mustafa Miro kalabalık bir heyetle Ankara'ya geldi. Geçen yıl planlanan gezi dönemin başbakanı Ecevit'in hasta olmasından dolayı ertelenmişti. Genelde ilişkileri sorunlu olan iki ülke son yıllarda daha yakın bir işbirliği içine girmiş bulunuyorlar. Ekim 1998'de Türkiye'nin savaş tehdidi üzerine A. Öcalan'ın Suriye'den çıkarılması, iki ülke ilişkilerinin hızla gelişmesinin önünü açmıştı. 2001'de 800 milyon dolar olan ticaret hacminin, iki yıl içinde 1.5 milyar dolara çıkması da bunun bir göstergesidir. Bir diğer gösterge ise, uzun yıllar boyunca Suriye'de faaliyet yürütmelerine izin verilen PKK/KADEK militanlarının yeni dönemde yakalanıp Türkiye'ye teslim edilmesidir.

Artık karşılıklı ekonomik, politik, sosyal alanlarda işbirliğini geliştirmek iki tarafın da hedefidir. Tabii bu işbirliği ABD'nin çizdiği sınırlar dahilinde olacak.

"Geleneksel" sorunları aradan çıkarma...

Suriye-Türkiye ilişkileri denince son yıllara kadar üç sorun akla gelirdi: Hatay'ın ilhakı, su meselesi, Suriye'nin KADEK'e sunduğu imkanlar (resmi ifadeyle "teröre destek").

Bu sorunların en eski, en köklü olanı kuşkusuz ki Hatay'ın Türkiye tarafından ilhakıdır. Cumhuriyet'in ilanından 15 yıl sonra 1938'de, Türk devleti ile Fransız emperyalizmi arasında varılan anlaşma sonucu gerçekleşen ilhak, İskenderun ve Antakya merkezli protestolarla karşılanmış, ancak farklı etkenler nedeniyle kitlesel boyut kazanamayan bu eylemler pek etkili olamamıştı.

Tarihsel, kültürel, demografik yapısı ile Arap coğrafyasının bir parçası olan, o dönemki adıyla Liva El İskenderun -İskenderun Sancağı-, (Hatay ismi, bölgenin aristokratları tarafından sonradan uydurulmuş) o dönem Halep'e bağlıydı. 1937'de paravan "Hatay devleti" kurulmuş, başkanlığa Türkiye'nin ajanı Tayfur Sökmen getirilmiştir. "Hatay devleti"nin 23 üyeli meclisi, (üyelerin 18'i Türk kökenli aristokratlardan oluşuyordu) açılışından kısa süre sonra göstermelik/hileli bir seçim yaptırarak Hatay halklarının Türkiye'ye katılma yönünde karar aldığı iddia etmiştir. Bu iddiaya dayanan meclis, Türk ordusunu bölgeye davet etmek suretiyle ilhakın gerçekleşmesi için bir basamak işlevi görmüştür. Zaten "Hatay devleti"nin kuruluş amacı da buydu.

Yakın döneme kadar Hatay'dan vazgeçmeyen, haritasından çıkarmayan Şam yönetimi, gelinen aşamada bu ısrarından vazgeçmiş görünüyor. Ankara ziyareti sırasında yeri geldikçe "Türkiye'nin toprak bütünlüğüne saygıdan" söz eden Mustafa Miro, böylece muhataplarına, artık Hatay iddiamızdan vazgeçebiliriz mesajı veriyordu.

Su sorunu, yıllardan beri iki ülke arasındaki ilişkilerin gergin olmasındaki bir değer etken, Türkiye'nin yaptığı anlaşmalara uymaması, - belirlenen oranda suyu bırakmaması, Fırat nehri üzerinde barajlar kurarak suyu kirletmesi- özellikle '90'lardan beri bu sorunun süreklilik arzemesine

neden olmuştur. Fırat'tan yeteri kadar yararlanmadığını savunan Suriye yönetimi, Türkiye'nin bıraktığı su miktarını arttırmasını istiyor. Buna karşılık Türkiye, Asi nehrinin sularını gündeme getiriyor. Suriye ise, "Hatay kendi toprağım, Asi nehrinin sularını istediğim gibi kullanırım, bunu pazarlık meselesi yapmam" diyordu. Miro'nun Ankara ziyareti sırasındaki temaslarda, su konusunun ortak bir anlayışla yeniden ele alınması kararlaştırıldı.

12 Eylül 1980'de gerçekleşen faşist askeri darbeden sonra PKK kadrolarının yanı sıra, bazı sol örgütlerin kadroları da Suriye'de üslenmişlerdi. Ancak, PKK dışındaki çevreler için Suriye, devrimci faaliyet değil, mültecileşme/yozlaşma alanı olmuş, çürümek üzere Avrupa'ya geçiş için bir köprü işlevi görmüştü.

Kürt özgürlük hareketinin gelişmesi, Abdullah Öcalan'ın karargahını bu ülkede kurması Türk sermaye devletini fazlasıyla rahatsız etmiş, Suriye'yi "teröre destek" vermekle suçlamıştır. Diğerlerine göre yeni sayılabilecek bu sorun, '90'lı yıllar boyunca gündemin ön sıralarında yer almıştı. Nihayet bir Türk generalin Hatay'a gidip, Türkiye-Suriye sınırında bir açıklama yaparak, açıktan Suriye'ye savaş ilan etme tehdidinde bulunması, gerginliğin doruk noktası olmuştu. Söz konusu gerginliğin ardından geri adım atan Suriye yönetimi, 1998 Ekim'inde Abdullah Öcalan'ı sınır dışı etmişti.

Suriye Başbakanı Miro'nun konuyla ilgili verdiği mesaj bu sorunun da aşılma noktasına gelindiğini gösteriyor. "PKK artık geride kalmış bir konudur. Topraklarımızda Türkiye aleyhine hiçbir faaliyete izin vermiyoruz, vermeyeceğiz". Kalabalık heyeti ile Miro, Suriye'nin, Türkiye ile ilişkilerinde izlemeyi arzu ettiği çizgiyi kısaca formüle etti, "İki ülke arasındaki önemli sorunları aştık, artık ilişkileri her alanda hızla geliştirmemizin önünde bir engel kalmamıştır!.."

Irak işgalinin ardından hedef haline gelen Suriye

Hatırlanacağı gibi ABD ordusunun Bağdat'ı işgal etmesinin hemen ardından, başta ABD Başkanı Bush olmak üzere, tüm savaş kundakçıları Suriye'yi tehdit eden çok sayıda açıklama yaptılar. Suriye'nin tehdit edilmesi -geri plana düşmüş gibi görünse de- halen güncelliğini koruyor. Şam yönetimi Amerika'nın dayatmalarına boyun eğmediği sürece bu tehditlerin devam edeceği malum. Son tehdit, İsrail'in *Maariv* gazetesine demeç veren ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'den geldi.

Burada temel mesele Suriye-İsrail ilişkileridir. Suriye, İsrail'le barışabilmek için (toprak karşılığı barış), İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri'ni geri istiyor. Siyonistler ise stratejik önemi, barındırdığı su kaynakları nedeniyle Golan Tepeleri'nden çekilmeye niyetli değiller. Bu da Suriye'yi, bölgede İsrail'in önündeki en önemli engellerden biri haline getiriyor.

Çıkarları çakıştığı oranda anti-siyonist örgütlere destek verdiği bilinen Şam yönetimi, bazı geri adımlar atmakla beraber halen tam hizaya getirilebilmiş değil.

Suriye'yi tehdit eden Powell de, aynı gerekçeleri öne çıkarıyor: "Suriye hükümeti, Filistinli örgütlere ve Lübnan'daki Hizbullah'a destek vermeyi kesmezse, petrol dahil olmak üzere Irak'tan ithalat yapması engellenecek". Beşar Esad'ın stratejik bir tercih yapması gerektiğini söyleyen Powell, "Eğer politikalarını değiştirmezlerse, bir bedel ödemek zorunda kalırlar" diye konuştu.

Görüldüğü gibi İsrail'i rahatlatmak yine öncelikli sorunlardan biri konumunda.

ABD'nin baskıları karşısında sıkışan Şam yönetimi, bölgesel ittifak arayışlarına yöneldi. Bu çerçevede Türkiye ile değişik alanlarda ilişkilerini geliştirebilmeyi uman Suriye hükümeti, Amerikan emperyalizminin Türk dış politikası üzerindeki etkisini hesaba katmamış görünüyor. Yani Ankara'daki uşakların dış politikayı Pentagon'a bağladığını gözden kaçırıyor. Oysa daha geçen Nisan ayında Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, ABD'nin tepkisinden çekindiği için planlanan Suriye gezisini iptal etmişti. Bu koşullarda Türkiye ile umduğu gibi ilişkiler geliştirebilmesi için, Şam yönetiminin ABD dayatmalarına boyun eğmesi gerekiyor.

Uşaklar emperyalist dayatmalara karşı çıkamazlar

Irak işgaline baştan beri karşı çıkan Şam yönetimi, bu tavrını halen sürdürmeye çalışıyor. Nitekim Suriye Başbakanı Mustafa Miro, Türkiye ziyaretinden bir gün önce yaptığı açıklamada şunları söylüyor:

"Bütün dünya, ABD'nin Ortadoğu'da yeni bir düzen kurma politikasının farkında. Türkiye, Suriye, İran ve diğer devletler daha fazla birlikte hareket etmeli. Eğer yalnız kalırsak, Irak'ın başına gelenlerin bizim başımıza gelmesi kolaylaşır. Irak'taki işgal bir an önce sonra ermeli ve ABD, bölgeyi derhal terk etmelidir".

Bu sözler ABD'nin, Suriye'yi sıkıştırmasının etkisiyle söylenmiş olsa da, Amerikan emperyalizmine bir çeşit meydan okumadır. Amerikan baskısının ardında İsrail'in bulunduğu vurgulayan Miro, "ABD yönetiminin aptallığı ve şiddet düşkünlüğü ile, çok özel bir vaka olduğunu" da dile getirebiliyor.

Ankara'daki görüşmelerde bu mesajı yineleyen Miro, "Anglo-Amerikan işgali sona ermeli, Irak halkı, toprak ve halk bütünlüğünü koruyacak kendi siyasi sistemini seçme hakkına sahip olmalıdır" görüşünü yineledi.

Görünen o ki, Mustafa Miro emperyalist saldırganlığa karşı müttefik aranacak son yerin Ankara olduğunu gözden kaçırmış. Eğer savaş kundakçısı Wolfowitz'in geçen Mayıs ayında CNN Türk ekranlarında söylediği şu sözleri hatırlasaydı böyle boş umutlara kapılmazdı: "Türkiye'nin Suriye veya İran ile yapacağı herşey, ABD'nin genel politikasıyla uyumlu olmalı veya bu ülkelerin, kötü tutumlarını değiştirmeye yönelik olmalıdır".

Türk sermaye devletinin bölge ülkeleriyle ilişkilerini, tam da Wolfowitz'in çizdiği çerçeveye göre geliştirdiği ortada. Bir ülke dışişleri bakanının, komşu ülkeye yapacağı ziyareti "ABD'yi kızdırmayalım" diye iptal etmesi başka neyi anlatır ki?

"ABD'yi karşınıza almayın!"

Emperyalist saldırganlığa karşı Türkiye'yle ittifak arayan Mustafa Miro, "Türkiye ile Suriye'nin bölgede güvenlik ve istikrar konusunda beklentilerinin aynı olduğunu" savundu. Miro'nun şu sözleri, onun Türkiye gerçekliğini kavrayamadığının bir başka göstergesi: "... Özellikle de bölgedeki son gelişmeleri düşünürsek, Türkiye bu gölgede çok önemli bir rol oynuyor. Türkiye bölgenin geleceğine ve güvenliğine, halklar arasındaki ilişkilerin gelişmesine, ülkeler arasındaki siyasi, ekonomik ve toplumsal ilişkilerin güçlenmesine çok büyük katkılar yapabilecek bir ülke".

Türkiye'ye bu payeleri biçen Miro, bekleneceği gibi umduğunun tam tersi tepkiler aldı. Bu da doğal, zira aynı günlerde Ankara'daki Amerikan uşaklarının temel gündemini, Irak'a asker göndermek için uygun bir formül bulmak oluşturuyordu.

Türk Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün tavrı ise, sermaye devletinin emperyalist saldırganlığın karşısında değil, tam tersine aktif bir yandaşı olduğunun yeniden tescil edilmesinden başka bir anlam taşıyor. Konuk başbakanı ABD'yi karşısına almaması konusunda uyarı Gül, Suriye'den ABD'yi doğrudan hedef alan açıklamalardan da kaçınmasını istedi. "Suriye'nin uluslararası terörizme karşı mücadelede daha aktif rol almasının Washington'da memnuniyetle karşılanmaya başladığını" aktararak, izlemesi gereken yolu Miro'ya gösterdi. Yani Abdullah Gül, Wolfowitz tarafından çizilen çerçeveye sonuna kadar sadık kalarak, ne kadar yaman bir Amerikancı olduğunu bir kez daha ispat etti.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'yu hegemonyası altına alabilmek için başlattığı vahşi saldırıya karşı bölgesel ittifaka ihtiyaç olduğu kesin. Bu birliği gerici rejimler değil, Ortadoğu'nun emekçi halkları oluşturabilir ancak. Bunun yolu, yıllardan beri Filistin'de, Amerikan-İngiliz işgalinden sonra ise Irak'ta devam eden direnişin anti-emperyalist, anti-siyonist güçler tarafından aktif bir şekilde sahiplenilmesinden geçiyor.

ABD-İsrail komplosuna alet olan Filistin burjuvazisinin direnişi boğma çabaları sonuçsuz kalmaya mahkum...

Amerikan barışına giden yol (haritası) tıkanmaya başladı bile

Bush yönetimi, Ortadoğu'yu ABD çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemenin önemli adımlarından biri olan "yol haritası"nın uygulanması için yoğun çaba harcıyor. Kasap Şaron başkanlığındaki İsrail hükümetinin kimi uygulamalarını dahi eleştiren (Amerika'nın pek tercih ettiği bir şey değil İsrail'i eleştirmek) ABD, süreci yakından izleyerek işleri yoluna koyma telaşında. Buna karşın henüz istediği başarıya ulaşmaktan uzaktır. Özellikle Beyaz Saray'daki savaş çetesinin özel himayesi altında bulunan Şaron hükümetinin, saldırgan icraatları günden güne işi "yokuşa sürüyor". Zira siyonistler, "yol haritası"nda öngörülen kırıntı kabilinden hakları bile Filistin halkına fazla görüyorlar.

Siyonist politikalar aynen devam ediyor

Yaser Arafat, Mahmut Abbas ile bazı Filistinli bakanlar Ramallah'ta biraraya geldi. Toplantıda tartışılan dört temel konu şöyle sıralanıyor: "İsrail'in Filistinli mahkumları serbest bırakmaması. Yahudi yerleşimleri kurmaya devam etmesi. İsrail ordusunun Filistin yerleşim bölgelerinden çekilmemesi. Duvar yapımına devam etmesi".

Görüldüğü gibi "yol haritası"yla Filistin halkına çözüleceği vaadedilen tüm sorunlar yerli yerinde duruyor. Umudunu Amerikan barışına bağlayan Arafat-Abbas ekibi, İsrail'in hiçbir ciddi adım atmadığını tespit ediyor. Bunun üzerine Mahmut Abbas, Şaron'la yapacağı görüşmeyi iptal etti. Filistin hükümeti, son çareyi dörtlerin (ABD, AB, BM, Rusya) biraraya gelip sürece müdahale etmesini talep etmekte görüyor.

Şaron hükümeti ise bir kısım göstermelik adımlar atarak (cezalarını doldurmak üzere olan ya da adli mahkumlardan oluşan 350 kişinin serbest bırakılmaya başlanması gibi) görüntüyü kurtarmayı tercih ederken, siyonist icraatlara devam ediyor. İsrail ordusunun son günlerdeki saldırıları, ortada kayda değer bir değişiklik olmadığını göstermeye yeter. Batı Şeria'nın Eriha kasabasına giren İsrail ordusu, bölgede sokağa çıkma yasağı ilan ederek Filistin halkı üzerinde terör estirmeye devam ediyor. İsrail, 600 km'lik "güvenlik duvarı"nın 145 km'lik kısmının inşasını bitirdi. Duvar inşaatını protesto eden Filistinli, İsraili, batılı ülkelerden gelen Uluslararası Dayanışma Hareketi üyeleri İsrail ordusunun saldırısına uğruyor, bir kısmı gözaltına alınıyor. Kalkilya'da yapılan son eyleme gaz bombaları, plastik mermiler ile saldıran siyonistler 47 kişiyi gözaltına aldı.

Filistin topraklarını parçalayan duvar inşaatı, "yol haritası"na göre yıkılması gereken Yahudi yerleşimlerini içine alacak şekilde inşa ediliyor. Bu da İsrail'in söz konusu yerleşimleri yıkmaya niyetli olmadığını yeni bir göstergesi. Şaron hükümeti, Filistin'i küçük gettolara dönüştüren duvarla, işgal politikasında en ufak bir değişiklik yapmadan icraatlarına devam ediyor. İsrail zindanlarındaki baskıları protesto eden Filistinli tutsaklar, Aşkelon kentindeki Şikma cezaevinde ayaklandı vb.

Filistin direnişine saldırı

Abbas kabinesi, İsrail'in, "yol haritası"nda çizilen

çerçeveye uymadığı tespitini yaptığı günlerde, ABD-İsrail'in bilgisi dahilinde Filistinli gerillalara karşı saldırıya geçti. Arafat'ın karargahında kalan 20 El Aksa Şehitleri Tugayı gerillası, Filistin güvenlik birimleri tarafından buraya düzenlenen bir baskınla tutuklandı. Eriha cezaevine götürülen gerillaların tutuklanma gerekçesi, İsrail tarafından aranıyor olmaları. Filistin direnişini hedef alan bu saldırı ile ABD nezdinde rüştünü ispatlamaya çalışan Abbas-Dahlan ekibinin, içine düştüğü utanç verici durum bir kez daha gözler önüne serildi.

Saldırıya sert tepki veren El Aksa Şehitleri Tugayı, bir süre önce İsrail'e karşı ilan edilen ateşkesin son bulduğunu ilan etti. Konuyla ilgili yapılan açıklamada, "Her yerde saldırıların, özellikle intihar saldırılarının başlaması için emir verdik" denildi. Batı Şeria'daki Eriha kentindeki cezaevine gönderilen tutuklular, açlık grevine başladı. Bu arada İsrail zindanlarında tutulan 1100 mahkum da, topluca salıverilmek talebi ve cezaevi koşullarını protesto etmek için açlık grevine başladı.

Hamas tarafından yapılan açıklamada ise, örgütün tüm güçlerine savaşa hazır olma çağrısı yapıldı. Bu çağrı ile Hamas, ateşkes sürecini sona erdirebilecekleri mesajını verdi. Yine Hamas'ın çağrısıyla toplanan 15 bin Filistinli, Batı Şeria'nın Nablus kentinde "güvenlik" duvarı inşaatını protesto ederek, açlık grevindeki tutsaklara destek verdiler. "Tuğla tuğla, duvar duvar bu işgal yıkılacak!" sloganı atan Filistinliler, işgal sona erene kadar direnişin devam edeceğini bir kez daha ortaya koyarken, İsrail askerleri gaz bombaları, plastik mermilerle göstericilere saldırdı.

Direnişi tasfiye etme planı fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkumdur

"Yol haritası" Filistin direnişini bitirmeyi esas alıyor. Ya ABD-İsrail ile uzlaşma ya da fiziki imhayı dayatan emperyalist-siyonist plan, Abbas kabinesi tarafından da destekleniyor. Bu planın Filistin sorununu çözeceği, hatta bu sayede Filistin devletinin kurulacağı iddia ediliyor. Bu iddia ile Filistin halkını pasifize etmeye çalışanlar, bu çizgiye karşı direnen, radikal tutum alanları ise, tasfiye ederek sonuca ulaşabileceklerini varsayıyorlar. Filistin burjuvazisi eliyle dayatılan bu iğreti çözümü, Filistinli emekçi kitlelerin benimsemesi için ortada bir neden bulunmuyor. Gerçekte Oslo görüşmeleri ile başlayan bu süreç, kimi geçici başarılar elde etti. Ama buna rağmen asıl hedefine ulaşmaktan uzaktır.

İsrail işgalinin yarattığı yıkım, emperyalist kuşatma, halen inisiyatif elinde bulunduran Filistin burjuvazisinin uzlaşmacı/teslimiyetçi politikaları, Filistin halkını bunaltmış durumda. Bu ağır koşullara rağmen mücadele kararlılığı devam ediyor, Filistin direnişi dinamizmini koruyor. İşsizliğin had safhaya ulaştığı, ekonominin tahrip edildiği, çoğunluğun mutlak yoksulluk sınırının altında yaşadığı, eğitim, sağlık, barınma gibi temel ihtiyaçların bile karşılanamadığı bir cehennemde yaşamaya mahkum edilen Filistin halkının, siyonist işgale son verip özgürlüğüne ulaşmaya kadar direnişi kararlılıkla sürdürmesinden daha doğal ne olabilir ki...

Liberya: Emperyalist yağma ve talanın sonuçları

9 Aralık '92 günü başını ABD emperyalizminin çektiği 12 devletten oluşan bir koalisyonun seferber ettiği 36 bin asker Somali'nin başkenti Mogadişu'ya çıkartma yapmıştı. Bu ülkeyi yıllardır kana bulayan iç savaşı durdurmak, kardeş kavgasına son vermek dışında hiçbir başka amacı olmadığı, sadece insani yardımda bulunmayı amaçladığı iddia edilen emperyalist çıkartma "umut verme" operasyonu olarak adlandırılmıştı. ABD gemileri kıyıya yanaşmadan günler önce, başta CNN olmak üzere belli başlı tüm Amerikan televizyon şirketlerinin ekipleri sahil boyunca mevzilenerek, bir halkı kurtarmaya, ona umut vermeye gelen militarist güçlerin Somali halkının sevgi gösterileri arasında karaya ayak basmalarını beklediler. Hazırlanan senaryo gereği sırtlarında pirinç çuvalları ile gemilerden inen ilk Amerikan askerinin ve onları alkışlamak için kıyıya toplatılmış bazı kent sakinlerinin tezahüratları Somali'ye insani müdahalenin ilk görüntüleri olarak günler boyunca dünya televizyonlarında gösterildi.

Irak'ın tahrip edilmesine yol açan ilk Körfez savaşının sonuçlanmasından kısa bir süre sonra ABD'nin yeni demokrat yönetiminin düzenlediği "umut verme" operasyonunun insanları duygulandıracak bir biçimde sahnelenmiş ilk görüntüleri yoğun bir kampanyanın dayanakları oldular. Amerikan askerinin başka ülkelere sadece savaşmak için çıkartma yapmadığı, gerektiğinde aynı olanakları insani yardım için seferber edebileceği işlenerek, dünya halklarına ABD emperyalizminin ne kadar yardımsever olduğu kanıtlanmaya çalışıldı. Somali'nin ABD emperyalizmi için stratejik bir çıkar alanı teşkil etmediği gerçeği ile bir arada yürütülen yaygara, gelişmeleri değerlendirme olanaklarından yoksun olan kitleler üzerinde etkili de oldu.

Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında ABD emperyalizminin koordine ettiği ve yönlendirdiği işgal güçlerinin Somali'deki gerçek misyonlarının ne olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Çıkartmanın duygulandırıcı ilk görüntüleri yerlerini kısa sürece başka bir gerçeğe, bir işgal ordusunun estirdiği teröre terketti. Kardeş kavgasını durdurmaya geldiklerini iddia eden işgal güçlerinin çatışmalara hem hakemlik yaptıkları hem de taraf oldukları görüldü. ABD emperyalizmine en iyi uşaklık yapabilecek durumdaki gruplara iktidar yolunun açılmasına ve egemen güç konumuna gelebilmeleri için desteklenmelerine tanık olundu. İç savaşa son verme yerine emperyalist egemenliğe yerli bir dayanak aradılar. Ayrıca "umut verme" iddiası ile baştan çıkarılmak istenen Somali halkı bir başka gerçeğe de tanık oldu. Bir yandan yokluklarla pençelesen, öte yandan genelleşmiş bir kör döğüşünün ağır bedelini ödeyen Somali halkı onurunun çok kaba bir biçimde ayaklar altına alındığını, insanların yoksulluklarından istifade eden işgal güçlerinin çikolata ve ciklet karşılığında ülkeyi bir fuhuş alanına dönüştürmeye kalkıştığını gördü. Umut vermeye gelenler ırz düşmanı çıktılar. Somali halkı ilk yaygaranın etkisinin yatışmasından sonra ortaya çıkan bu iğrenç gerçeğe fazla göz yummadı. İşgal güçlerinin bir hiç olarak gördükleri, kör-cahil sandıkları Somali halkı esas sorumluların, ABD askerlerinin yakasına yapışmakta gecikmedi. Amerikan askerlerinin cesetlerinin Mogadişu sokaklarında sürüklendiğini gören ABD emperyalizmi güçlerini derhal geri çekme kararını aldığını açıkladı. "Umut verme" operasyonunda yer alan diğer devletler de aynı hızla Somali'yi terktiler.

Somali'ye müdahalenin gösterişli gerekçeleri, müdahalenin somut icrası, sonunda uğradığı akıbet ve bu ülkenin bugün içinde bulunduğu durum, emperyalizmin insani yardım maskesi ile gizlemeye

çalıştığı iğrenç gerçeğin, ikiyüzlülüğün özlü bir portresini oluşturmaktadır. Çünkü, ABD emperyalizmine hayirseverlik yaftası takmak amacıyla düzenlenmiş olan umut verme operasyonunun uğradığı fiyaskodan bu yana Somali halkının durumunda herhangi bir değişiklik olmadı. Değişik klikler arasında yaşanan çatışmalar ve dolayısıyla ülkede hakim olan iç savaş eskisi gibi devam etmektedir. Kitlelerin yaşam koşulları bundan on yıl öncesine göre çok daha kötüleşmiş durumdadır, yıllardır hüküm süren kıtlık artık kronikleşmiştir. Buna rağmen, Somali halkına ne umut vermek ne de insani yardımda bulunmak isteyen birileri var. Uluslararası insani yardım kuruluşları bile bu ülkeyi terktiler. Birleşmiş Milletler Örgütü de programında öngördüğü yiyecek yardımını kesti, iç istikrara sahip ülkelere yapmayı tercih ettiğini belirterek Somali'den elini çekti.

Yaklaşık on yıl aradan sonra yine Irak'ın işgali ABD emperyalizmini yeni bir "hayirsever" sefere çıkmak zorunda bıraktı. Bush yönetimi bir kez daha ABD emperyalizminin ne kadar "insansever" olduğunu dünya halklarına kanıtlamaya çalışıyor. Hedef seçilen alan, iç savaşın kasıp kavurduğu bir başka Afrika ülkesi, Liberya. ABD emperyalizmi Monroviya'ya çıkartma yaparak Irak'ta içinde bulunduğu dünya kamuoyunun gözünde dengelemeyi, mümkünse tali konuma düşürmeyi hesaplamaktadır. Aralık '92'de Somali'de ABD emperyalizmini böyle bir operasyona zorlayan faktörlerin baskısı günümüzdeki kadar kuvvetli değildi, Irak'taki bugünkü durum gibi hasıraltı edilmesi gereken acil bir sorunla karşı karşıya bulunmuyordu. Ayrıca, Somali'de Amerikan tekellerinin gaspedebilecekleri, dünya pazarlarında satılabilecekleri fazla bir zenginlik bulunmuyordu.

Bugün ABD emperyalizminin Irak'ta içinde bulunduğu durum, dünya kamuoyu nezdinde teşhir olması, politik ve diplomatik alanda yaşadığı yalnızlık onu acilen bazı inisiyatiflerde bulunmaya zorlamaktadır. Dolayısıyla ABD için bir fırsatı değerlendirip bir hayirseverlik jestinde bulunmak bir önceliğe dönüşmüş durumdadır. Liberya'nın seçilmiş olması, onun, Somali'nin tersine, son derece ciddi maddi avantajlar taşımasıdır. Deniz taşımacılığında dünya ölçeğinde tanınan Liberya, bazı sektörlerde başlıbaşına bir hammadde deposu. Lastik imalatında kullanılan kauçuk ile demir ihracatında Liberya dünya sıralamasında hatırı sayılır bir konuma sahiptir. Bu zenginliklerin gaspında çoktan beri Amerikan tekelleri aslan payını almaktadırlar. Amerikan Fireston lastik tekeli 1926'dan bu yana Liberya hükümetine 5 milyon dolar borç verilmesinin karşılığında ülkenin kauçuk rezervlerine 99 yıllık bir süre için elkoymuş durumdadır. Ayrıca, ülkenin işletmeye hazır durumda altın ve zümrüt yatakları mevcut. Bunun yanı sıra, kıymetli eben kerestesi, kahve ve kakao ihraç etmektedir. Onun için, ABD emperyalizmi Liberya'ya müdahalenin başını çekmekle bir taşla iki kuş vurmaya hesaplıyor. Monroviya'ya sevk edilen Afrika kökenli esas askeri gücü kendisine kalkan etmeyi planlayan ABD emperyalizmi, fazla risk almadan, müdahaleye sadece sembolik bir katkıda bulunmaktadır. Bunu yapmakla, ABD hem Liberya'daki stratejik çıkarlarını güvence altına almaya, hem de kirli imajını aklamaya çalışmaktadır.

Washington Liberya halkının on yıllardır yaşadığı trajediden rahatsızlık duyduğu için bu müdahaleyi gündemine almadı. Tam tersine, Irak'ın işgalinin ardından ABD emperyalizmi kendi çıkarları böyle bir operasyona ihtiyaç duyduğu için Liberya liste başı seçildi. Bu türden bir kirli imaj aklama operasyonu

pekala bir başka Afrika ülkesine karşı da tezgahlanabilirdi. Kıtlık içinde kıvranan çok sayıda Afrika ülkesinde benzer kanlı boğazlaşmalar sürmekte, toplu cinayetler işlenmekte, yıkımlar yaşanmaktadır. Onun için, Liberya'nın hedef seçilmesinde bu ülke halkının yüzyüze kaldığı iç savaşın pek belirleyici bir rolü yoktur. Sorunun bu yönü, Somali örneğinde olduğu gibi, emperyalist müdahalenin esas nedenini oluşturmamaktadır. Bu müdahalenin hazırlıkları belli bir süredir yapılmaktadır. ABD emperyalizminin soruna el atma niyetinin anlaşılmasından sonra konunun uluslararası medya tarafından işlenmesi çok farklı boyutlar kazandı. ABD'nin Monroviya elçiliği önüne kamyonlarla getirilen cesetlerin dökülmesi Washington'un müdahalesine ortam hazırladı.

Liberya'nın dünya kamuoyunun dikkatlerini dağıtmayı, hedefini saptırmayı amaçlayan, emperyalist bir müdahalenin konusu haline getiren nedenlere gelince, yaygın kanının tam tersine, sorun son derece basit bir gerçeğin doğal bir sonucudur. Elbette, konu medyanın yansıttığı görüntü ve sürekli tekrarladığı verilerden hareketle anlaşılmaya çalışıldığında, içinden çıkılması güç bir muamma ortaya çıkmaktadır. Ülkeye, tepeden tırnağa silahlı, genellikle sarhoş ve esrarkes gençlerden oluşan bir çapulcu yığınının hedef gözetmeksizin çatıştığı, kimin kime neden saldırdığının pek belli olmadığı bir kargaşa ortamı hakim. Kendilerini yurtsever olarak adlandıran isyancı güçleri hükümet kuvvetleri diye bilinen taraftan ayırdetmek kolay olmamaktadır. Ülkenin bir kan gölüne dönüşmesine, uç noktada dejenerasyona uğmasına yol açan bu durum on yıllardır süregelen bir birikimin ürünüdür.

Liberya'nın yaşadığı kaos ortamının esas çıkış kaynağı gelir dağılımının dünya ölçeğinde izlediği seyirir. Arasıra timsah gözyaşları döken emperyalist sermaye Afrika halklarının kanını eme eme geriye salgın hastalıklardan, açlıktan, savaştan ölen kuru iskeletler bırakmış durumdadır. Bu geri ülkenin elindeki doğal zenginlikleri de karşılıksız gasp edilince, sonuçta bugün Liberya'da görülen tüyler ürpertici manzaradan başka bir sonuç çıkmamaktadır. Bu durumun başka bir açıklaması yoktur ve olamaz. Dünyanın en zengin ve en medeni ülkesi benzer soyguna tabi tutulsun ve bu soygun on yıllar boyunca ağırlaştırılarak sürdürülsün, sonuç aynı olur. Son derece bilinçli ve planlı bir biçimde uygulanan talan politikası birçok Afrika ülkesini bu tür bir kısır döngü içine hapsedmiş durumdadır. Kapitalist/emperyalist talanın yoksulluk ve sefaletle mahkum ettiği insanlar silahlandırılarak birbirlerine düşürülmektedir. Geçenlerde ölen Foday Sonkah'ın bir dönemler başında bulunduğu Sierra Leone başta olmak üzere çok sayıda Afrika ülkesi Liberya ile aynı kategoride yer almaktadır. Sorun sadece şu veya bu etnik grubun ya da aşiretin iktidarda olmasıyla sınırlı değildir, çözüm emperyalist talanın son bulmasına bağlıdır.

Bugün ABD emperyalizminin Liberya'ya yapacağı tek şey bir saman alevi tutuşturarak uluslararası planda rahat bir diplomatik nefes almaya çalışmakla sınırlıdır. Washington'un önderlik ettiği Afrikalı devletlerin oluşturdukları "barış gücü" koalisyonuna gelince, bu girişimin de emsalleri mevcut. Sierra Leone ve Demokratik Kongo Cumhuriyeti örneklerinde olduğu gibi Afrika'nın herhangi bir ülkesi kargaşaya sürüklendiğinde ve iç savaşa sahne olduğunda genellikle komşuları arabulucu kılığında başına üşüşerek talandan parsa koparmaya, nüfuz alanı elde etmeye çalışmaktadırlar. Liberya'da da yapmaya çalışacakları budur.

Kürt halkı çifte kıskaç altında!

Amerika'nın bölgeye ilişkin planları

Sermaye düzeninin devrimcilere ve Kürt halkına yönelik son saldırısı olan pişmanlık yasası yürürlüğe girmiş bulunuyor. Bu yasanın ABD'nin direktifleri doğrultusunda hazırlandığı çok açık. Zaten bunu saklama gereği dahi duymadılar.

Yasanın gündeme gelmesiyle birlikte düzen medyası da taarruza geçti. Sermaye devletinin psikolojik savaşının en önünde yerini aldı.

Bu yasaya dolaysız destek vermesi ise ABD'nin Ortadoğu planlarıyla sıkı sıkıya bağlı. ABD işgal ettiği Irak'ı ve tam hakimiyetine almayı planladığı Ortadoğu'yu stratejik çıkarları doğrultusunda yeniden kalıba dökmeyi amaçlıyor. Büyük bir memnuniyetle karşıladığı pişmanlık yasası da bunun bir aracı.

Bilindiği gibi ABD Irak'ı işgal ettikten sonra Filistin sorununa el attı. Zira bu sorun Ortadoğu'nun en önemli sorunu. Filistinliler direnişleriyle diğer Ortadoğu halklarına "kötü" örnek oluyorlar. Özellikle de ülkesi işgal altında olan Irak halkına örnek olması ABD tarafından kabul edilebilecek bir durum değil. Bu nedenle Filistin halkına teslimiyeti dayatan "yol haritası" ortaya çıktı. ABD bu soruna el attıktan sonra bölge hegemonyası için önemli diğer pürüzü halletmeye yöneldi; bölgede kendisi için potansiyel tehlike olabilecek halkların tasfiyesine girişti. Pişmanlık yasasını bu çerçevede anlamak gerekiyor.

Elbette bu yasanın gündeme gelmesi ABD ile Türkiye ilişkilerinin gerekleriyle de ilgili. ABD işgal ettiği Irak'ta her geçen gün derinleşen bir bataklığa saplanıyor. Bu nedenle kendisi için ölecek ve öldürecek bir jandarma arıyor. Bu rolü en iyi oynayacak ise Türk devletinden başkası olamaz. Bu nedenle ABD Türkiye'yi sistemli bir şekilde hizaya çekti. Türk askerlerinin kafasına çuval geçirmesi bu hizaya çekme operasyonunun son halkası oldu.

ABD Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Kürtler sayesinde burada diğer bölgelere göre daha rahat hareket edebiliyor ve egemenliğini sağladığı bir yerde başka bir güç istemiyor. Hele orada bulunan güç başka emellere sahipse buna hiç tahammülü olmadığını çuval vakasıyla göstermiş oldu. ABD'nin yaptığı operasyonla durumu kavrayan Türk devleti Amerika'yla yapılan pazarlıklar sonucu bir anlaşmaya razı olmuş görünüyör. Bu anlaşmada esas olarak ABD çıkarlarının gözetildiğinden kuşku duyulmamalı. Şimdi varılan anlaşma gereği çıkarılan pişmanlık yasası ile KADEK'in tasfiyesi planlanıyor. Bunun karşılığında ise Türkiye ABD'ye maşalık yapmak için Irak'a asker gönderecek.

Kürt kemendi yine devrede

ABD, Türk devletinin boğazına Kürt kemendini bir kez daha geçirmiş bulunuyor. ABD savaş başlamadan önce Türk devletine karşı Kürt kozunu kullanmıştı. Kendisine istediği yardımı yapmadığı koşullarda Kürtlerle işbirliği yapacağını dillendirmiş, bunun karşılığında Kuzey Irak'ta bulunan Kürtler'e bazı tavizler vereceği tehdidini savurmuştu. Geline yerde bu kozu yeniden oyuna sürüyor. Bu nedenle Türk devleti anlaşmanın şartlarını belirleyebilme olanaklarına sahip değil.

Öte yandan, ABD'nin hesabı Ortadoğu hakimiyetini güvenceye almak. Bu amaç doğrultusunda uşağını istediği gibi kullanabilmek, sonraki hedefleri için daha rahat cepheye sürebilmek için Türkiye'nin hassas olduğu konularda rahatlatılması gerekiyordu. İşte bu nedenle ABD için de Ortadoğu'da pürüz olabilecek KADEK'i tasfiye işine koyuldular.

KADEK'in utanç verici tutumu

Yasanın gündeme oturmasıyla beraber her sınıfın kendi bakış açısına denk düşen değerlendirmeler yapıldı. KADEK'in tutumu ise nereden nereye geldiklerini tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde ortaya koydu.

Düzenle bütünleşeceğine dair kesinkes güvence veren, bunu kanıtlamak için de defalarca somut adımlar atan teslimiyetçiler, kendilerinin ifadesiyle "onurlu" bir teslimiyeti isteyenler, devletin çıkarmış olduğu pişmanlık yasasıyla hayal kırıklığına uğradılar. KADEK attığı bunca adım sonrasında bununla karşılaşmayı pek ummuyordu.

Devletin, sisteme 'demokratik normlara' uygun olarak katılmak isteyenlere, onu demokratik sınırlar içinde çağdaş uygarlığa taşımak için çırpınanlara, ya da kendilerinin deyimiyle onurlu bir teslimiyete çoktan hazır olanlara karşılığı, benim uygun göreceğim koşullarda sistemle bütünleşirsiniz oldu. Bunun anlamı çok açık; devlet bugüne kadar yaratılmış olan tüm değerlerin ve birikimin terk edilmesini istiyor. Koşulsuz bir biçimde teslimiyeti sonlandırmak istiyor. Bunu yaparken, kör ve kaba bir intikam duygusuyla değil sınıf bilinciyle hareket ediyor, yıllardır sürdürdüğü imha ve inkar politikasını derinleştiriyor.

KADEK düzen içinde kendine alan açmaya çalışıyor

Yaptığı hamleyle KADEK'e manevra alanı bırakmamaya kararlı olan sermaye devleti, yasanın geçmesiyle birlikte ABD'yle yapılan anlaşmayı adım adım hayata geçirmiş bulunuyor. Bunun karşılığında hareket alanı iyice daralan KADEK'in tutumu ise ibret vericidir. Taktik adı altında düzen içinde politika yapmaya alışmış olan KADEK sözüm ona düzen içi çatlaklara oynayarak kendisine hareket alanı açmaya çalışıyor. Buna en açık örnek ise *Özgür Gündem* yazarlarından Selahattin Erdem'in "Rantçılar" başlıklı yazısı (3 Ağustos). Bu yazıda yasanın AKP tarafından hazırlandığı, bu yasayla AKP'nin ortaya çıkacak olan çatışmadan yararlanarak iktidarını sağlama almaya çalışacağı yazıyor. Oysa Türkiye'de yaşayan herkes biliyor ki, bu tür yasalar derin devlet tarafından hazırlanır. Bugüne kadar hiçbir hükümetin kendi başına inisiyatif kullandığı görülmemiştir. Nitekim düzen medyasının en has kalemşörlerinden Murat Yetkin, 26 Temmuz'da *Radikal*'de yayımlanan yazısında; yasanın bir yıl kadar önce emniyet, dışişleri, MİT tarafından hazırlandığı ve hazırlanan taslağın geçen yasadın daha liberal olduğunu yazdı.

İşin özüne bakıldığında KADEK'in genel af kampanyasıyla devletin dayattığı pişmanlık yasası arasında bir fark yok. Elbette devletin dayattığı pişmanlık yasası daha kaba, daha pervasız. Fakat KADEK'in genel af kampanyası da sonuçta sistemle daha ilerden bütünleşmeyi, 'demokratik sistemin' bir parçası olmayı ve bunun karşılığında birkaç kültürel hakkın tanınmasını, bir süre sonra sistem içinde rehabilite olmayı hedefliyor. Aralarındaki tek fark birinin daha yumuşak ve sürece yayılmış olması, daha sindirilebilir olması. Yoksa sonuçları açısından herhangi bir farklılık taşıyor.

KADEK tabanının bile bu yasayı sindiremeyeceği çok açık. Zaten yasa imha ve tasfiye etme amaçlı bir operasyonun ilk basamağı olduğu için bu kadar şiddetli karşı koyuyorlar. KADEK'li tutsaklar tarafından yasaya karşı bu nedenle tepkiler geldi. Yaptıkları açıklamada, devletin İsrail kadar olamadığı, kendi Kürdüyle barışamadığı gibi söylemler var. Fakat şu hususun

üzerinden atlanıyor. Filistin halkına dayatılan sözde barışın Amerikan etiketli olduğu, doğrudan Amerika'nın çıkarları doğrultusunda hazırlandığı herkesin malumu. Kaldı ki İsrail, Filistin'in vereceği tavizler karşılığında kısıntı düzeyinde yapması gereken düzenlemeleri yapmadığı gibi Filistin halkına acımasızlıkla saldırmaya devam ediyor. Bir yandan şiddeti artırarak, diğer yandan sözde belli açılımlarla direnişçi Filistin halkını teslim almaya çalışıyor. Ancak tüm oynanan oyunlara rağmen Filistin halkı direnişçiyle bu oyunları bozmakta, kendisine layık görülün teslimiyeti kabul etmemektedir.

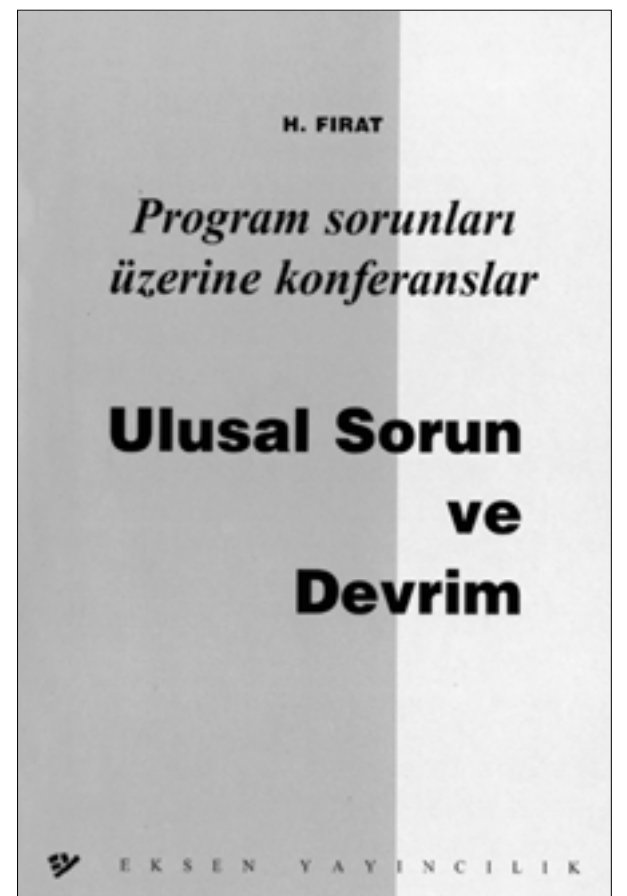
Kürt halkı çözümsüz değildir!

Bu türden bir barışı Kürt halkı kabul etmeyecektir. Bugüne kadar sayısız zora, katliama ve oyunlara direnen Kürt halkı bu tür oyunları bozacak birikime ve potansiyele sahiptir. Henüz teslimiyetçi önderliği aşmamış olsa da, bu türden kaba müdahaleleri ve onu imha ve inkar eden 'barış anlaşmalarını' elinin tersiyle itecektir. Zaten asıl tasfiye edilmek istenen de bugüne kadar Kürt halkının mücadelesiyle yaratılmış olan devrimci değerlerdir.

ABD'nin ve Türkiye'nin karşılıklı olarak yaptığı manevralarla iyice sıkışan KADEK ise yapacak pek fazla bir şeyin kalmamasının getirdiği sıkıntı ile tekrar silaha sarılmaktan dem vuruyor. Bugün silaha sarılırsalar bile bunun herhangi bir çıkışı yaratamayacağı yeterince açık. Zira onları bu sürece getiren politik hatlarını terketmiş değiller. Daha önce PKK'li devrimciler bir amaç uğruna savaşıyorlardı. Şimdi devletle demokratik yollardan bütünleşmek için mi savaşıyorlar? Dillerine doladıkları savaşırsız tehditleri ve silaha sarılmaları onları buldukları konumdan çıkarıp devrimci yapmayacaktır.

Kürt halkı kısırılmak istendiği bu kapandan kurtulabilmenin dinamiklerine fazlasıyla sahiptir. Bunun için teslimiyetçi önderliği aşması, kaderini Türkiye işçi-emekçileri ve Ortadoğu halklarının kaderiyle birleştirmesi gerekiyor.

G. Bilgin

Pişmanlık Yasası'nda ısrar etmenin anlamı...

Serhat Ararat

KADEK'liler, daha çok da İmralı Partisi yönetenleri şaşkın, tam bir umut kırıklığı içindeler. "Bize bu yapılır mı? Dört yıldır silahlarımızı susturduk, aslında kararımız silahlara nihai olarak veda etmek ve yasal düzene entegre olmaktır. Ama bizi kabul etmek istemiyorlar. Bize her defasında pişmanlık yasasını dayatıyorlar. Hem de bizi, yani biz anlı şanlı yöneticileri kapsam dışında tutarak... Bu, savaşa çağrı, barış sürecini dinamitlemek anlamına geliyor. Biz de meşru savunma savaşını vermek zorunda kalacağız..."

KADEK yönetenleri şaşkın, umutsuz, çaresiz, tam anlamıyla yaşam korkusu ve telaşı içindeler. Devletin kendilerini düzene kabul etmeme, affetmeme tavrına anlam vermekte zorlanıyorlar.

Aslında dışardan bakanlar için de devletin ilk plandaki tutumu şaşırtıcı, anlaşılabilir ve biraz da aptalca görülüyor. Yüzeysel bir bakışla belki de böyle, ama işin biraz daha derinlerine inildiğinde bu tutumun hiç de boşuna olmadığı ve belli bir stratejik plana oturduğu görülecektir. Yüzeysel bir bakışla denilebilir ki, teslim olmuş, iradesi kırılmış, istediği gibi yönetilen bir Öcalan ve onun üzerinden KADEK, kontrollü bir biçimde örgütsel ve kadrosal olarak düzen sınırları içine çekilirse, o zaman Kürt dinamiği daha rahat kontrol altına alınabilir ve son otuz yıllık mücadelenin sonuçları daha rahat tasfiye edilebilir. Başka bir ifadeyle, genel bir af yasası ile KADEK'in yasal zemine çekilmesi, ulusal kurtuluş mücadelesini kontrol altında tutmada ve devletle bütünleştirmede daha akılcı bir yoldur! Devlet neden bu yolu tutmuyor? Öcalan ve KADEK'lilerin genel beklentisi de bu.

Ancak altı yüz kırk yıllık bir imparatorluk geleneğine oturan seksen yıllık TC'nin politika yapma ve yürütme tarzını, politik kültürünü ve korkularını bilenler onun neden eski yöntemlerde ısrar ettiğini anlamakta zorluk çekmezler... Bir kez bu dört yılda şunu çok iyi gördüler: Öcalan'ın teslimiyeti ve ihanetine, onun üzerinden PKK'nin tasfiyesine ve İmralı Partisi KADEK'in şekillendirilmesine; onlar üzerinden mücadele değerleri ve dinamikleri büyük ölçüde denetim altına alınmasına rağmen ne Kürt sorunu ve dinamikleri tamamen yok edilebildi, ne de son otuz yılın değerleri, bilinci ve psikolojik duruşu tümenden tasfiye edilebildi... İmralı ile elbette çok şey kazandıklarının, çok yol kattıklarının bilincindedirler, ama bunun yetmediğini görüyorlar. Dahası Kürdistan sorununun çok yönlü bölgesel ve uluslararası boyutlarının varlığı ve bunların denetim dışına çıkma potansiyelinin güçlü oluşu kendileri için büyük bir korku nedenidir. Özellikle ABD'nin Irak işgali, Kürdistan sorununda denetim dışı gelişmelerin hangi düzeyde olabileceğini de somut olarak gösterdi. Bu nedenle Öcalan ve KADEK'in mevcut çizgisi ve tasfiyeci konumuna rağmen çok dikkatli hareket etmenin kendileri açısından kaçınılmaz olduğunu görüyorlar.

Dolayısıyla devlet tek boyutlu ve düz bir mantıkla KADEK ve bu tasfiye sürecine bakmıyor. Toplumla Kazandırma Yasası olarak bilinen yeni pişmanlık yasasının altında yatan temel gerekçe şu: TC bugün İmralı eksenli sürecin bitmesini, sona ermesini istemiyor!..

Ama KADEK'i örgütsel ve kadrosal olarak biraz daha daraltmak, sınırlandırmak ve güçsüzleştirmek istediği de bir olgudur.

Kendileri de bu yasanın KADEK'in kadrosal ve örgütsel yapısına çok büyük bir darbe vurmayacağını biliyorlar. Bunu daha önce çıkardıkları aynı türden yasaların sonuçlarından biliyorlar... Gerçi dört yıllık tersine dönüş ve tasfiye sürecinin çok büyük bir

çözülme, moral kırılma ve çürümeyi getirdiğini ve bunun geçen her gün biraz daha derinleştiğini de biliyorlar. Ama buna rağmen büyük direnişler ve bedellerle teşhir edilen pişmanlık yasalarının çok büyük sonuçlar getirmesinin de hemen hemen olanaksız olduğunu gözardı etmek istemiyorlar.

Öyle de olsa bu yasa ciddiye alıyor, en azami sonucu almak için propagandadan kurumsal hazırlıklara kadar hummalı bir çalışma içinde görünüyorlar.

Evet, pişmanlık yasasında ısrar İmralı sürecini sürdürme, tasfiyeciliği derinleştirerek sürdürme kararlılığını yansıtıyor. Henüz bu süreci bitirme aşamasına gelmediklerini düşünüyorlar. Sorun ne sıradan bir intikamcılık, ne de geleneksel bakış açısidir. Bunların da etkisi var elbette. Ancak bu konuda çok boyutlu bir hesap içindedirler, stratejik bir planı uygulamaya çalışıyorlar.

İmralı sürecini bitirmeme tutumuyla birlikte kuşkusuz TC'nin başka hesapları da var. Kısaca şöyle: ABD'nin Irak'ı işgal etmesi ile birlikte Güney'deki eski gerilla güçlerinin varlığı, KADEK'in Güney'deki konumu kendisini önemli bir sorun olarak ABD'nin gündemine dayattı. Bütün Irak sınırları üzerinde tek egemen güç olmak isteyen ve bu egemenliği başkalarıyla paylaşmak istemeyen ABD'nin KADEK'in varlığını kabul etmesi beklenemezdi. Bu noktada TC ile ABD arasında sıkı bir görüşmeler trafiğinin yaşandığı ve bunun belli bir sonuca vardığı aşağı yukarı biliniyor. Pişmanlık yasasının çıkışında böyle bir anlaşmanın etkisini ve payını görmek durumundayız. Bu yasa ile TC, ABD karşısında manevra olanağını genişletmek ve topu KADEK'e atmak istiyor. "Belli bir süreden sonra teslim olan teslim olur, direnenler ise ortak operasyonlarımıza muhatap olur" yaklaşımı içindedirler.

Böylece bu yasa ile TC'nin, gerçekleştireceği operasyonlara iç ve dış kamuoyunda meşruiyet zemini yaratmak ve geliştirmek istediği de açıktır. Şöyle bir savunma içinde olacaklar: "Ne yapalım, elimizden geleni yaptık, şefkatli ve sıcak kucağımızı açtık, buna gelenler şimdi yaşıyorlar, ama eski düşüncelerinde ısrar edenler ise anladıkları dilden cevaplarını alıyorlar!"

Bu anlamda, TC'nin bu yasa ile imha operasyonlarını daha kapsamlı bir biçimde gündemleştireceği de açıktır. Bu operasyonlar karşısında KADEK'lilerin politik ve askeri bir stratejiden yoksun olarak umutsuzca direnmelerinin pek bir sonuç getirmeyeceğini, tersine çözülme süreçlerini daha da derinleştireceğini hesaplıyorlar.

Bu kısa değerlendirmelerden çıkan sonuçlar şöyle: Ne TC'nin tutumu, ne de Öcalan ve KADEK yönetenlerinin açıklamaları şaşırtıcı olmamalı. TC, bildiğimiz "cumhuriyetin temel niteliklerini" uyguluyor, KADEK yönetenleri de beklediği affi alamamanın şaşkın umutsuzluğunu yaşıyorlar. Direniş laflarına aldanmamak gerekir. Onlar kendilerini kapsayacak bir pişmanlık yasasına çoktan razıdır. Osman Öcalan yaptığı son televizyon konuşmasında hem pişmanlık yasasını reddettiğini söylüyordu, hem de devletin görüşmeleri başlatması durumunda bu yasanın bir zemin olarak kabul edilebileceğini... Peki, "Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu..." demezler mi? Pişmanlık dilenciliği yapanların düşmanları nezdinde herhangi bir politik değeri olabilir mi?

Açık ki, devlet tarih bilincinin ve siyasal belleğinin gereğini yapıyor. Hiçleşenlere, af dileyenlere zerre kadar itibar göstermiyor.

Devrimci yurtseverlerin bu gerçeklikten ders çıkarmaları ve bu derslerin bilinciyle güncel görev ve sorumluluklarına yüklenmeleri gerekmektedir!..

Almanya'da bir araştırma...

Ücretler geriliyor!

Alman Sendikalar Birliği DGB'ye yakın Hans-Böckler-Vakfi Ekonomi ve Sosyal Araştırmalar Enstitüsü'nün 4 Ağustos günü açıkladığı bir araştırmaya göre, Almanya'da tüm gün (8 saat) çalışanların sayısında bir gerileme, aynı zamanda aylık maaşlarında da reel bir düşüş gözlenmektedir. Alman burjuvazisinin işçi ücretlerini düşürerek daha fazla iş imkanı yaratacağı ve ekonomiyi canlandıracağı vaadini boşa çıkaran araştırma şu sonuçlara varıyor:

Batı Almanya'da tüm gün çalışanların yaklaşık üçte biri (%33.33) düşük ücrete çalışıyor. Yani ortalama ücretin %75'inden daha az maaş alıyor. Burada söz konusu olan işçi sayısı 6.3 milyona denk düşüyor. Doğu Almanya'da bu oran Batı Almanya ile kıyaslandığında biraz daha düşük, fakat bunun nedeni Doğu Almanya'da ortalama ücret bazının Batı Almanya'nınkinin çok altında temel alınması. Araştırmaya göre Batı Almanya'daki düşük ücretlilerin 4.2 milyonu (tüm gün çalışanların %24'ü) ortalama maaşın %50'si ile %75'i arasında bir maaşa çalışıyor.

Yaklaşık 2.1 milyon çalışan (tüm gün çalışanların yaklaşık %12'si) ise ortalama maaşın %50'sinden daha az bir ücret alıyor. Burada son dönemlerde sıkça dile getirilen (özellikle Hartz-Komisyonu ile gündeme gelen), düşük ücret sektörü yaratmak isteyen Alman burjuvazisinin

bunu aslında 1980'li yıllardan beri başarılı bir şekilde uyguladığı gerçeğidir. Araştırma sonuçlarına göre, tüm gün çalışılan işlerde düşük ücrete çalışan insanların sayısı 1980'den bu yana 400 bin artmıştır. Fakat bu düşük ücret sektörüne rağmen aynı süre içerisinde tüm gün çalışanların sayısında 1.4 milyonluk bir düşüş gerçekleşmiştir. Yani ucuz işgücü sektörünün hiç de burjuvazinin iddia ettiği gibi yeni iş imkanları yaratmadığı bir bakıma bu araştırmayla belgelenmiş oluyor. Araştırmada yarım gün çalışanlar ile daha az çalışanların dikkate alınmadığı göz önünde bulundurulursa, durumun vahameti daha da açıklık kazanıyor.

Araştırmacı Claus Schäfer'e göre yalnız gençler veya meslek sahibi olmayan işçiler düşük ücrete çalışmıyor. Düşük ücrete çalışanların büyük bir çoğunluğunu orta yaşlılar oluşturuyor ve bunların içinde çiraklık eğitiminden geçmiş kalifiye elemanlar da bulunuyor. Düşük ücrete çalışan insanların büyük çoğunluğunu kadınlar, hizmet sektörü elemanları ve 99 kişiden az işçi çalıştıran işyerlerinde çalışanlar oluşturuyor.

Burjuvazi sorumlusu olduğu krizi emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarına saldırı gerekçesi yapabilmek için yalanlara başvuruyor, kendisine daha uygun sömürü şartları yaratmaya çalışıyor.

SY Kızıl Bayrak/Almanya

TC, ABD, İmralı Partisi KADEK ve devrimci yurtsever tutum...

Son dönemde Kuzey Kürdistan'ın geleceği ile ilgili önemli gelişmeler yaşanıyor. TC, ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmek için geleneksel yöntem ve araçlarını devreye sokuyor; yeni bir pişmanlık yasası, imha ve teslimiyete zorlama operasyonları gibi... ABD ile ortak planlar geliştirmeye çalışıyor. ABD ise İmralı Partisini Güneyden çıkarmanın planlarını geliştiriyor. Bunlara karşılık İmralı Partisi KADEK ve lideri Öcalan, Cumhuriyetin temel ilkelerine katılım konusunda devletin ve ilgili çevrelerin "bastırılmasını" dayatıyor, yani af karşılığında "onurlu" teslimiyetin politikasını umutsuzca uygulamaya çalışıyor.

Devrimci yurtsever kesimler ise güçsüz ve örgütsüz olmanın getirdiği bir müdahalesizliği yaşıyor. Bu genel tablo içinde bugün kesin bir şeyler yapmanın kaçınılmaz zorunluluğu ortada... Anılan bu tabloyu biraz açmakta yarar var, acil güncel görevlerimizin altını bir kez daha çizmek bakımından bu gereklidir.

ABD'nin Irak işgali, kaçınılmaz olarak Güneyde konumlanan KADEK güçlerinin geleceğini de tartışma konusu haline getirmişti. ABD emperyalizmi tutumunu net açıklamıştı: "Irak genelinde, Güney Kürdistan'da egemenliğimle bağdaşmayan ve çelişen hiçbir askeri ve politik güç istemem! Bu bağlamda KADEK de ya teslim olur, silahlarını bırakır, ya da bu alanı terk edip gider, burada onun varlığına izin veremeyiz, vermeyiz!"

Gerektiğinde kendi politikalarının başarısı için KADEK'i kullanma yaklaşımı da bu genel yaklaşımla çelişmez. Doğrusu KADEK ABD'ye yaranmak için çaba gösteriyor, onun çizdiği çerçevede bir rol üstlenmeye son derece istekli, bu doğrultuda epey çaba da harcadı, ancak ABD, KADEK'e işbirlikçi bir rol verme taraftarı değil.

ABD bu tutumuyla TC'nin Güney'deki askeri varlığını ve siyasal etkinliğini gerekçelendirecek etkenleri ortadan kaldırmak ve böylece TC'nin etkinliğini Misak-ı Milli sınırları ile sınırlandırmak istiyor. Bu çerçevede TC ile çok yönlü görüşmeler geliştirdi. Kendi egemenliği altında başka güçlerin cirit atamayacakları mesajını çok net, açık ve aşağılayıcı tarzda vermek için Süleymaniye'deki özel savaş elemanlarına karşı bilinen operasyonu gerçekleştirdi. Sonuçta A. Gül'ün son ABD gezisinde KADEK ve TC'nin Güney'deki varlığı, etkinlikleri konusunda belli bir anlaşmaya vardıkları anlaşılmaktadır.

Yine anlaşılan o ki, ABD ve TC, KADEK'in Güney'deki varlığını tümenden tasfiye etmek için ortak bir plan uygulayacaklardır. Bu planın ana çizgileri de aşağı yukarı açığa çıkmıştır. TC, "Topluma Kazandırma Yasası" olarak adlandırdığı yeni bir pişmanlık yasası çıkarttı. Bu yasanın ABD tarafından da desteklendiği biliniyor. Hesapları şu: Bu yasa ile 1000-2000 kişi teslim olmak için başvuracak, ayrıca ABD'nin girişimi ile yönetim kademesindeki isimler için İskandinav ülkelerinden birinde veya bir kaçında iltica hakkı istenecek ve geride direnişte ayak diretenler ise bastırma ve imha operasyonlarıyla etkisizleştirilecek.

Pişmanlık ve teslimiyet onursuzluk, utanç içinde bir yaşama mahkum olmak demektir! Kitlesele bir teslimiyet ve pişmanlık utancının Kürtler arasında nasıl bir kırılma ve moral çöküntü yaratacağı tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıktır.

Aslında Öcalan başından beri kimi kırıntılar ve kendilerini de kapsayan adı pişmanlık olmayan bir

pişmanlık yasası karşılığında topyekûn bir silahsızlanmayı istemektedir. Bunu sayısız kez tekrarlamıştır, son görüşme notlarında bunu "Cumhuriyetin temel niteliklerine katılım" biçiminde özetlemektedir. Ama TC buna pek itibar etmedi, etmiyor. Tersine İmralı çizgisinin kendisine sunduğu altın değerindeki fırsatları kullanıyor, "Salam taktiği" ile teslimiyeti utanç verici bir yaşama birlikte final noktasına taşımak istiyor. ABD de bu noktada TC ile birlikte hareket etme kararında görünüyor.

Gelenin bu aşamada KADEK ne yapacak? Gerçekten KADEK'in geleceği var mı?

İkinci sorudan başlayalım: KADEK'in kesin olarak bir geleceği yok! Her şeyden önce KADEK, teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik biçiminde özetleyebileceğimiz İmralı çizgisinin örgütsel adıdır. Bütün varlık nedeni kimi kırıntılar ve af karşılığında TC ile bütünleşmektir. A. Öcalan bunu "demokratikleşme temelinde Cumhuriyet ile, yasal düzenle entegrasyon" olarak adlandırmaktadır. Ancak tekeline aldığı, gaspettiği, ipotek altına aldığı mücadele değerleri, Kürt halk dinamikleri ve potansiyelleri var. Bütün bunların kısa sürede tersine çevrilmesi ve yok edilmesi mümkün değil. Bütün savaş da bu gerçeklik üzerinde yapılıyor.

Şu anda fiziki olarak tasfiye ve imha ile karşı karşıya olan eski gerilla güçlerinin varlık nedeni de af dilenciliğinden başka bir şey değildir. 2 Ağustos 1999'da alınan karar, bir geri çekilme, geçici bir ateşkes değil, silahlara nihai olarak veda, topyekûn bir silahsızlanmadır. Dahası silahlı mücadelenin teorik olarak mahkum edilmesidir! Sonradan türetilen "meşru savunma" kavramı ise herhangi bir teorik ve stratejik temele ve çizgiye dayanmayan, içi boş, biraz da göz boyamaya, iç tepkileri bastırmaya, mevcut fiili durumu meşrulaştırmaya dönük uyduruk bir kavramdır. Şimdi yeni bir tarihten söz ederek blöf yapmaktadırlar. "Ya 1 Eylül'e kadar kimi adımlar atılır, bir yol haritası çizilir, ya da savaş yeniden başlar" tehdidinde bulunuyorlar. Aslında TC ve ABD'nin yeni bir tasfiye ve imha savaşına hazırlandıkları bir sır değildir. Dolayısıyla Topluma Kazandırma Yasası temelinde teslimiyet ve direniş dışında başka bir seçenek kalmıyor!

Peki direniş, ama nasıl bir direniş, hangi anlayışla, hangi stratejik çizgi temelinde ve hangi hedeflere bağlı olarak? Af dilenciliği için mi, "Cumhuriyetin temel niteliklerine candan katılım" için mi? Şu anda açıklanmış bir stratejileri var mı?

Evet, açıklanan bir çizgileri var. Bu, "Cumhuriyetin temel niteliklerine katılım" temelinde "onurlu" teslimiyet, TC ile bütünleşme çizgisidir, Öcalan'ın deyimi ile 2005 yılına kadar sürecek "Yol haritasıdır"! "Meşru savunma" bu amaç için yapılacak, onlarca, yüzlerce gencimizin, devrimci yurtseverin kanı bunun için akıtılacak! Dört yılı aşkın bir süredir 400'ü geçen arkadaşımızın katli de bu amaçla gerçekleşti. Ama bunun hesabını soran olmadı. "Madem ki artık silahlara veda ettiniz, madem ki artık askeri bir stratejiniz yok, o zaman neden bu gençlerimizi TC'nin imha operasyonlarına hedef tutuyorsunuz" biçiminde soran olmadı. Ama şimdi tehlike daha büyük ve çok yönlü. Artık suskun kalmanın, olup biteni uzaktan izlemenin, daha da kötüsü bu tasfiye sürecinin peşine takılmanın gerçek anlamda suç ortaklığı olduğunu bilmek gerekir!

Açık ki, "Topluma Kazandırma Yasası" ve ona uyup teslim olmak, pişmanlık ihanettir, utanç verici bir onursuzluktur!

Hiçbir Kürdün, onurlu insanın, yurtseverin kabul etmeyeceği bir onursuzluktur. Tersine bu onursuzluğa ve ihanete karşı net ve ikirciksiz tavır almak her Kürt için onurlu kalmanın, toplum içine çıkabilmenin ve kendi yüzüne bakabilmenin kaçınılmaz bir gereğidir.

A. Öcalan'ın, "Cumhuriyetin temel niteliklerine katılım ve 2005 yılına kadar sürecek yol haritası" ile Topluma Kazandırma Yasası arasında özünde hiçbir fark yoktur, fark, kimleri kapsayacağı, uygulama biçimi ve zamanlamasıyla ilgilidir!

Dolayısıyla teslimiyet, ihanet, tasfiyecilik ve onursuzluğa karşı tavır, öncelikle İmralı çizgisine ikirciksiz tavır almaktan geçer. İmralı sadece teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik değil, çok yönlü imha planlarının zeminini hazırlayan, Kürdü silahsızlandıran, Kürdü silahsızlandırarak çok yönlü imha hareketlerine açık hale getiren, pişmanlık ve onursuzluğun ideolojik, politik ve ruhsal zeminini hazırlayan çizginin de adıdır; başka bir ifadeyle başımıza örülen çok yönlü ve tarihimizin en büyük felaketidir!

Çok yönlü imha politikasının yürütüldüğü, onursuzluğun bir yaşam tarzı olarak dayatıldığı günümüzde İmralı çizgisine tavır almak, öncelikle KADEK'in etkisindeki devrimcilerin ve yurtseverlerin yurtseverlik görevi, onur savaşdır! Bu nedenle onursuzluğa karşı devrimci çizgide tavır almaları, onurlu yaşamanın ve imhaya karşı onurlu bir direniş çizgisini geliştirmenin de bir gereğidir.

İmralı çizgisinin etkisi altındaki devrimcileri, yurtseverleri devrimci çizgide direnişe, mücadele değerlerimize sahip çıkmaya, ulusal kurtuluş mücadelesini toparlamaya ve yeniden inşa etmeye, bu doğrultuda gösterilen özveri ve cesaretle çabalara güç vermeye, daha doğrusu bu çabaları birlikte yürütmeye çağırıyoruz!

Devrimci, yurtsever ve onurlu kalmanın yolu budur!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

TAYAD'lı ailelerin basın açıklaması

TAYAD'lı aileler F tipi hücrelerdeki "tecrid" in kaldırılması ve bu sorunun çözümü için başlattıkları kampanya sonucu topladıkları imzaları Ankara'ya TBMM'ye götürmek için çeşitli illerden yola çıkmışlardı. 26 Temmuz günü İzmir'den de yola çıkan TAYAD'lı aileler Ankara'ya varıncaya kadar birçok engel, saldırı ve polis tarafından örgütlenen sivil faşistlerin katliam denemeleriyle karşılaştılar.

TAYAD'lı aileler bu saldırıları protesto etmek için 5 Ağustos günü saat 13:00'te Konak Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması yaptılar. "Çözün, tecridi kaldırın/TAYAD'lı Aileler" pankartının açıldığı eylemde "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Genç bir komünistin bir günü...

Yazın kavurucu sıcaklığı kimini bronzlaştırıyor, kiminin yüreğini ateşliyor!

Sabahın erken saatinde kalkmamın nedenini anlatmakla başlamalıyım. Ufak adımlarla yataktan kalkarak uğradığım banyoda, yüzüme bakarak güne başlamalıyım diye düşünüyorum. Her sabah, aynaya bakarken kendimle yüzleşme fırsatını da kaçırmamış oluyorum. Bugün devrim için yapmam gerekenleri düşünerek musluktan akan suyu suratıma çarpıyorum. Suyla birlikte uyku sersemliği de akıp gidiyor. Kendimi yeniden kavganın ateşiyle şekillendiriyorum. Temizleniyorum tüm küçük-burjuva zaafardan. Öyle ya su boğmuyorsa insanı, berraklıktır, arınmadır.

Ben bir komünistim. Bu söz çok şey ifade ediyor. Değişmek, dönüştürmek, yıkmak, yeniden yapmak... Onlara layık olmayı beraberinde getiren kavramlar bunlar. Devrime, işçi sınıfına, ezilen ve sömürülen milyonlarca insana ve işçi sınıfının öncüsü, partime layık olmak...

Saate bakıyorum, 6:00. Daha bir saat var umut otobüslerinin kornalarını duymama. Elimde işçi sınıfına vurulmak istenen prangayı -kölelik yasasını- anlatan bir broşür var. İş yasasını enine boyuna incelemiş. Bir kitap da diyebilirsiniz buna. Tarihsel boyutundan girmiş, belki de en eleştirilebilecek yanı bu. Biraz daha güncel saldırılardan tarihsel boyutuna varmayı deneseydi; örneğin hafta sonu tatili kalkıyor veya işçiler ödünç veriliyordan anlatıma başlansa ve kapağa taşına daha işlevli olurdu diye düşünürken, kendimi sokağın başında buluyorum. Kent yeni uyanıyor güne. Fabrika bacaları öksürüklerle temizleyip kendilerini, yeni güne hazırlanıyorlar. Yo, bu saatte dışarıda kim olur demeyin, burası bir emekçi semti. Tüm sokaklar servislerine koşuşturan işçilerle dolu. Karşıda görüyorum beni bekleyen yoldaşımı, ölümü paylaşabileceğim yoldaş dediğim insanı. Beni bekliyor umutla. Elinde getirmesi gereken broşürlerin bir kısmı -akşam paylaştıklarımız. Gülümsüyor. Gözleri acele et diyor. Kaçırmayalım servisi.

Saat 6:30 servis karşıdan gözüküyor. Köşeyi dönerken el ediyoruz. Şoför de emekçi, duruyor. Elimizdeki broşürleri başlıyoruz dağıtmaya. "Ne oluyor oğlum. Bunlar da kim?", "Gençler, o ne, bize de verin." "İş yasasıyla ilgiliymiş, duydunuz mu?" selamlaşmalar, sıcak merhabalar ve sınısıcak güle güleler. Yaklaşık 10 servisi durdurup dağıtımımızı yapıyoruz..

Saat 7:15 diyor yoldaş; haydi fabrika kapısına. Bir metal fabrikasında alıyoruz soluğu. Yan girişinde her gördüğümüzde içimizi ısıtan iki afiş selamlıyor bizi. "Emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği" ve bilindik dört harfli bir imza. Yüreğimize coşumuzu da katıp geçiyoruz fabrikanın önüne. Çift vardiya çalışan bu fabrikada hem yeni gelen vardiyaya, hem de çıkan vardiyaya broşürlerimizi ulaştırıyoruz. 2000 broşür işçi sınıfının bilincine kattığımız bir tuğla oluyor birkaç saatte.

Saat 9:00. Yeni bir fabrikanın girişindeyiz... Orayı da çabucak bitiriyoruz. Şimdi ufak bir fabrikanın girişindeyiz. "Yine Ekimciler gelmiş." Kışın dağıtılan gençlik bildirilerinden tanıyor bu küçük atölyedeki işçiler bizi. "Akşam dağıtımdan sonra bizim misafirimizsiniz, servisimizle gelin." diyen genç işçiler bunlar. Gülümseyişler, selamlaşmalar. İşimiz bittiğinde saat öğlene geliyor. Güneş her zamanki yakıcılığında. Elimizdeki çoğu materyali tüketmiş olmanın gururu ile bakıyoruz yoldaşlarla birbirimize. Saat kaç diyor yoldaş: 13:00.

Var mısın Merter'e çorap atölyelerine? Tamam diyorum. Henüz boğazımızdan tek bir lokma geçmemiş. Dur diyorum. Bir bakkalın önündeyim. Ekmek arası peynir yeter bize. İştahla yiyoruz. Hızla fabrikalara diyoruz. Elimizde az sayıda kalan broşürü de dağıtıyoruz. Sermayenin eli kanlı köpeklerinin saldırılarını atlatıyoruz son dağıtımda. Onlar da biliyorlar neye saldırdıklarını. İşçi sınıfının özlemlerine saldırıyorlar. Haklılar; kapı bekçiliklerini yaptıkları sınıfın çıkarları, işçi ve emekçilerin aydınlatılmasını istemiyor çünkü. Bunlar bizi Ulucanlar'dan, 19 Aralık'a bu bilinçle katledenler. Geleneğimiz sürüyor. Tehlikede olsan bile düşmana materyal bırakmak yok. Kendin de alınacaksın materyallerle. İlk örgütlendiğim dönem aklıma geliyor. Ne kadar saçma gelmişti bana. Hatta ilk dağıtımda bu nedenle gözaltına alınmamış mıydım? Ama şimdi anlıyorum. Materyal; komünistin düşmana karşı silahı, işçi sınıfına uzattığı elidir. Düşmana silah teslim edilir mi? Hızla atlatıyoruz ablukayı. Son broşürleri de atölyelerin içine fırlatıyoruz. Bir çorap atölyesinden eli yüzü siyahlar içinde genç; "Buyrun çay içelim." diyor. Sağol diyoruz. Elimizde fırçamız, kızıla boyayacağımız daha çok fabrikamız var. Bir dahaki sefere.

Saat 15:00. Eve geçiyoruz. Yoldaş, planladığımız eğitim çalışması çerçevesinde okumamız gereken kitabı çıkarıyor. Birlikte okumaya başlıyoruz. Kah tartışarak, kah gülerken, kah kafamız karışarak bitiriyoruz kitabı. Bir komünist ne kadar okursa okusun kendini sinayacağı alan pratik mücadeledir. Pratik mücadeleyi anlamlı kılan ise teorik donanımdır. Karşılıklı ilişkide dengeyi kurarak, hiçbir mazerete sığınmadan ya da pratiksizliğe malzeme yapmadan geçiriyoruz günlerimizi. Gazete, diyor yoldaş, bu sayı oldukça iyi çıkmış. Hele pratikten beslendi mi, doyulmuyor okumaya. İki saatte bitirdiğimiz kitaptan sonra, belirlediğimiz noktalara afişe çıkıyoruz. 100 kadar afiş fabrika bölgelerindeki duvarlara, trafolara yapıp, yoldaşlarımızla buluşacağımız bir diğer

fabrikaya geçiyoruz. Tüm caddeyi afişlerimizle süslemenin mutluluğu başka hiçbir şeye değişilmez.

Saat 18:00. Bayan giyimle ilgili bir tekstil fabrikasının önündeyiz şimdi de. 600 işçi var içerde. Saat 19:00; çıkış saatleri. Beklemeye koyuluyoruz. Randevulaştığımız diğer yoldaşlar da geliyorlar fabrikanın önüne. Görev dağılımı yaparak konumlanıyoruz. İki yoldaş fabrikadan çıkan işçilere broşür verirken başlıyorlar ajitasyona. "Cumartesi tatil olmaktan çıkıyor, mesai değil normal çalışma günü oluyor!", "Ödünç işçi uygulaması ile bir makine gibi patron tarafından oradan oraya kiralanacağız!", "Sigortasız çalıştırma yasallaşiyor!", "Yüzyıllık kazanımlarımız gaspediliyor!", "Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun tüm işçilere çağrısıdır: Geleceğimizi kendi ellerimize alalım!", "Taban örgütlülüklerini yaratalım!", "Sermayeye ve onun saldırılarına karşı direnelim!", "Sosyalizm mücadelesine omuz verelim!"

"Ne, cumartesi normal işgünü mü oluyor?", "Versene bir tane! Yok canım yapamazlar öyle bir şey" bağışmaları arasında dağıtımımızı bitiriyoruz. Servis şoförlerinin "arabamız kirleniyor" dayatmasına cevap veriyoruz: "Bu işçi sınıfı için çok daha önemli bir olay. Kölelik yasası bize dayatılıyor. Biz bu bültenleri dağıtacağız. Sen işçilere söyle atmasınlar." Dağıtım bittiğinde, 19:30'u gösteriyor saatimiz. Üzerimizde tatlı bir yorgunluk kalıyor geriye. O da servislerden el sallayan işçilerin gülümsemesinde dağılıp gidiyor. Mahallemize dönüyoruz.

Bugün gazete günü. Saatte 20:30, acele etmeliyiz. Çıkıyoruz mahalleye. Mahallede son dönemde yaygınlaşan uyuşturucu, esrar satışı, hırsızlık gibi olaylara karşı gazete dağıtımı ile başlıyoruz işe. Çünkü devrimcilerin gazete satışına çıkması bile yetiyor bezirganların yüreğine korku salmaya. Onlar çok iyi biliyorlar ki; devrimin ve devrimcilerin toprağında hiçbir pislik barınmaz. Coşumumuz gazetemizin emekçiler tarafından sahiplenilmesi ile bir kat daha artıyor. Elimizdeki gazeteleri dağıtıp bitiriyoruz. Çoğu çay içme isteğini kabul edip, emekçilerin beş on dakikasına ortak oluyoruz. Onlar da bizi görür görmez başlıyorlar anlatmaya. Sorunların çözümünü devrimde ve devrimcilerde görmeleri umudumuzu büyütüyor.

Gece saat 22.00, yorgun ama mutlu bir eve dönüştür yaşadığımız şimdi. Yazın kavurucu sıcaklığı yüreğimizeki devrim özlemini daha da harlandırıyor. Devrimci değerleri kuşandığımız, milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasına omuz verdiğimiz ve partimize, yoldaşlarımıza layık olduğumuz bilinciyle gözlerimiz kapanıyor. Yirmi dört saat diyoruz. Yirmi dört saat. Neler yapılmaz ki yirmi dört saatte. Tercih ve iddia sorunu yalnızca. 24 saatte devrimcilik adına yitirmeyen zaman, boş gezme sözkonusu olduğunda geçmek bilmez aslında.

İddiası devrim yapmak olan, kendisine komünist diyenler; karşıımızdaki örgütlü zor ve baskı aygıtına ancak daha fazla çalışarak son verebilir. Partimizin genç komünistlere yaptığı çağrıya kulak verelim. Yaşamımızı devrimcileştirelim. Ve kavganın ateşinde tekrar tekrar kalıba dökelim kendimizi. Devrime kadar!... Kazanıncaya kadar!

B. Çoruh

(Ekim Gençliği'nin Ağustos 2003 tarihli 63. sayısından alınmıştır...)

Zorunlu bir açıklama...**Devrimcilik adına devrimcilere zorbalık**

Sol içi zorbalığın hiçbir sözde mazereti, açıklaması ya da sığınağı olamaz. Devrimciler arasında konuşup tartışarak çözülemeyecek bir sorun görmüyoruz, tanımıyoruz. Bugüne kadar da hep buna uygun davrandık. Sol içi çatışmaların sadece sisteme ve onun uşaklarına yaradığını hep söyledik.

Ancak devrimci kamuoyu ve sağduyulu Gülsuyu emekçileri de takdir edecektir ki, biz bu duyarlılığın bütün gereklerini yerine getirirken, birilerinin böylesine sorumsuzlukta her türlü ölçüyü kaçırmak faaliyetimizi bir nebze olsun hedeflemesine hiçbir biçimde kayıtsız kalamayız.

5 Haziran Pazartesi günü Gülsuyu Mahallesi'nde çirkin bir saldırı gerçekleşmiştir. Aralarında 2 çalışmamız ve okurlarımızın da bulunduğu bir grup arkadaşımız kendi aralarında sohbet ederken, *Atılım* okurlarının saldırısına maruz kalmıştır. Önceden planlandığı belli olan saldırı sırasında çalışanlarımız olay çıkmaması için gereken bütün çabayı göstermişlerdir. *Atılım* okurları bir dönemdir bölgemizde bize ve faaliyetimize karşı saldırgan bir tutum içerisindeydiler. Bu son saldırı da bunun bir uzantısı olmuştur.

Bu tutumları nedeniyle mahalle temsilcileriyle bir görüşme yapılmış, tutumlarının gerekçesi sorulmuş, yanlışlığı ve yolaçabileceği olumsuz gelişmeler anlatılmıştır. Ancak söz konusu temsilcinin bu tutumları cepheden sahiplendiği, hatta konuşmalar esnasında devrimci saygı ve sorumluluktan uzak, küstahlık sınırlarını zorlayan bir densizlik içerisinde olduğu görülmüştür.

Bu aşamadan sonra sorun *Atılım*'in merkezi platformlarına taşınmış, ancak buralardan da "biz mahalleye karışamayız, sorununuz varsa gidin onlarla konuşun" türünden yasak savmacı bir yanıt alınmıştır. "Karışabilecek" bir muhatap istendiğinde ise gene mahalle temsilcisi gösterilmiştir. Kendilerine böyle davranarak sorunların diyalog yoluyla çözülmesinin önünü kapatıkları hatırlatılmış, bundan sonraki olumsuz gelişmelerin *Atılım*'in sorumluluğunda olacağı söylenmiştir.

Birazdan ayrıntısını anlatacağımız devrimci olma iddiasına yakışmayacak tutum ve davranışların açık saldırıya dönüşmesinden sonra söz konusu çevre ile tekrar görüşülmemiştir. Çünkü yapılan görüşmeler sırasında muhatap gösterilen kişi saldırıya bizzat katılarak yönetmiş, olayın provokasyon boyutuna ulaşmasında temel bir rol oynamıştır.

Bu durumda, tümüyle Gülsuyu alanındaki devrimci faaliyetimize yönelik olarak algıladığımız bu provokatif tutum ve davranışlarla ilgili aşağıdaki noktaları devrimci kamuoyuna ve olaya tepki gösteren Gülsuyu emekçilerinin bilgisine sunuyoruz.

1- Saldırının kaynağı olarak bir okurumuzun bir *Atılım* okurunun kardeşini dövmesi gösterilmektedir. Kendisi bizimle yeni tanışmış genç bir insandır. Hiçbir şekilde bu davranışı onaylanmamış, gereken eleştiri anında yapılmıştır. Futbol oynarken yaşanan ve hiçbir politik niteliği olmayan bu sıradan olay, *Atılımcılar* tarafından söz konusu okurumuza ve ilişkilerimize saldırının zemini haline getirilmiştir. Aynı mahallede oturan ve arkadaş olan iki kişi arasındaki sıradan bir kavga büyütülmüş, çetevari bir baskınla okurlarımıza ve çevrelerindeki insanlara saldırılmış, böylece kontrolü güç bir provokatif gelişmenin önü açılmıştır.

2- Olay yerine gelen temsilcimiz *Atılım* temsilcisiyle konuşmaya çalışmış, iki devrimci hareket arasında bir sorun varsa bunun konuşarak halledilmesi gerektiğini, aksi durumda özellikle mahalledeki devrimci çalışmanın bundan son derece olumsuz bir biçimde etkileneceğini belirtmiştir. Temsilcimiz orada bulunan okurlarımızın dağılmasını istemiş, hiçbir

şekilde kavga etmemeleri ve provokasyona gelmemeleri konusunda önemle uyarmıştır.

Bu serinkanlı ve sorumlu tutum karşısında *Atılım* temsilcisi, "bizim sizinle konuşacak bir şeyimiz yok, buradakiler devrimci adalete hesap verecek, biz sizi tanımıyoruz, muhatap almıyoruz" diyerek, yanında getirdiği 15-20 kişilik çeteci güruhu bir okurumuza saldırtmıştır. Bu kontrolsüz saldırgan çete aynı tutumu daha sonra mahalle temsilcimize ve bir çalışmamıza karşı da göstermiştir.

Atılım'in mahalle temsilcisinin bu çeteci provokatif tutumları yeni de değildir. Bir süre önce bölgede yaptığımız afişler ancak karşı-devrimcilerin yapacağı bir kör düşmanlıkla özellikle kapatılmış, nedeni sorulduğunda ise arsızca bunun kasıtlı yapıldığı söylenmiştir. Bu aynı kişi daha o günden mahalle kabadaylarına yaraşır bir dizi tehditte bulunmuştur.

3- Yaklaşık bir aydır *Atılım* taraftarlarının gerilimi yükselten ve bizi taciz eden bilinçli tutumları tarafımızdan büyük bir soğukkanlılık ve sorumlulukla karşılanmış, mahallede iki devrimci yapı arasında yaşanacak olumsuz bir olayın mahalle halkını ve devrimci faaliyeti olumsuz yönde etkileyeceği hep göz önünde tutulmuştur. Bunun için her seferinde diyalog yolu aranmış, bunun mahallede her nasılsa sorumlu düzeye gelmiş kendini bilmez birkaç densizin işi olduğu düşünülmüştür. Mahalle dışındaki platformlarda bu durumu konuşma çabalarımız ise *Atılım* temsilcileri tarafından "biz oraya karışmayız" şeklinde yanıtlanmıştır. Afiş kapama ve yırtma, arkamızdan bizi küçük düşürücü dedikodular üretme gibi tutumlar üzerinden fikirleri sorulduğunda da bir yanıt alınmamış, durum yapılanı onaylayıcı bir sessizlikle karşılanmıştır.

4- Bir aylık süreçte ifade edilenler (size bu mahallede bizim bulunduğumuz ortamda yaşama hakkı tanımayacağız türünden mahalle kabadayılıkları) saldırının asıl hedefinin büyüüp güçlenen faaliyetimiz olduğunu göstermektedir. Sevinmeleri gerekirken bu durum nedense mahalledeki *Atılım* temsilcilerini fazlasıyla rahatsız etmektedir. Önceki tacizlerin ve en son fiili saldırının asıl nedenlerinden biri budur.

5- Başka bir temel neden ise küçük-burjuva devrimciliğinin bozulmuş, dejenere olmuş, gelinen yerde provokatif bir boyut kazanmış gerici ruh halidir. Bölgemizde birçok davranış ve pratiği ile *Atılım* çevresi, bu bozulmuşluğun temsilcisi ve pratik taşıyıcısı haline gelmiş görünmektedir. Uzun zamandır ev basmayı, adam dövmeyi, "devrimci adalet" adı altında suçlu-suçsuz bir dizi insana saldırmayı ciddi ciddi devrimci faaliyet sanabilmektedir. Hatta gide gide bu tür eylemleriyle övünebilmektedir. Oysa bütünüyle keyfi ve kuralsız olan, devrimci ölçü ve değerlerle yakından uzaktan bir ilgisi bulunmayan davranışlardır bunlar. Lümpenleşen küçük-burjuvaziye özgü bu çetevari tutum ve davranışları "devrimci adalet" ya da "devrimci şiddet" adı altında sunmaya yeltenmek ise devrimciliğe yapılabilecek en büyük hakarettir.

Devrimci mücadele için bu tür davranışların yarattığı olumsuz sonuçlar Gülsuyu emekçilerinin ve devrimci kamuoyunun gözleri önündedir. Kendini "mahallenin şerifi" zanneden, olur olmaz olaylara, mahalle kavgalarına dahi karışan, şiddet gücünü devlet yerine mahalle emekçisine yönlendiren bir tarzın devrimcilerle uzaktan yakından bir alakası yoktur. Bu tarz emekçilerin mücadele gücünü ve saygısını değil, olsa olsa tepkisini ve zamanla da nefretini kazanabilir. Bu yol ve yöntemlerle korku salmak için ise devrimci olmaya gerek yoktur. Aynı şeyi çevresine 5-10 kişi toplayan herhangi bir çapulcu çete de yapabilir.

6- Fakat açıktır ki bugün bu tarz yanlış kapı çalmıştır. Bizim devrimci ismini kullanan hiçbir grupla çatışmak gibi bir niyetimiz olmadığı gibi, kimsenin faaliyetimizi bir nebze olsun engellemesine izin vermek gibi bir tutumumuz da olamaz. Daha önce de hareketimiz tarafından ve yine bu çevreden gelen bir provokatif saldırıya karşı yapılan açıklamada da vurgulanmıştı: Komünistler sol içi zorbalığı her zaman reddettiler ve kendi cephelerinden bu lanet geleneğe hiçbir biçimde bulaşmadılar. Sol içi zorbalığın hiçbir sözde mazereti, açıklaması ya da sığınağı olamaz. Devrimciler arasında konuşup tartışarak çözülemeyecek bir sorun görmüyoruz, tanımıyoruz. Bugüne kadar da hep buna uygun davrandık. Sol içi çatışmaların sadece sisteme ve onun uşaklarına yaradığını hep söyledik.

Ancak devrimci kamuoyu ve sağduyulu Gülsuyu emekçileri de takdir edecektir ki, biz bu duyarlılığın bütün gereklerini yerine getirirken, birilerinin böylesine sorumsuzlukta her türlü ölçüyü kaçırarak faaliyetimizi bir nebze olsun hedeflemesine hiçbir biçimde kayıtsız kalamayız. Her kim buna yeltenirse, bile bile, nereye varacağı belirsiz provokatif gelişmelerin önünü açmış olur. Ve biz buna sebebiyet verecekleri salt sorumsuzlukla değil, dosdoğru provokatörlükle suçlarız. Zira bu ülkede bu alanda yaşanmış bunca olumsuz, yıkıcı, tahrip edici deneyimden sonra benzer şeylere hala yeltenmek olsa olsa provokatörlerin işi olabilir.

Bu vesileyle *Atılım* çevresini son defa uyarmaktayız.

Biz çetevari yöntemlere pabuç bırakanlardan değiliz. Devrimciliği serserilikle karıştıran *Atılım*'in Gülsuyu güçlerine bir kez daha hatırlatalım ki, onun bunun bıyığını kestirmekle uğraşmakla, olmadık nedenlerle savunmasız insanlara saldırmakla, 15-20 yaşlarında gençleri şunun bunun üstüne salmakla devrimciliğin uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

7- Gerek Gülsuyu Mahallesi'nde gerekse genel planda, sol hareketin kitle ilişkilerinin son derece zayıf olduğu bir gerçektir. Özellikle mahallemizde emekçilerle devrimciler arasındaki ilişkiler de hızla bozulmaktadır. Bunda bu gibi tutumların ciddi payı vardır. Bu yüzden kimsenin bu tür tutumlara kayıtsız kalmaya hakkı yoktur. Başta mahalledeki ilerici emekçilere ve devrimci kamuoyuna, bu tür olaylara karşı tutum alma zorunluluğunu hatırlatırken *Atılım* merkezini de, hiçbir gerekçenin arkasına saklanmadan mahallede yaşanan olayları mahkum etmeye çağırıyoruz. Böyle bir tutumdan tüm devrimci hareket ve Gülsuyu halkı kazançlı çıkacaktır. Bu yapılmadığı takdirde gelişmelerin tüm olumsuz sonuçlarından bizzat *Atılım*'in sorumlu olacağını kamuoyu önünde bir kez daha açıklıkla ifade ediyoruz.

Gülsuyu'ndan komünistler

Hala'nın mektubu...

ZAMAN zaman ekonomi düzelir ama toplum bunun farkında olmaz.

İnsanlar gazetelerden okuyup, ya da televizyonlardan dinleyip “**ekonominin düzeldiğini**” öğrenirler.

Tıpkı uzaktaki **Hala**'dan “**iyi haber**” mektubu almak gibi bir şeydir bu.

Evin işsiz beyi olsun, iş bulamayan çocuklar olsun, mutfakta 250 gram kıymadan yemek çıkartmaya çalışan anneye seslenirler:

“**Durumu iyiymiş, her şey düzelmiş...**”

“**Halanın mı?..**”

“**Hayır ekonominin...**”

“**.....?**”

*

Uzak bir yerden haber almak gibidir...

Niçin?...

Çünkü böyle rezil sistemlerde, **sermayenin ekonomisi** ile **toplumun ekonomisi** farklıdır.

Birbirine uymaz...

Ve çoğu zaman ters orantılıdır...

Diyelim ki işçi ücretleri düşükse sanayici, ürün ucuzsa ihracatçı, tasarruf faizleri aşağıdaysa bankacı kazanır.

Bir de bakarsınız ki; patronlar büyüdü, **işçinin-üreticinin-dar gelirlinin-emeklinin ekonomisi** küçüldü.

Yok eğer çalışanlar-üreticiler kazansalar?..

O zaman **zenginlerin ekonomisi** batıyor...

Nitekim 20 yıldan bu yana; sermaye kesimi dünya zenginlik sıralamalarında yer alacak kadar büyürken, orta sınıfın ortadan kalkması, bir “**açlık sınırının**” ortaya çıkması ve uluslararası raporlara göre toplum refahının alt sıralara düşmesi nasıl oldu?

*

Bu günlerde “**Ekonomi düzeldi**” haberlerini duyduğukça sizin “**Nerem düzeldi?**” diye sormanız bundan dolayı.

Düzeldi, siz farkında değilsiniz...

Çünkü o düzelen sermayenin ekonomisidir...

Laila'nın müşterisi artıyor, **havai fişek** patlatan çoğalıyor, **TÜSİAD** memnun...

Sermaye kesimi mutlu...

Ama **ekonominin düzelmesinden** sizin haberiniz yok...

Gazeteler-televizyonlar zaten **sermaye ekonomisinin** düzeldiğini veriyorlar, sizinkini değil...

Hala'nın mektubu gibi bu:

“**Krizi atlattım, ayağa kalkmış diyorum...**”

“**Ekonomi mi?..**”

“**Halam...**”

Bekir Coşkun

(Hürriyet, 5 Ağustos 2003)

ABD asker istiyor

AKP liderliği **Bush** yönetimiyle arasının bozulmasından korkarak, ülkesini nedenleri hala açıklığa kavuşturulamamış, kapsamı, ekonomik faturası ve geleceği belirsiz bir savaşa sokmaya hazırlanıyor. “**Ölümden korkarak intihara teşebbüs etmek**” dedikleri bu olsa gerek.

Varsayımlar

“**Irak'a asker gönderelim mi**” sorusuna, insani ve ahlaki değerlerden hareketle belki (halen ekonominin IMF serumuna bağlı yaşadığını bir an unutarak), “**savaşı engelleyemedik, bari sömürgeleştirme sürecini tersine çevirerek Irak halkının yaralarını sarmak, demokratik bir genel seçimleri gerçekleştirmesine yardımcı olmak amacıyla alınan bir BM kararı bağlamında, AB, Rusya, Çin, Hindistan gibi ülkelerin de katılımıyla iyi tanımlanmış bir zaman çetelesi ve program dahilinde olacaktır, neden olmasın?**” diye cevap verilebilir.

Ne ki, yukarıdaki soruya verilen cevaplar insani ve ahlaki gerekçelerle şu son derecede sakat jeopolitik varsayımlara dayanıyor: a) ABD bölgede yeni bir düzen kuracak. b) **Saddam** yakalanınca gerilla savaşı bitecek. c) ABD kısa sürede isyanı bastırarak ve kontrolü ele alacak. Bu varsayımlardan hareketle genellikle şöyle bir saptama yapılıyor: “**İki yol var. Biri duygusal davranıp olumsuz tutum almak, diğeri uzun vadeli çıkarlarımızı hesaplayıp karar vermek**”, “**böylece masaya oturmak**” gerekir... Demek ki evet demek Türkiye'nin uzun dönemli çıkarlarıyla uyum halinde ve Türkiye'nin oturacağı bir **masa** var. Bu varsayımların hiçbiri doğru değil.

Birincisi, Bush yönetiminin bölgeye ilişkin niyeti hala açıklığa kavuşmadı. **ABD Kongresi Dış İlişkiler Komisyonu (DİK)** bile kendini karanlıkta bırakılmış hissediyor. **New York Times**'a göre Bush'un Bütçe Direktörü **Bolton** ve Savunma Bakan Yardımcısı **Wolfowitz**, DİK'de, senatörlerin sorularına tatmin edici cevaplar verememişler. Bunun üzerine, DİK Başkanı Cumh. Sen. **Lugar** “**Irak'ta hangi yönde ilerlediğimize emin değiliz**” derken bir başka Cumh. senatör, **Wolfowitz**'i ve Bush yönetimini ABD'nin Irak'ta bulunmasının gerekçesini “**kitle imha silahlarından, Saddam'ın 30 yıllık baskı rejimine kaydırmakla**” suçlamış. Bolton da “**savaşın maliyeti hakkında bir öngörüle bulunamadıklarını, çünkü bilmediklerini**” söylemiş. **Wolfowitz**'in “**Irak şimdi terörizme karşı savaşın merkezidir**” saptamasıyla DİK üyelerine inandırıcı gelmemiş. (29/07)

Masa da mı, liste de mi?

Bush yönetiminin ne yapmak istediği açık değil ama, **Los Angeles Times**'a göre **Rumsfeld**'in özel asistanı **Lawrence Di Rita** “**Bundan sonra savaşlar belirgin aşamaları olan süreçler biçiminde değil,**

daha çok kesintisiz süreçler olarak karşımıza çıkacak” “**Şu anda içinde bulunduğumuz gelecek budur. Daha sık daha iyi yapacağız**” diyor (18/07). Bush yönetiminin bu yepyeni (**4. Kuşak Savaşları**) sürekli ve deneme yanılma yoluyla öğrendiği savaşa Afganistan, Irak pratiklerinden hareketle bakınca işgale, yeniden yapılandırmaya değil, yıkmaya ve bastırmaya yönelik bir süreç karşısında olduğumuzu görürüz. Bunu **Pentagon** yayımlarında okuduğumuz “**istikrarsızlığın avantajlarına**” ilişkin çözümlenmelerle birleştirirsek yukarıdaki varsayımlardan farklı, (yönetilebilir dengelere bağlı, akışkan) bir istikrar(sızlık) hedeflendiğini düşünebiliriz.

Peki, Bush stratejisi başarılı olabilecek mi? Yukarıda değindiğimiz sürekli savaş stratejisinin farkında olmayan düz ve indirgemeci bir mantık bu sorunun cevabını “**gerilla savaşı Saddam yakalanınca bitecek**” varsayımıyla bulmaya çalışıyor. Bu indirgemeci mantığın işgalciye direnişlerin tarihine ilişkin cehaleti, Arapların iktidarsızlığını varsayan ırkçılığı yanı sıra bir zaafı daha var. Bu dar kafa, **Saddam** öldürülünce, eski rejime ilişkin son korkuların da ortadan kalkmasıyla, ilk kez direnişin ufkunun **demokratik bir Irak** hedefine kadar genişleyebileceğini, böylece Irak halkının işgalden bir an evvel kurtulma arzusunun güçlenmesiyle direnişin yeni bir enerji kazanabileceğini görmüyor.

Sonuç olarak karşımızda sınırları belirsiz, istikrar amaçladığı çok şüpheli bir sürekli savaş var. **Centre Strategic and International Studies** direktörü **A. Cordesman** Vietnam tipi bir 3. Körfez savaşı tehlikesinden söz ediyor (Financial Times 31/07). Türkiye'nin bu savaşa girmesi, bir bağımsızlık mücadelesinde yanlış tarafta saf tutması bir yana, sürekli kanayan bir yara alması anlamına gelecek. Bu yara kanadıkça, dış kaynak gereksinimi daha da artacak, yabancı iradeye direnme kapasitesi daha da zayıflayacak. Bu süreçte bir gün kendini **uluslararası ceza mahkemesinde** sanık sandalyesinde bulması olasılığı da cabası. Sakın sözü edilen “**masada**” Türkiye'nin adı misafir listesine değil de “**yemek listesine**” konmaya çalışılıyor olmasın?

Ergin Yıldızoğlu

(Cumhuriyet, 6 Ağustos '03)

Ekim Gençliği'nin 63. sayısı çıktı! Kitapçılarda ve tüm Yay-Sat bayilerinde...

Genç İşçi Bülteni Doğu Sanayi ve Marmara Sanayi işçileriyle buluştu

Genç İşçi Bülteni'nin ilk sayısını Doğu Sanayi ve Marmara Sanayi işçileri ile buluşturduk. Bu çalışmamızı kölelik yasasını teşhir eden bir anketle bütünleştirdik. İşçilerin öğle paydosunda yemek sonrasında grup grup buldukları yerlere gittik. Kölelik yasası ile ilgili anket yapmak istediğimizi, Genç İşçi Bülteni'nden geldiğimizi söyledik. Olumsuz bir tepki ile karşılaşmadık, tersine kendilerini doğrudan ilgilendiren konuları ne kadar ilgiyle karşıladıklarını gördük.

İlk sorumuz "Yeni çıkan 4857 sayılı yasa hakkına bir bilginiz var mı?" sorusuna verdikleri yanıtlardan hiçbir bilgileri olmadığını gördük. "Toplam olarak bu yasaya karşı mücadele mi edeceğiz? İşsizlik, açlık ve sefalet göze alınarak çalışmaya devam mı edeceğiz?" sorularına çoğu işçi mücadele etmek gerekir cevabı verdi. Örneğin bir metal atölyesinde çalışan işçilerin yanına gittik. Ankete başlarken yaklaşık beş işçi vardı. Anketin ortalarına doğru bu sayı epeyce arttı. Artık anketi bir kenara koyarak 20-30 işçiyle beraber "nasıl mücadele edilmesi gerekiyor?"u tartışmaya başladık. Çoğu yıllardır aynı yerde çalışan, yaşları diğerlerine oranla biraz daha büyük olan işçiler yılınıklarını dile getirdiler: "Onlar yine

zengin, biz yine fakir olacağız!", "Hiçbirşey yapamayız, kimse kimseye güvenmiyor, sosyalizmin gelmesi gerekiyor, ancak sosyalizm gelirse kurtulabiliriz!" İşçilere bu sömürünün bizim için bir kader olmadığını, patronu patron edenin biz olduğumuzu, biz olmazsak onların bir hiç olduğunu, sorunları ancak birlikte hareket ederek, birbirimize omuz vererek çözebileceğimizi anlattık. Tartışmaya katılmayan, ama gözleri ıslık ıslık olan, bizi dikkatle dinleyen işçilerin oldukça etkilendiklerini gördük. Tartışmadan sonra işçilere Genç İşçi'yi verdik ve bu kürsünün onların olduğunu, bu nedenle sahiplenmeleri gerektiğini söyledik. Bunun üzerine bazı işçiler çalışma alanlarındaki sorunları bülteneye yazmak istediğini söylediler.

Faaliyetimizin ilk etkilerini bu çalışmayla gördük. Bu başlangıç bizi hayli motive etti. Bu çalışmayı hedeflediğimiz tüm sanayi sitelerine yaymayı düşünüyoruz. Genç İşçi çalışmasının Avrupa yakasının büyük bir bölümünü kapsayan bir faaliyet alanına sahip olmasının bizim için bir avantaj olduğunun bilincindeyiz.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Genç İşçi çalışanları

Ekim Gençliği

Ağustos 2003 sayısı çıktı!..

Amerikan jandarması olmayacağız!

***

ÖSS sendromu bitmiyor!

***

**Eğitim hakkımıza
bir saldırı aracı: Yaz okulları**

***

**Çuval ABD'nin "bağımsızlık ve
demokrasisi"dir!**

***

Sanayi sitelerinden...

***

Yeniden yüksek öğrenim reformu!

(orta sayfa)

***

**"Ulusal sol" ve faşizm ortak ekseninde
birleşti**

***

**"Dünyayı değiştirin,
çünkü değiştirmek gerekiyor"**

***

**Geçmişten bugüne halk
ozanlarımız**

***

**"Yağmurları temizlemeli, çocuklar yine
koşabilsin yağmurların içinde..."**

***

Ayak sesleri

***

Alternatif bir dünya için...

***

Mücadele postası

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

UMUT

*İşler, atom reaktörleri, işler
yapma aylar geçer güneş doğarken
ve güneş doğarken ölür bir çocuk,
bir Japon çocuğu Hiroşima'da,
on iki yaşında ve numaralı
ve ne boğmacadan, ne menenjitten,
ölür bin dokuz yüz elli sekizde.
Ölür bir Japoncuk Hiroşima'da
dokuz yüz kırk beşte doğduğu için.*

...

*İşler, atom reaktörleri, işler,
yapma aylar geçer güneş doğarken
ve güneş doğarken hiç umut yok mu?*

Umut, umut, umut,

umut insanda...

Nazım Hikmet